WYDAWNICTWO KURII DIECEZJALNEJ
W ZAMOŚCIU

ZAMOJSKI INFORMATOR DIECEZJALNY

XXIII(2014)2

Zamość 2014

KOLEGIUM REDAKCYJNE

ks. Michał Maciołek
ks. Zygmunt Jagiełło

WYDAWNICTWO KURII DIECEZJALNEJ

ISSN 1425-7777

Przygotowanie do druku: ks. Zygmunt Jagiełło
Opracowanie okładki: Paweł Michalski
Współpraca w korekcie: ks. Sylwester Zwolak

ADRES REDAKCJI
ul. Hetmana Jana Zamoyskiego 1
22-400 Zamość
tel. 84 627-95-21

DRUK:
„BONUS LIBER"
Wydawnictwo i Drukarnia Diecezji Rzeszowskiej
ul. 17 Pułku Piechoty 7
35-020 Rzeszów
tel./fax 17 852 5938

Nakład: 550

STOLICA APOSTOLSKA

ORĘDZIE PAPIEŻA FRANCISZKA NA 51. ŚWIATOWY DZIEŃ MODLITW O POWOŁANIA

Drodzy Bracia i Siostry!

1. Ewangelia opowiada, że „Jezus obchodził wszystkie miasta i wioski. (…) A widząc tłumy, litował się nad nimi, bo byli znękani i porzuceni, jak owce nie mające pasterza. Wtedy rzekł do swych uczniów: Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało. Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo" (Mt 9, 35-38). Te słowa nas zaskakują, ponieważ wszyscy wiemy, że trzeba najpierw zaorać, posiać i uprawiać, aby móc potem, w odpowiednim czasie, zebrać obfity plon. Jezus natomiast mówi, że „żniwo jest wielkie". Kto zatem pracował, żeby osiągnąć taki rezultat? Odpowiedź jest tylko jedna: Bóg. Oczywiście polem, o którym mówi Jezus, jest ludzkość, jesteśmy nim my. A skuteczne działanie, którego efektem jest „obfity owoc", to łaska Boga, jedność z Nim (por. J 15, 5). Modlitwa, której Jezus oczekuje od Kościoła, dotyczy zatem prośby o to, by wzrastała liczba osób, które służą Jego królestwu. Św. Paweł, który był jednym z tych „współpracowników Boga", niestrudzenie poświęcał się sprawie Ewangelii i Kościoła. Ze świadomością człowieka, który osobiście doświadczył, że zbawcza wola Boga jest niezgłębiona, a inicjatywa łaski jest źródłem każdego powołania, Apostoł przypomina chrześcijanom z Koryntu: „Wy jesteście uprawną rolą Bożą" (por. 1 Kor 3, 9). Dlatego w naszym sercu rodzi się najpierw zdumienie obfitym plonem, którym tylko Bóg może obdarzyć; następnie wdzięczność za miłość, która nas zawsze uprzedza; wreszcie uwielbienie za dzieło dokonane przez Niego, które wymaga od nas dobrowolnego przyłączenia się do działania razem z Nim i dla Niego.

2. Wielokrotnie modliliśmy się słowami Psalmisty: „On sam nas stworzył, my Jego własnością, jesteśmy Jego ludem, owcami z Jego pastwiska" (Ps 100 [99], 3); a także: „Pan bowiem wybrał sobie Jakuba, Izraela - na wyłączną swoją własność" (Ps 135 [134], 4). Otóż, jesteśmy „własnością" Boga nie w sensie posiadania, które zniewala, ale dzięki silnej więzi, która nas jednoczy z Bogiem i między nami, zgodnie z paktem przymierza, które trwa na wieki, „ponieważ Jego miłosierdzie trwa na wieki" (por. Ps 136 [135]). W opowiadaniu o powołaniu proroka Jeremiasza,

na przykład, Bóg przypomina, że czuwa nieustannie nad każdym, aby urzeczywistniło się w nas Jego Słowo. Występuje tu obraz gałązki drzewa migdałowego, które pierwsze ze wszystkich zakwita, zwiastując odradzanie się życia na wiosnę (por. Jr 1, 11-12). Wszystko od Niego pochodzi i jest Jego darem: świat, życie, śmierć, teraźniejszość, przyszłość, ale - zapewnia Apostoł – „wy [jesteście] Chrystusa, a Chrystus – Boga" (1 Kor 3, 23). Tak oto wyjaśnione jest, w jaki sposób należymy do Boga: poprzez niepowtarzalną i osobistą więź z Jezusem, którą od początku naszego odrodzenia do nowego życia umożliwił nam chrzest. To Chrystus zatem nieustannie pobudza nas swoim Słowem, abyśmy Mu zaufali, miłując Go „całym sercem (…), całym umysłem i całą mocą" (por. Mk 12, 33). Dlatego każde powołanie, przy wielości dróg, wymaga zawsze wychodzenia poza siebie, aby skupić swoje życie na Chrystusie i Jego Ewangelii. Czy to w życiu małżeńskim, czy w różnych formach konsekracji zakonnej, czy w życiu kapłańskim trzeba wyzbywać się sposobów myślenia i postępowania niezgodnych z wolą Bożą. Jest to „wyjście", które skierowuje nas na drogę adoracji Pana i służenia Mu w braciach i w siostrach (Przemówienie do Międzynarodowej Unii Przełożonych Generalnych, 8 maja 2013 r.). Dlatego wszyscy jesteśmy wezwani do adorowania Chrystusa w naszych sercach (por. 1 P 3, 15), aby mógł nas dosięgnąć impuls łaski, zawarty w ziarnie Słowa, które musi w nas wzrastać i przemieniać się w konkretną służbę bliźniemu. Nie powinniśmy się lękać: Bóg z pasją i umiejętnie opiekuje się dziełem, które wyszło spod Jego rąk, w każdej fazie życia. Nigdy nas nie opuszcza! Zależy Mu na tym, by urzeczywistnił się Jego zamysł w stosunku do nas, a w każdym razie zamierza go realizować za naszą zgodą i przy naszej współpracy.

3. Także dzisiaj Jezus żyje i wędruje w naszych realiach zwyczajnego życia, aby zbliżyć się do wszystkich, poczynając od ostatnich, i uzdrowić nas z naszych ułomności i chorób. Teraz zwracam się do osób, które są gotowe wsłuchiwać się w głos Chrystusa, rozbrzmiewający w Kościele, aby zrozumieć, jakie jest ich powołanie. Zachęcam was do słuchania Jezusa i pójścia za Nim, do pozwolenia, aby wasze wnętrze zostało przemienione przez Jego słowa, które „są duchem i są życiem" (J 6, 63). Maryja, Matka Jezusa i nasza, mówi także do nas: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam po-

wie" (J 2, 5). Przyniesie wam pożytek włączenie się z ufnością w drogę wspólnotową, która potrafi wyzwolić w was i wokół was najlepsze energie. Powołanie jest owocem, który dojrzewa na dobrze uprawianym gruncie miłości wzajemnej, która wyraża się poprzez służenie sobie nawzajem w kontekście autentycznego życia kościelnego. Żadne powołanie nie rodzi się samo z siebie ani nie żyje dla siebie. Powołanie rodzi się z serca Boga i kiełkuje na dobrym gruncie wiernego ludu, w doświadczeniu miłości braterskiej. Czyż Jezus nie powiedział: „Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali" (J 13, 35)?

4. Drodzy bracia i siostry, życie według tej „wysokiej miary zwyczajnego życia chrześcijańskiego" (Jan Paweł II, List apostolski Novo millennio ineunte, 31) oznacza niekiedy, że trzeba iść pod prąd i można także napotykać przeszkody, poza nami i w nas. Sam Jezus nas przestrzega: dobre ziarno Słowa Bożego często zostaje skradzione przez Złego, stłumione przez udręki, zagłuszone przez troski i ułudy światowe (por. Mk 13, 19-22). Wszystkie te trudności mogłyby nas zniechęcić, skłaniając do wycofania się na drogi pozornie wygodniejsze. Jednak prawdziwa radość powołanych polega na wierzeniu i doświadczeniu tego, że On, Pan, jest wierny i z Nim możemy iść, być uczniami i świadkami miłości Boga, otworzyć serce na wielkie ideały, na wielkie rzeczy. „My, chrześcijanie, nie zostaliśmy wybrani przez Pana do małych rzeczy, idźcie wciąż dalej, w stronę rzeczy wielkich. (…) poświęćcie swoje życie wielkim ideałom!" (Homilia w czasie Mszy św. dla bierzmowanych, 28 kwietnia 2013 r.). Was, biskupi, kapłani, zakonnicy, wspólnoty i rodziny chrześcijańskie, proszę, abyście na to ukierunkowali duszpasterstwo powołaniowe, towarzysząc młodym ludziom na drogach świętości, które, ze względu na to, że są indywidualne, wymagają „prawdziwej pedagogiki świętości, która zdolna jest dostosować się do rytmu poszczególnych osób. Winna ona łączyć całe bogactwo propozycji dostępnych dla wszystkich z tradycyjnymi formami pomocy indywidualnej i grupowej oraz z nowszymi formami udostępnianymi przez stowarzyszenia i ruchy uznane przez Kościół" (Jan Paweł II, List apostolski Novo millennio ineunte, 31).

Uczyńmy zatem z naszych serc „żyzną glebę", aby słuchać Słowa, przyjąć je, żyć nim i w ten sposób przynosić owoce.

Im bardziej potrafimy jednoczyć się z Jezusem przez modlitwę, Pismo Święte, Eucharystię, sakramenty celebrowane i przeżywane w Kościele, przez życie w braterstwie, tym bardziej będzie wzrastała w nas radość ze współpracy z Bogiem w służbie królestwa miłosierdzia i prawdy, sprawiedliwości i pokoju. A żniwo będzie obfite, proporcjonalnie do łaski, którą pokornie potrafimy w sobie przyjąć. Tego życząc i prosząc was o modlitwę za mnie, z serca udzielam wszystkim mojego Apostolskiego Błogosławieństwa.

Watykan, 15 stycznia 2014 r.

APOSTOLSKIE BŁOGOSŁAWIEŃSTWO OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA DLA BISKUPA JANA ŚRUTWY Z OKAZJI 50 ROCZNICY ŚWIĘCEŃ KAPŁAŃSKICH

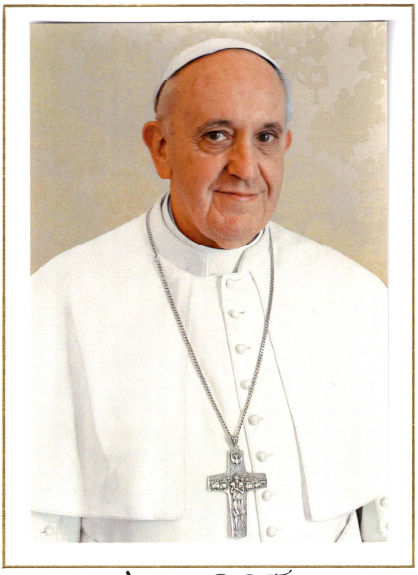

Venerabili Fratri
Ioanni Śrutwa,
Episcopo olim Zamosciensi-Lubaczoviensi, aureum Sacerdotii iubilaeum celebranti ex animo gratulamur, cum memores eius diligentis navitatis apud Studiorum Universitatem Lublinensem et apostolici zeli in nativa dioecesi Lublinensi atque in ecclesiali communitate Zamosciensi-Lubaczoviensi, quam veluti primus Episcopus moderatus est, optima quaeque ei ominamur, animi potissimum gaudium et corporis valetudinem, et Apostolicam Nostram Benedictionem ei eiusque propinquis transmittimus, preces ab eo expostulantes ut Petrinum munus studiose perficere valeamus.
Ex Aedibus Vaticanis, die XXVIII mensis Aprilis, anno MMXIV.

Franciscus

Czcigodnemu Bratu
Janowi Śrutwie

niegdyś Biskupowi Zamojsko-Lubaczowskiemu, świętującemu Złoty Jubileusz Kapłaństwa, składamy serdeczne gratulacje, wspominając Jego owocną działalność na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim oraz trud apostolski tak w rodzinnej Diecezji Lubelskiej, jak i w Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej, którą kierował jako pierwszy Biskup. Składamy również najlepsze życzenia pogody ducha i zdrowia fizycznego. Przesyłamy także Nasze Błogosławieństwo Apostolskie, Jemu oraz osobom Mu bliskim, prosząc o modlitwy, byśmy należycie potrafili pełnić posługę Piotrową –

Franciszek

Watykan, dnia 28 kwietnia 2014 roku.

DEKRET PENITENCJARII APOSTOLSKIEJ O NADANIU ODPUSTU DLA SANKTUARIUM MB SOKALSKIEJ W HRUBIESZOWIE

PAENITENTIARIA APOSTOLICA

Prot. N. 365/14/I

BEATISSIME PATER,

Iulius Caesar Bunader, Vicarius et Procurator Generalis O.F.M., suas libenter faciens supplices litteras Venantii Stasiuk, Rectoris Sanctuarii B. Mariae Virg. de Sokal, in Rubesovia exstantis, Ieroslavo Kania, Ministro Provinciali O.F.M. Prov. Immac. Concept. B, Mariae Virg. in Polonia enixe favente, Exc.mo D.no Mariano Rojek, Episcopo Zamosciensi-Lubaczoviensi perlibenter suffragante, magna fretus fiducia exponit: Ad colendam miraculosam Virginis Consolatricis de Sokal imaginem et S. Antonii Patavini reliquias, frequentissimi in praedictum Sanctuarium concurrunt christifideles, qui sese Sacramentis reficiunt et ita vitae ad Leges Evangelii ducendae sese disponunt, per actuosam Fidei Catholicae professionem, Spei supernaturalis solamen et praesertim per Caritatis exercitium erga Deum et fratres. Ita etiam amorem suum erga Ecclesiam, a Divina Providentia pastorali sollicitudini Sanctitatis Tuae et proprii Sacrorum Antistitis commissam, refovent. Quo autem fidelium devotio ferventior fiat et salutares fructus ita uberiores producat, Orator supplicat ut Indulgentiae donum, piae visitationi Sanctuarii B. Mariae Virg. de Sokal de iure adnexum, diebus S. Antonio dicatis amplietur.

Et Deus, etc.

Die V Iunii MMXIV

PAENITENTIARIA APOSTOLICA, de mandato Sanctissimi Patris Francisci, *plenariam* libenter concedit *Indulgentiam,* suetis sub condicionibus (sacramentali Confessione, eucharistica Communione et oratione ad mentem Summi Pontificis), a christifidelibus vere paenitentibus atque caritate compulsis lucrandam, quam etiam animabus fidelium in Purgatorio detentis per modum suffragii applicare possint, si praedictum Rubesoviae Sanctuarium in forma peregrinationis inviserint, et ibi alicui sacro ritui piove exercitio in S. Antonii honorem peracto, devote interfuerint, vel saltem coram S. Antonii reliquiis, per congruum temporis spatium, piis vacaverint considerationibus, concludendis Oratione Dominica, Symbolo Fidei et S. Antonii invocationibus: a. - die XIII Iunii, S. Antonii festo (vel, de Ordinarii loci consensu, die Dominica proxime antecedenti aut subsequenti); b. - in qualibet Feria III, cum proposito eadem pia obsequia per novem Ferias III non interruptas praestandi.

Senes, infirmi, omnes qui legitima causa domo exire nequeunt, *plenariam* consequi poterunt *Indulgentiam*, animo voto sese iis sociantes, qui S. Antonii reliquias pie visitaverint si, coram aliqua parva S. Antonii imagine, preces ut supra recitaverint, doloribus suis vel incommodis propriae vitae misericordi Deo oblatis.

Quo autem facilius christifideles caelestium horum munerum participes fieri queant, Sanctuarii Rector, una cum sacerdotibus, ad confessiones audiendas legitime adprobati s, prompto et generoso animo sese praebeat ad ipsas excipiendas.

Praesenti *ad septennium* valituro. Contrariis quibuslibet non obstantibus.

MAURUS S. R. E. Card. PIACENEA
Paenitentiarius Maior

CHRISTOPHORUS NYKIEL
Regens

PENITENCJARIA APOSTOLSKA

Prot. N. 365/14/I

OJCZE ŚWIĘTY,

Ojciec Juliusz Cezar Bunader, Wikariusz i Prokurator Generalny Zakonu Braci Mniejszych, chętnie czyni swoim własnym list O. Wenancjusza Stasiuka, Rektora Sanktuarium Błogosławionej Maryi Dziewicy Sokalskiej w Hrubieszowie, usilnie wspierany przez O. Jarosława Kanię, Ministra Prowincjalnego Zakonu Braci Mniejszych Prowincji Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Polsce, bardzo chętnie wspierany przez J.E. Ks. Bpa Mariana Rojka, Biskupa Zamojsko-Lubaczowskiego, wielką żywiąc nadzieję, prosząc przedstawia co następuje: W celu uczczenia Cudownego Obrazu Matki Bożej Pocieszenia z Sokala i relikwii św. Antoniego z Padwy, do wspomnianego Sanktuarium przybywają bardzo liczni wierni, którzy posilają się sakramentami i w ten sposób przygotowują się do prowadzenia życia według Praw Ewangelii, poprzez czynne wyznanie wiary katolickiej, pociechę nadziei nadprzyrodzonej a zwłaszcza przez praktykowanie miłości względem Boga i braci. W ten sposób również wzmacniają swoją miłość do Kościoła, który z Bożej Opatrzności został powierzony pasterskiej trosce Waszej Świątobliwości i własnego Biskupa. Aby zaś pobożność wiernych stawała się coraz to żarliwsza a w ten sposób przynosiła obfitsze owoce, wspomniany Rektor Sanktuarium (O. Wenancjusz Stasiuk) pokornie prosi, aby dar Odpustu na mocy prawa złączony z pobożnym nawiedzeniem Sanktuarium Najświętszej Maryi Panny Sokalskiej, został rozszerzony na dni poświęcone św. Antoniemu.

Co też, jeśli Bóg zechce, niech się dokona, itd.

DNIA 5 CZERWCA MMXIV

PENITENCJARIA APOSTOLSKA, z polecenia Ojca Świętego Franciszka, chętnie udziela *Odpustu* zupełnego pod zwykłymi warunkami (spowiedź sakramentalna, Komunia eucharystyczna i modlitwa według intencji Papieża), tym wiernym powodowanym prawdziwą pokutą i miłością, którzy mogą go ofiarować tak-

że duszom w Czyśćcu cierpiącym, jeżeli wspomniane Sanktuarium Hrubieszowskie nawiedzą na zasadzie pielgrzymki i będą pobożnie uczestniczyć w jakimś świętym obrzędzie lub nabożeństwie ku czci św. Antoniego, albo choć przez odpowiedni czas oddadzą się pobożnym rozmyślaniom przed relikwiami św. Antoniego, które należy zakończyć Modlitwą Pańską, Wyznaniem Wiary i wezwaniami do św. Antoniego: a. - w dniu 13. czerwca w święto św. Antoniego (lub za zgodą Ordynariusza miejsca w niedzielę bezpośrednio poprzedzającą lub następującą); b. - w każdy wtorek, jeżeli postanowią te pobożne praktyki spełniać przez dziewięć wtorków pod rząd.

Osoby starsze, chore lub ci, którzy dla słusznej przyczyny nie mogą wychodzić z domu, mogą uzyskać *Odpust* zupełny łącząc się duchowo z tymi, którzy nawiedzają relikwie św. Antoniego, a wspomniane modlitwy odmówią przy jakimś obrazku św. Antoniego, Bogu miłosiernemu ofiarowawszy cierpienia lub niedogodności swego życia.

Aby zaś wierni łatwiej mogli dostępować tych darów Bożych, Rektor Sanktuarium wespół z kapłanami prawnie upoważnionymi do słuchania spowiedzi, niech w duchu gotowości i hojności, ofiarowuje się do ich słuchania.

Niniejsze postanowienia mają zachować ważność na *siedem* lat. Obowiązuje bez względu na jakiekolwiek przeciwne zarządzenia.

\+ MAURUS S. R. E. CARD. PIACENZA
Penitencjarz Większy

KS. KRZYSZTOF NYKIEL
Regens

EPISKOPAT POLSKI

KOCHAĆ I SŁUŻYĆ

LIST DO KAPŁANÓW NA WIELKI CZWARTEK 2014 R.

Drodzy Bracia w Chrystusowym kapłaństwie!

Do was, naszych braci i duchowych synów, kierujemy list z okazji Wielkiego Czwartku. Jest to dzień ustanowienia Eucharystii i Sakramentu Kapłaństwa. W tym dniu dziękujemy Bogu za dar naszego powołania. Dziękujemy z wami i dziękujemy także wam. Pokornie odnawiamy nasze kapłańskie przyrzeczenia i powierzamy się Bożemu Miłosierdziu.

Tegoroczny Wielki Czwartek przeżywamy, oczekując na kanonizację bł. Jana Pawła II. Spoglądamy na jego kapłańskie życie i służbę. Prosimy o jego wstawiennictwo. Wsłuchujemy się w jego słowa, a także w słowa Piotra naszych czasów – Papieża Franciszka.

1. „Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem" (J 15, 16).

„Każde powołanie kapłańskie w swej najgłębszej warstwie jest wielką tajemnicą, jest darem, który nieskończenie przerasta człowieka" – napisał Jan Paweł II w książce „Dar i tajemnica" (s. 7).

Powołani przez Jezusa rybacy Piotr i Andrzej, Jakub i Jan, zostawili swoje łodzie i poszli za Nim. Zaufali Mu, gotowi oddać dla Niego wszystko, nawet życie. Historia powołania uczniów nad brzegiem Jeziora Galilejskiego powtarza się w każdym zakątku ziemi, w każdym czasie, w każdym pokoleniu. Ta historia powtórzyła się w naszym życiu. I my usłyszeliśmy słowa Mistrza z Nazaretu: „Pójdźcie za Mną, a sprawię, że się staniecie rybakami ludzi" (Mk 1, 17).

Jezus wybrał nas pomimo naszych słabości i ograniczeń. Widocznie dostrzegł w nas pewne przymioty umysłu, woli i serca, którymi chciał się posłużyć, byśmy Mu pomogli zarzucać sieci i zdobywać ludzi dla Jego sprawy, dla Jego Ewangelii. Czyż nasza odpowiedź nie powinna być hojna i całkowicie bezinteresowna?

Czy powinniśmy liczyć godziny oddane Jezusowi w Jego służbie oraz w służbie dla naszych braci i sióstr? Naszym powołaniem jest kochać i służyć.

I czy naszą postawą i służbą nie powinniśmy ukazywać piękna powołania kapłańskiego, myśląc również o nowych powołaniach do służby Bożej? Przecież nie jesteśmy ostatnim ogniwem w długim szeregu powoływanych do głoszenia królestwa Bożego. Nie możemy pomijać faktu, że w naszych seminariach pozostaje coraz więcej pustych miejsc. Papież Franciszek powiedział nam podczas ostatniej wizyty *ad limina Apostolorum*: „Wraz z wami dziękuję Panu, że w minionych dekadach powołał na polskiej ziemi wielu robotników na swoje żniwo. Wielu dzielnych i świętych polskich księży z poświęceniem pełni swoją posługę czy to w swoich Kościołach lokalnych, czy też za granicą i na misjach. Niech jednak Kościół w Polsce nadal niestrudzenie modli się o nowe powołania do kapłaństwa!" (7 II 2014).

2. „Trwajcie we Mnie, a Ja w was trwać będę" (J 15, 4).

Trwać w Chrystusie to znaczy żyć w głębokiej przyjaźni z Nim. To znaczy postawić Go w centrum naszego życia, a nie na jego peryferiach. To znaczy oddać się bez reszty Jego misji. Taka decyzja i postawa zakładają stałą troskę o nasze życie wewnętrzne, o nasze życie modlitwy, o nasze życie sakramentalne. Powinniśmy w tę najważniejszą sprawę inwestować nasz czas, w przeciwnym wypadku nasza posługa w Kościele staje się jałowa i może przyjąć kształt zwykłego aktywizmu, pozbawionego głębi i ducha. Przypomina nam o tym dobitnie Jan Paweł II w opublikowanych ostatnio „Notatkach osobistych 1962-2003", wydanych pod znamiennym tytułem: „Jestem bardzo w rękach Bożych". Ten kapłan, biskup i Papież pilnował jak źrenicy oka swego życia duchowego. Znajdował czas na codzienną modlitwę, medytację, adorację, sprawowaną w największym skupieniu Eucharystię, a także Liturgię Godzin, Różaniec, Drogę Krzyżową, Godzinę Świętą oraz doroczne rekolekcje.

Św. Paweł wzywa nas, abyśmy na nowo rozpalili charyzmat dany nam przez włożenie rąk (por. 2 Tm 1, 6). Tym, który rozpala charyzmat, jest Duch Święty, ale rozpalanie jest także naszym dziełem. Św. Piotr pisze: „Bracia, bardziej jeszcze starajcie się

umocnić wasze powołanie i wybór. To bowiem czyniąc nie upadniecie nigdy" (por. 2 P 1, 10-11). Umacniajmy więc nasze powołanie u źródeł, czerpiąc moc z osobistego spotkania z Panem. To przecież jedyna, pomimo naszych słabości, sprawdzona droga dorastania do ideału chrześcijańskiego życia i kapłańskiej służby.

3. „Gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam Ja jestem pośród nich" (Mt 18, 20).

Bł. Jan Paweł II był apostołem jedności. Szukał tego, co łączy: narody, grupy społeczne, religie i różne wyznania chrześcijańskie; wzywał do pojednania, przebaczania i współpracy. Wspomnijmy Asyż czy spotkanie w więzieniu z Ali Agcą.

W szczególny sposób wzywał nas, kapłanów, do jedności, współpracy i miłości. Przypominał, że różnice są ubogaceniem Kościoła, a nie źródłem podziałów i konfliktów. Głosił prawdę Ewangelii z odwagą, ale i z pokorą, docierając do ludzkich serc. W świecie, w którym do głosu dochodzi liberalizm, relatywizm i subiektywizm, Błogosławiony Papież jest dla nas wezwaniem do wierności Chrystusowi i Urzędowi Nauczycielskiemu Kościoła.

Bądźmy, drodzy Bracia, zjednoczeni w Chrystusie i Jego Kościele, zjednoczeni przy Ojcu Świętym Franciszku i zjednoczeni ze swoim biskupem. Niech pokora, zdolność do współpracy i przebaczenie będzie światłem dla naszego życia i kapłańskiej posługi.

Szczególnie wrażliwym miejscem ewangelizacji są dzisiaj media. Dzięki nim możemy także docierać ze słowem Bożym do tych, którzy z różnych powodów nie biorą udziału w życiu wspólnoty parafialnej. Zwróćmy jednak uwagę, aby nie było wśród nas tych, którzy promują w mediach swój subiektywny, jednostronny obraz Kościoła. Obowiązuje nas wszystkich mądra zasada: *sentire cum Ecclesia*. To przede wszystkim my, kapłani, powinniśmy kochać Kościół i służyć Kościołowi takiemu, jaki jest, bo przecież innego nie ma. Kościół potrzebuje oczyszczenia, ale musimy je zaczynać zawsze od nas samych. Papież Franciszek przypomina nam, że aby reformować struktury na poziomie wspólnoty parafialnej, diecezjalnej i całego Kościoła, powinniśmy zacząć od przemiany naszego serca.

4. „Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służono, lecz aby służyć" (Mt 20, 28).

Bł. Jan Paweł II jest przykładem, jak służyć Chrystusowi, Jego Królestwu, Jego Kościołowi, Jego chwale i zbawieniu świata. Uczy nas, jak realizować słowa Pana Jezusa: „Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili" (Mt 25, 40).

Służył Kościołowi i światu, milionom i konkretnym ludziom. Służył słowem, modlitwą, pielgrzymkami, cierpieniem, świadectwem wiary i ufności pokładanej w Bogu.

Przypominał o godności człowieka, o świętości życia. Rodzinom mówił: „Rodzino, bądź tym, czym jesteś". Był blisko chorych, starszych, samotnych, pokrzywdzonych. „Przychodzą do was [kapłanów, zakonników i zakonnic] ludzie udręczeni, poniżeni, zagrożeni w swoim człowieczeństwie. Szukają świadków Przemienienia. Niech ich znajdują w was" (Tarnów, 10 VI 1987, n. 8).

Podkreślał, że służymy Bogu i bliźnim żyjąc w celibacie. Nasze serce musi być przejrzyste i należeć do Pana. Przypominał, że „nie można autentycznie głosić Ewangelii ubogim, nie zachowując właściwego dla swego powołania ubóstwa"; że musimy „być solidarni z narodem. Stylem życia bliscy przeciętnej, owszem, raczej uboższej rodziny" (Szczecin, 11 VI 1987, n. 9). Te słowa przypomniał nam także Ojciec Święty Franciszek podczas wspomnianej wizyty *ad limina*. W kontekście wezwania, żebyśmy wychodzili na peryferie i szli do tych, którzy czekają na Ewangelię, wskazywał, że taki styl apostolski jest niemożliwy bez ducha ubóstwa i wyrzeczenia. To dzięki niemu stajemy się wolni i wiarygodni, by dawać przekonywujące świadectwo.

5. „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię" (Mk 1,15).

Jako spowiednicy bądźmy miłosierni wobec grzeszników. O tej postawie przypomina nam wielokrotnie Papież Franciszek. Wzywając innych do nawrócenia, pokuty, przemiany, bądźmy sami ludźmi, którzy wciąż pracują nad sobą. Spowiadając innych, sami często i gorliwie się spowiadajmy.

„Musimy codziennie się nawracać, […] to znaczy stale «wyliczać się» wobec Pana naszych serc z naszej służby" – pisał Jan Paweł II w Liście na Wielki Czwartek 1979 r. „Aby być wycho-

wawcą sumień […] musimy sami od siebie wymagać […]. Kapłaństwo jest wymagające" (Lublin, 9 VI 1987).

Głosząc miłosierdzie innym, przyjmijmy więc do swego serca i swego kapłańskiego życia miłosierdzie, które przebacza, podnosi, umacnia. Nieśmy nadzieję światu, w którym tak wielu ludzi straciło nadzieję. Pomagajmy ludziom nie lękać się i otwierać drzwi Chrystusowi.

6. „Oto Matka Twoja" (Mt 12, 47).

„*Totus Tuus* – Cały Twój" – te słowa Jana Pawła II były wyznaniem jego miłości, oddania i zaufania Maryi, Matce Kapłanów. W pierwszym Liście na Wielki Czwartek w 1979 r. pisał: „[…] pragnę, abyście swoje kapłaństwo Jej w szczególny sposób zawierzyli. […] Macie głosić Chrystusa, który jest Jej Synem. […] Macie karmić Chrystusem ludzkie serca. Któż wam pełniej uświadomi, co czynicie, jak nie Ta, która sama Go karmiła" (n. 11). Zawierzmy Maryi nas samych, naszą posługę i tych, do których jesteśmy posłani.

Bracia Kapłani, jeszcze raz dziękujemy wam za waszą codzienną służbę, za waszą wierność, za waszą miłość do Kościoła. Niech w chwilach samotności czy zniechęcenia towarzyszy wam świadomość, że wasza kapłańska posługa jest bezcenna i nie do zastąpienia. Modlimy się za was i sami prosimy o waszą modlitwę, byśmy razem i solidarnie służyli ludowi Bożemu.

Błogosławimy wam, drodzy Bracia!

Podpisali:
Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 364. Zebraniu
Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, 13 marca 2014 r.

BĄDŹCIE APOSTOŁAMI MIŁOSIERDZIA

LIST PASTERSKI EPISKOPATU POLSKI
NA NIEDZIELĘ MIŁOSIERDZIA BOŻEGO 2014 R.

1. Dar kanonizacji i zadanie apostolskie

Wyniesienie do chwały świętych bł. Jana XXIII i bł. Jana Pawła II jest darem Bożego Miłosierdzia dla Kościoła i całego świata. Jest to dar zobowiązujący, na który trzeba godnie odpowiedzieć i do którego trzeba wciąż dorastać. Święci są dla nas żywą Ewangelią. Dzięki ich świadectwu odkrywamy ważną prawdę, że słowo Dobrej Nowiny to konkretny program dojrzewania w wierze, nadziei i miłości. Staje więc przed nami apostolskie zadanie, w którym – jak mówił św. Jan Paweł II – „potrzeba miłosierdzia, aby wszelka niesprawiedliwość na świecie znalazła kres w blasku prawdy" (17 VIII 2002).

Blask prawdy, przebaczenia i wiernej miłości płynie z otwartego serca Jezusa Miłosiernego, który pozdrawia nas dzisiaj słowami: *Pokój wam!* (J 20,19). Dar pokoju był potrzebny Jego uczniom, którzy po dramacie Wielkiego Tygodnia trwali w zamknięciu przed światem. W najtrudniejszym momencie opuścili swojego Mistrza, zaparli się Go publicznie, pozwolili się odrzeć z nadziei, którą Jezus wlewał w ich serca. Ta nadzieja powraca teraz, kiedy spotykają Zmartwychwstałego. On mocą Ducha Świętego dał im władzę odpuszczania grzechów i głoszenia Dobrej Nowiny aż po krańce ziemi. W ten sposób wprowadził ich na nowo w przestrzeń żywej wiary. Dla wątpiącego Tomasza Jezus Zmartwychwstały ponownie staje się jego Panem i Bogiem - Tym, którego można dotknąć, przed którym można się rozpłakać i któremu warto bezgranicznie zawierzyć. Żywa, pokorna i ufna wiara jest zadatkiem Bożego błogosławieństwa i źródłem duchowej siły, by z tym większą nadzieją patrzeć ku przyszłości.

2. Ogień Miłosierdzia Bożego – bogaci Miłosierdziem

W czwartą niedzielę Wielkiego Postu z krakowskich Łagiewnik została przekazana *Kanonizacyjna Iskra Miłosierdzia*. Ogień ten zapalił w dniu 16 grudnia 2003 roku, w swej prywatnej kapli-

cy na Watykanie, Jan Paweł II. Przekazany w Łagiewnikach płomień dociera w dzisiejszą Niedzielę Miłosierdzia do wszystkich parafii, abyśmy mogli zabrać go do naszych domów i rodzin, by z nową mocą zapłonął w naszych sercach. Fakt, że pośrednikami w przekazywaniu tego światła stali się ludzie młodzi – zwłaszcza stypendyści Fundacji *Dzieło Nowego Tysiąclecia* – jest znakiem nadziei. Ci, którzy dzięki ofiarom ludzi dobrego serca, mogą rozwijać swoje talenty, odwdzięczają się zaangażowaniem w życie Kościoła i Ojczyzny.

Do takiej obecności i zaangażowania, do bycia apostołami i świadkami Bożego Miłosierdzia, wzywał nas Jan Paweł II – Papież Miłosierdzia. Czynił to nie tylko słowem pełnym ojcowskiego zatroskania o losy współczesnego świata, ale także poprzez postawę pochylenia się nad problemami rodziny, dzieci, młodzieży, ludzi zepchniętych na margines życia społecznego, doświadczonych cierpieniem i bezradnością, pozbawionych domu i podstawowych środków do życia. Sam niczego nie miał dla siebie, był człowiekiem ubogim w ewangelicznym znaczeniu. Wszystko, bowiem co posiadał, było „u Boga". Jego jedynym bogactwem stał się krzyż Chrystusa, który tak mocno tulił do serca, aż po moment odejścia do domu Ojca w święto Bożego Miłosierdzia. Dzisiejsza uroczystość kanonizacyjna jest wymownym dopełnieniem powszechnego przekonania, że był to człowiek święty. Dlatego chcemy podążać nadal jego śladami, bo mamy świadomość, że święci wychowują świętych. On jest dla nas przewodnikiem na drogach prawdy i miłosierdzia. On zrozumie niepokoje i troski naszych serc.

3. Wezwani do czynów miłosierdzia

Dziś dziękujemy Bogu za to, że Jan Paweł II, poprzez świadectwo życia, słowo i żarliwą modlitwę, stał się tak czytelnym znakiem Boga dla świata. Jako pasterz Kościoła przewodniczył mu przez 27 lat, a na progu trzeciego tysiąclecia zawierzył świat Bożemu Miłosierdziu.

Posługa miłosierdzia jest zadaniem każdego z uczniów Chrystusa. Św. Siostra Faustyna zanotowała w *Dzienniczku* wielkie pragnienie Jezusa: „Żądam od ciebie uczynków miłosierdzia, które mają wypływać z miłości ku mnie. Miłosierdzie masz okazywać

zawsze i wszędzie bliźnim, nie możesz się od tego usunąć ani wymówić, ani uniewinnić" (Dz. 742).

Dzisiejsza niedziela w oktawie Zmartwychwstania Pańskiego rozpoczyna kolejny *Tydzień Miłosierdzia*. Dziękujemy Bogu za to, że w tej *Szkole Miłosierdzia* na polskiej ziemi było i jest tak wielu ludzi, którzy w twarzy cierpiącego człowieka potrafią dostrzec znieważone i cierpiące oblicze Chrystusa. Są to nie tylko święci i błogosławieni minionych stuleci, ale także ludzie naszych czasów, którzy na różne sposoby próbują zaradzić materialnej i duchowej biedzie.

Wyrażamy wdzięczność wobec wszystkich organizacji społecznych, fundacji, stowarzyszeń, wspólnot zakonnych, które na co dzień podejmują skuteczną troskę o ubogich. Szczególne słowa podziękowania kierujemy pod adresem ogólnopolskiej *Caritas,* która dociera do ubogich rodzin, prowadzi świetlice, hospicja, inspiruje działalność parafialnych grup charytatywnych oraz szkolnych kół *Caritas*, kształtując w ten sposób wyobraźnię miłosierdzia u dzieci i młodzieży. Służą temu ciekawe inicjatywy i projekty, jak chociażby: *Tornister pełen uśmiechu*, *Mieć wyobraźnię miłosierdzia*, *Miłosierny Samarytanin* (inspirowany przez Wspólnotę św. Idziego), czy coroczny koncert charytatywny związany z przyznaniem medalu *Bogaci miłosierdziem*. Są to tylko niektóre przykłady świadczące o tym, jak wiele wrażliwości i dobra kryje się w sercu człowieka żyjącego na co dzień duchem Ewangelii.

Również w tym właśnie duchu papież Franciszek, podczas niedawnego spotkania z polskimi biskupami w Rzymie, powiedział: „zachęcam was do troski o ubogich. Także w Polsce, pomimo aktualnego rozwoju gospodarczego kraju, jest wielu potrzebujących, bezrobotnych, bezdomnych, chorych, opuszczonych, a także wiele rodzin – zwłaszcza wielodzietnych – bez wystarczających środków do życia i wychowywania dzieci. Bądźcie blisko nich! Wiem jak dużo czyni w tej dziedzinie Kościół w Polsce, okazując wielką hojność nie tylko w ojczyźnie, ale także w innych krajach świata. Dziękuję wam i waszym wspólnotom za to dzieło. Nadal zachęcajcie waszych kapłanów, zakonników i wszystkich wiernych, by mieli „wyobraźnię miłosierdzia" i zawsze ją praktykowali."

Niech ta serdeczna prośba Ojca Świętego Franciszka, który dziś dokonał kanonizacji dwóch Pasterzy Kościoła o sercu miłosiernym: Jana XXIII oraz Jana Pawła II, będzie dla nas wezwaniem, abyśmy nie tylko w rozpoczynającym się *Tygodniu Miłosierdzia*, ale w całym naszym życiu okazywali miłosierdzie.

Wszystkim na tę drogę miłosierdzia udzielamy pasterskiego błogosławieństwa

Podpisali: Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 364. Zebraniu Plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski
w Warszawie w dniu 13 marca 2014 roku

OŚWIADCZENIE PREZYDIUM KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI W SPRAWIE WYBORÓW DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO 2014

Najbliższe wybory do Parlamentu Europejskiego po raz kolejny przypominają nam wagę tej instytucji, a także naszą za nią odpowiedzialność. Wskazują też, że głosowanie jest prawem i obowiązkiem każdego obywatela. Poprzez wybór osób, którym na sercu leży autentyczne dobro Europy i Polski, możemy przyczynić się – jak zachęcał nas do tego św. Jan Paweł II – do budowania europejskiej wspólnoty ducha, opartej na duchowych wartościach, które ją kiedyś ukształtowały. Europę trzeba bowiem budować nie tylko na wartościach ekonomicznych, ale przede wszystkim opierając ją na tych wartościach duchowych, które budują solidny fundament jedności. Ten najgłębszy fundament jedności – uczył w 1997 roku w Gnieźnie św. Jan Paweł II – przyniosło Europie i przez wieki ją umacniało chrześcijaństwo, ze swoją Ewangelią, ze swym rozumieniem człowieka i wkładem w rozwój dziejów ludów i narodów. Z Ewangelii wyrastają zarówno zasady solidarności i pomocniczości, jak i zasada poszanowa-

nia godności człowieka, mężczyzny i kobiety, poszanowania życia od poczęcia do naturalnej śmierci, a także prawo do wolności religijnej, obejmujące również prawo do publicznego wyrażania własnych przekonań religijnych. Nie można zbudować przyszłości Europy – mówił św. Jan Paweł II – jeśli zabraknie cegieł ludzkich sumień wypalonych w ogniu Ewangelii i połączonych spoiwem solidarnej miłości społecznej.

Włączając się w apel Biskupów Wspólnoty Europejskiej, aby każdy z nas, obywateli Europy, w duchu odpowiedzialności za nią i dobrze spełnionego obowiązku poszedł do urn wyborczych i oddał w wyborach do Parlamentu Europejskiego swój głos zgodnie z własnym dobrze uformowanym sumieniem, przypominamy, że w ten sposób – poprzez naszych przedstawicieli, którzy będą działać w Parlamencie Europejskim w duchu św. Jana Pawła II – my sami będziemy mogli wypełnić te zobowiązania, które w odniesieniu do budowania jedności europejskiej pozostawił nam św. Jan Paweł II.

Abp Stanisław Gądecki
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP

Abp Marek Jędraszewski
Metropolita Łódzki
Zastępca Przewodniczącego KEP

Bp Wojciech Polak
Sekretarz Generalny KEP

Warszawa, 13 maja 2014 r.

KOMUNIKAT Z 365. ZEBRANIA PLENARNEGO KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

W dniach 10 i 11 czerwca 2014 r. biskupi zgromadzili się w Warszawie w siedzibie Sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski na 365. zebraniu plenarnym. Uczestniczył w nim także abp Celestino Migliore, nuncjusz apostolski w Polsce, jak również zaproszeni goście – przedstawiciele konferencji biskupów w Europie.

1. Biskupi obecni na zebraniu plenarnym mówili z wdzięcznością o przywróceniu stosunków dyplomatycznych między Stolicą Apostolską a Rzecząpospolitą Polską. W tym roku, 17 lipca, minie 25 lat od tego doniosłego wydarzenia. W uroczystej sesji, zorganizowanej z tej okazji 2 czerwca w siedzibie Konferencji Episkopatu Polski, wziął udział m.in. Sekretarz Stanu Stolicy Apostolskiej kard. Pietro Parolin. Stosunki dyplomatyczne ze Stolicą Apostolską zostały jednostronnie zerwane przez powojenny komunistyczny rząd 12 września 1945 roku. Wieloletnie wysiłki doprowadziły do ponownego ich nawiązania dopiero w 1989 roku, za pontyfikatu papieża Jana Pawła II. Biskupi wyrazili wdzięczność wszystkim, którzy przyczynili się do wznowienia relacji dyplomatycznych między Polską a Stolicą Apostolską, m.in. pierwszemu powojennemu nuncjuszowi abp. Józefowi Kowalczykowi.

2. Biskupi dokonali podsumowania aktualnej sytuacji Kościoła w Polsce. Zauważyli, iż w obecnym kontekście kulturowym jest coraz mniej miejsca na obiektywne i uniwersalne wartości, a do głosu dochodzi dyktatura relatywizmu, polityczna poprawność i nowe oblicze ateizmu wrogiego wobec ludzi wierzących. Z kolei środowiska określające się mianem „Kościoła otwartego" niejednokrotnie lansują duchownych i świeckich podważających oficjalne nauczanie Kościoła, a równocześnie dyskredytują tych, którzy stają w obronie prawdy. Tymczasem Kościół pozostaje otwartym

na świat. Czyni to na wzór Apostołów, którzy w dzień Zesłania Ducha Świętego wyszli z Wieczernika z przesłaniem Dobrej Nowiny do wszystkich ludzi dobrej woli.

3. Biskupi dyskutowali także na temat stanu ubóstwa w naszym kraju. Z dużym niepokojem przyjęli statystyki, które dowodzą, że na ubóstwo najbardziej narażone są dzieci, rodziny wielodzietne i mieszkańcy małych miejscowości. W tej sytuacji biskupi apelują do rządzących, by polityka społeczna była w większym stopniu ukierunkowana na wsparcie najbardziej potrzebujących, zwłaszcza wielodzietnych rodzin. Ze swej strony biskupi zadeklarowali poszukiwanie nowych form działalności charytatywnej i gotowość współpracy z instytucjami społecznymi i państwowymi w realizacji zadań i programów różnorakiej pomocy. Dostrzegając niezwykłą ofiarność wiernych we wsparciu potrzebujących oraz zaangażowanie w działalność parafialnych i szkolnych zespołów Caritas, biskupi wyrażają im swoje podziękowanie.

4. Konferencja Episkopatu Polski omówiła reakcje środowisk i mediów na inicjatywę lekarzy, którzy podpisali i symbolicznie złożyli „Deklarację Wiary" w Sanktuarium Jasnogórskim, jako wotum z okazji kanonizacji św. Jana Pawła II. Biskupi podziękowali za odważny gest pracownikom służby zdrowia broniącym prawa do wolności sumienia. Deklaracja potwierdza wyjątkową wartość życia ludzkiego gwarantowanego przez Powszechną Deklarację Praw Człowieka. Jest ona jednocześnie zgodna z autentycznie pojmowaną przysięgą Hipokratesa. Zobowiązuje ona każdego lekarza do bezwarunkowej ochrony życia ludzkiego bez względu na wiek i stan pacjenta oraz do przywracania jego integralnego zdrowia. Prawo do życia jest również zapisane w Konstytucji, a zatem stanowi fundament porządku prawnego. Z tych racji agresja skierowana przeciw lekarzom sygnatariuszom Deklaracji jest nie tylko niezrozumiała, ale i nie do przyjęcia. Przeczy ona konstytucyjnej zasadzie wolności sumienia i wyznania oraz kwestionuje niezbywalne prawo do klauzuli sumienia w praktyce lekarskiej.

Św. Jan Paweł II napisał w encyklice „Evangelium vitae", że „kto powołuje się na sprzeciw sumienia, nie może być narażony nie tylko na sankcje karne, ale także na żadne inne ujemne konsekwencje prawne, dyscyplinarne, materialne czy zawodowe" (nr 74).

5. Uczestniczący w obradach zapoznali się z sytuacją religijną, społeczną i polityczną na Ukrainie. Wyrazili solidarność z narodem ukraińskim walczącym o swą wolność i niezależność. Zauważyli również wielki wkład różnych wyznań i obrządków chrześcijańskich, które wspierają duchowo swych wyznawców w przetrwaniu trudnej sytuacji. Wspólna modlitwa i obecność duchownych na kijowskim Majdanie stanowiły fundament odbudowania zaufania, jedności i niezależności. Przeprowadzone wolne wybory, które doprowadziły do wyłonienia nowego prezydenta Ukrainy są znakiem nadziei na przyszłość. Jak każde państwo, Ukraina ma prawo do integralności terytorialnej i do decydowania o własnym losie.

6. Na zakończenie zebrania plenarnego w sali obrad odbyła się jedyna w swoim rodzaju uroczystość – za ratowanie Żydów tytuł „Sprawiedliwy wśród Narodów Świata" został pośmiertnie przyznany przez państwo Izrael trzem księżom i dwóm siostrom zakonnym. W uroczystości wzięły udział rodziny ocalonych i krewni odznaczonych. W okresie II wojny światowej wielu Polaków, w tym księży i sióstr zakonnych, ukrywało i ratowało Żydów. Jedynie w Polsce pomoc udzielana Żydom była karana przez hitlerowskich Niemców śmiercią i to całych rodzin. Tak stało się m.in. z rodziną Ulmów na Podkarpaciu – rodzicami i siedmiorgiem ich dzieci, w tym jednym jeszcze nienarodzonym.

7. W czasie zebrania plenarnego zostały przeprowadzone wybory do różnych gremiów Konferencji Episkopatu Polski. M.in. biskup pomocniczy archidiecezji lubelskiej Artur Miziński został wybrany na nowego sekretarza generalnego. Uczestniczący w zebraniu plenarnym wyrazili wdzięczność abp. Wojciechowi

Polakowi Prymasowi Polski za pełnienie tej funkcji przez ostatnie 2,5 roku.

Biskupi dziękują nauczycielom, katechetom i rodzicom za trud przekazywania wiedzy oraz wychowywania dzieci i młodzieży szkolnej. W swoich modlitwach polecają ich Bogu na czas wakacji.

Podpisali: Pasterze Kościoła katolickiego w Polsce

Warszawa, 11 czerwca 2014 r.

BISKUP DIECEZJALNY

ŻYCZENIA WIELKANOCNE DLA DIECEZJAN

Zamość, Zmartwychwstanie Pańskie 2014

Dlaczego szukacie
żyjącego wśród umarłych?
Nie ma Go tutaj;
Zmartwychwstał
(Łk 24, 5-6)

Ta radosna prawda, która rozchodzi się po świecie od świtu owego wyjątkowego <pierwszego dnia tygodnia>, jakim jest wielkanocny poranek, promieniując blaskiem Zmartwychwstałego Jezusa na wszystkich ludzi dobrej woli, niech obdarzy Wasze serca mocą i pewnością, iż po życiowych doświadczeniach związanych z bólem, smutkiem oraz przygnębieniem, nadejdzie czas duchowego pokoju. Zmartwychwstały Pan zwyciężył zło i daje nam siłę do podejmowania codziennych obowiązków życia.

W imieniu całej diecezji zamojsko-lubaczowskiej życzę, aby Chrystus Zmartwychwstały, pozwolił każdej osobie doświadczyć tajemnicy radości wielkanocnej, obdarzył swymi łaskami i idąc z nami, dał się nam poznać jak uczniom z drogi do Emaus a także pomógł wyprostować zawiłe i trudne ścieżki naszego życia

wraz z pamięcią w modlitwie

† Marian Rojek
Biskup Zamojsko-Lubaczowski

† Mariusz Leszczyński
Biskup Pomocniczy

Zamość, 22 kwietnia 2014 r.

L.dz. 99/Gł/14

KOMUNIKAT PASTERZA DIECEZJI ZAMOJSKO-LUBACZOWSKIEJ NA NIEDZIELĘ 4 MAJA 2014 ROKU O ŚWIĘTOWANIU NIEDZIELI „ŚWIĘTA NIEDZIELA"

Umiłowani Diecezjanie!

W niedzielę 4 maja 2014 roku w naszej Diecezji rozpoczyna się duszpasterska inicjatywa nawołująca do świętowania Dnia Pańskiego, pod hasłem „Święta niedziela", zorganizowana przez Wydział Duszpasterstwa Ogólnego.

Głównym celem tej akcji będzie wyrażenie Bogu wdzięczności przez naszą Diecezję, za kanonizację św. Jana Pawła II. To właśnie ten Święty, widząc od strony religijnej problem braku należytego traktowania Dnia Pańskiego, przypomniał nam w Liście Apostolskim „Dies Domini" o obowiązku świętowania niedzieli, szczególnie przez udział w Eucharystii i odpoczynek w duchu chrześcijańskiej radości oraz braterstwa. *„Chciałbym z mocą wezwać wszystkich do ponownego odkrycia niedzieli: Nie lękajcie się ofiarować waszego czasu Chrystusowi! Tak, otwórzmy Chrystusowi nasz czas, aby On mógł go rozjaśnić i nadać mu kierunek* (nr 7).

Ten Święty szczególnie zobowiązał naszą Diecezję Zamojsko-Lubaczowską do świętowania niedzieli, poprzez słowa, które wypowiedział podczas Mszy św. w Lubaczowie, 3 czerwca 1991 r. Tak wtedy nauczał: *„Niedziela, dzień Jego zmartwychwstania, jest dla nas, którzy uwierzyliśmy w Chrystusa, dniem szczególnie świętym. W tym dniu gromadzimy się wszyscy wokół ołtarza, ażeby zaczerpnąć ze świętości Chrystusa i ażeby cały nasz tydzień uczynić świętym".*

Nasza Diecezja, wsłuchując się w słowa nauczania św. Jana Pawła II, pragnie od pierwszej niedzieli maja 2014 roku rozpocząć czas dziękczynienia za łaskę kanonizacji. Ma się on wyrażać

w odkrywaniu na nowo potrzeby świętowania tego szczególnego dnia tygodnia, jakim jest niedziela. Pomocą w tym dziele kształtowania świadomości świętowania niedzieli, niech będzie praca duszpasterska z rodzinami, młodzieżą i dziećmi, do czego wszystkich duszpasterzy, osoby życia konsekrowanego i katechetów serdecznie zapraszam. Jednocześnie proszę wszystkich diecezjan o pomoc w tym przedsięwzięciu i pełne zaufanie oraz otwarcie się na Ducha Świętego, który pomaga nam wszystkim być dziś prawdziwym świadkiem celebrowania dnia Pańskiego.

Z darem modlitwy i błogosławieństwa

† Marian Rojek
BISKUP

Zamość, 23 kwietnia 2014 r.

L.dz. 104/Gł/14

KOMUNIKAT BISKUPA ZAMOJSKO-LUBACZOWSKIEGO NA NIEDZIELĘ 27 KWIETNIA 2014 ROKU Z RACJI JUBILEUSZU 350-LECIA OBJAWIEŃ ŚW. ANTONIEGO PADEWSKIEGO W RADECZNICY

Czcigodni Kapłani i Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Diecezjanie,

We czwartek, 8 maja br. nasza Diecezja wraz z OO. Bernardynami w Radecznicy będzie świętować Jubileusz 350-lecia objawień św. Antoniego.

Radecznica to szczególne sanktuarium naszej Diecezji. Jest jedynym miejscem na świecie, gdzie dokonały się udokumentowane i uznane przez Kościół katolicki za autentyczne, objawienia św. Antoniego z Padwy. Św. Antoni obrał sobie to miejsce, w którym wysłuchiwane są prośby i błagania, zanoszone do Boga przez Jego wstawiennictwo.

Sanktuarium św. Antoniego w Radecznicy jest znaczącym ośrodkiem religijnym i pielgrzymkowym dla wiernych Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej oraz diecezji sąsiadujących. Już od XVII w. przybywały tu rzesze pielgrzymów z tak odległych miejscowości jak Warszawa, Częstochowa czy Lwów, a sama Radecznica zyskała sobie miano „Lubelskiej Częstochowy". Dziennikarz Tygodnika Ilustrowanego w 1861 r. zanotował: „Czem Częstochowa dla całej Polski, tem Radecznica jest dla Lubelskiego". W 1950 r. Sanktuarium doświadczyło strasznego dramatu kasacji przez władze komunistyczne. Wówczas kompleks klasztorny oraz szkolny został zamieniony na szpital psychiatryczny, a sanktuarium zamknięte i opieczętowane. Ówczesne władze przez dziesiątki lat podejmowały wszelkie starania, aby to miejsce szczególnego kultu św. Antoniego zniknęło z mapy religijności naszej Ojczyzny.

Ojcowie Bernardyni po odzyskaniu klasztoru podjęli starania o przywrócenie należnego statusu sanktuarium. Szczególną

okazją ku temu była Wielka Nowenna przed Jubileuszem 350-lecia objawień św. Antoniego, rozpoczęta 4 maja ubiegłego roku pielgrzymką kapłanów naszej Diecezji. Jeżeli Bóg pozwoli ukoronowaniem tych starań będzie przyznanie Sanktuarium przez Stolicę Apostolską tytułu Bazyliki Mniejszej.

Dzięki orędownictwu św. Antoniego wierni doświadczają wielu łask, czego dowodem są setki próśb, a szczególnie podziękowań, składanych i odczytywanych podczas nabożeństw przed słynącym łaskami obrazem Świętego Patrona.

Umiłowani Bracia i Siostry,

Serdecznie zapraszam Was wszystkich na dzień 8 maja br. do Radecznicy na wspólne dziękczynienie wraz z Nuncjuszem Apostolskim Ks. Abp. Celestino Migliore podczas uroczystej Mszy św. o godz. 12.00. Wszystkich kapłanów zapraszam do wspólnej celebry (proszę o zabranie własnej alby i białej stuły), proszę też o zachęcenie parafian do podjęcia trudu pielgrzymowania do tego szczególnego miejsca.

Na czas przygotowań, pielgrzymowania i wspólnego przeżywania uroczystości ku czci św. Antoniego z serca Wam błogosławię.

† Marian Rojek
BISKUP

ŚWIĘCENIA DIAKONATU

Zamość, 23 kwietnia 2014 r.

L.dz. 101/GŁ/14

Przewielebny
Ks. prałat dr Franciszek Nieckarz
Rektor Wyższego Seminarium Duchownego
Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej
w Lublinie

W myśl przepisów kan. 1024-1029 KPK, *motu proprio* papieża Pawła VI *„Ad pascendum”* z dn. 15 VIII 1972 r. oraz instrukcji Episkopatu Polski z dn. 4 V 1982 r., **zostają dopuszczeni do święceń diakonatu, w dniu 10 maja 2014 r**., następujący alumni Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej:

1. **Łukasz Duda**, s. Mieczysława i Marii
2. **Andrzej Janczura**, s. Michała i Janiny
3. **Rafał Łukiewicz**, s. Ryszarda i Małgorzaty
4. **Artur Młodziński**, s. Tadeusza i Marii
5. **Zbigniew Zdunek**, s. Wiesława i Teresy

Upoważniam Księdza Rektora do przyjęcia od wymienionych kandydatów do diakonatu przepisanego prawem wyznania wiary.

† Marian Rojek
BISKUP

Ks. Michał Maciołek
KANCLERZ

Wyżej wymienionym alumnom udzieliłem święceń diakonatu dnia 10 maja 2014 r. w Katedrze Zamojskiej.

† Mariusz Leszczyński
BISKUP

Ks. Franciszek Nieckarz
REKTOR WSD

PISMO BISKUPA DIECEZJALNEGO DO KONGREGACJI DS. KULTU BOŻEGO I DYSCYPLINY SAKRAMENTÓW W SPRAWIE NADANIA TYTUŁU „BAZYLIKI MNIEJSZEJ" SANKTUARIUM ŚW. ANTONIEGO W RADECZNICY

Zamość, 23 kwietnia 2014 r.

L.dz. 101/Gł/14

Jego Eminencja
Antonio Kard. Canizares Llovera
Prefekt Kongregacji ds. Kultu Bożego
i Dyscypliny Sakramentów

Eminencjo,

Jako biskup Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej, na terenie której znajduje się Sanktuarium św. Antoniego Padewskiego w Radecznicy, pragnę dołączyć się do pokornej prośby jego kustoszów – OO. Bernardynów, o nadanie Sanktuarium tytułu Bazyliki Mniejszej.

Nasza Diecezja jest wdzięczna Bożej Opatrzności za obfite łaski i dary, jakie spływają na wierny lud modlący się gorliwie do Boga przez przyczynę Matki Najświętszej i św. Antoniego w tym miejscu naznaczonym jego szczególną obecnością.

Gorliwość duszpasterska i organizacyjne umiejętności OO. Bernardynów przyczyniają się niewątpliwie do coraz większej popularności Radecznicy jako znacznego centrum pielgrzymkowego, które zyskuje też nowy blask po trudnym okresie komunistycznych prześladowań.

Jestem przekonany, że wyróżnienie naszego Sanktuarium zaszczytnym tytułem Bazyliki Mniejszej stanie się dla wszystkich duszpasterzy i całego ludu wiernego Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej oraz sąsiadujących diecezji, z terenu których przybywają tu również rzesze pielgrzymów, zachętą do ożywienia

wiary w Chrystusa Zmartwychwstałego i do wzrastania w świętości życia na wzór św. Antoniego.

Pragnę też zaznaczyć, że w naszej Diecezji nie ma jak dotąd żadnego kościoła posiadającego przywilej Bazyliki Mniejszej.

Zapewniam o mojej modlitwie wraz z ludem wiernym naszej Diecezji, szczególnie w dniu 8 maja br. podczas wielkiego dziękczynienia przeżywanego wraz z Nuncjuszem Apostolskim Ks. Abp. Celestino Migliore z racji jubileuszu 350-lecia objawień Świętego z Padwy na pięknej ziemi zamojskiej w Radecznicy.

Z wyrazami jedności w Chrystusie

† Marian Rojek
BISKUP ZAMOJSKO-LUBACZOWSKI

Zamość, 24 kwietnia 2014 r.

L.dz. 106/GŁ/14

DEKRET
W SPRAWIE ZMIANY GRANIC POMIĘDZY PARAFIĄ PW. CHRYSTUSA KRÓLA I PARAFIĄ PW. ŚW. MARII MAGDALENY W BIŁGORAJU

Mając na uwadze duchowe dobro rodzin zamieszkałych w Biłgoraju przy ul. Granicznej i ul. Nowakowskiego, należących zgodnie z dekretem erekcji parafii pw. Chrystusa Króla w Biłgoraju z dnia 4 stycznia 1991 r. do powyższej parafii, po zasięgnięciu opinii Księży Proboszczów Parafii pw. Chrystusa Króla i św. Marii Magdaleny w Biłgoraju oraz Diecezjalnej Rady Kapłańskiej i działając w oparciu o kan. 525 § 2 Kodeksu Prawa Kanonicznego, niniejszym decyduję o nowej przynależności parafialnej rodzin zamieszkujących teren graniczny:

Do parafii pw. Chrystusa Króla należą domy:

- ul. Graniczna – numery parzyste od 24 do końca,
- ul. Nowakowskiego – numery nieparzyste od 1 do 49,
- ul. Nowakowskiego – numery parzyste od 2 do 88

Do parafii pw. św. Marii Magdaleny należą domy:

- ul. Graniczna – numery parzyste od 2 do 22,
- ul. Nowakowskiego – numery nieparzyste od 51 do 127.

Postanowienie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2014 r.

Mieszkańców obydwu parafii proszę powiadomić o zmianie przez odczytanie niniejszego dekretu w kościołach tych parafii w niedzielę 25 maja 2014 r.

Duszpasterzom oraz wiernym z obydwu wspólnot parafialnych z serca błogosławię i polecam wstawiennictwu Matki Odkupiciela – Patronki Diecezji.

† Marian Rojek
BISKUP

Ks. Michał Maciołek
KANCLERZ

ZAPROSZENIE NA UROCZYSTOŚCI ODPUSTOWE I JUBILEUSZOWE DO KRASNOBRODU SKIEROWANE PRZEZ BISKUPA DIECEZJALNEGO DO NUNCJUSZA APOSTOLSKIEGO W POLSCE

Zamość, 7 maja 2014 r.

L.dz. 124/Gł/14

Jego Ekscelencja Ksiądz Arcybiskup
Celestino Migliore
Nuncjusz Apostolski w Polsce

Wielce Czcigodny Księże Arcybiskupie,

W imieniu duszpasterzy i wiernych parafii pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Krasnobrodzie oraz wszystkich czcicieli Matki Bożej Krasnobrodzkiej mam zaszczyt zaprosić Waszą Ekscelencję na uroczystość jubileuszową 50-lecia koronacji słynącego łaskami Obrazu Matki Bożej Krasnobrodzkiej, która odbędzie się w dniach 1 i 2 lipca 2015 roku.

W dniu 1 lipca o godz. 21.00 z Sanktuarium wyruszy Procesja Różańcowa, która zakończy się ok. godz. 22.30 Eucharystią w „Kaplicy na Wodzie".

W dniu 2 lipca o godz. 12.00 będzie sprawowana uroczysta Eucharystia na ołtarzu polowym przy Sanktuarium.

Będzie dla nas wielkim zaszczytem gościć Księdza Arcybiskupa w progach naszego Sanktuarium. Równocześnie zwracamy się z prośbą o przewodniczenie obydwu Mszom świętym oraz wygłoszenie okolicznościowych homilii.

Z wyrazami jedności w Chrystusie Panu.

† Marian Rojek
BISKUP ZAMOJSKO-LUBACZOWSKI

PISMO BISKUPA DIECEZJALNEGO DO PENITENCJARII APOSTOLSKIEJ W SPRAWIE ODPUSTU DLA SANKTUARIUM MB SOKALSKIEJ W HRUBIESZOWIE

Zamość, 12 maja 2014 r.

L.dz. 139/GŁ/14

Jego Eminencja
Kard. Mauro Piacenza
Penitencjarz Najwyższy
Penitencjarii Apostolskiej

Czcigodny Księże Kardynale,

Jako do Biskupa Diecezjalnego, pod którego troską duszpasterską znajduje się Sanktuarium Matki Bożej Sokalskiej w Hrubieszowie - szczególne miejsce w naszym Kościele lokalnym, którego kustoszami są Ojcowie Bernardyni, zwrócił się do mnie Gwardian i Proboszcz tamtejszej parafii pw. św. Stanisława Kostki, Ojciec Wenancjusz Stasiuk OFM. Przedstawił prośbę o poparcie pragnienia tamtejszych duszpasterzy i wiernych, aby nadać odpust zupełny na dzień 13 czerwca w uroczystość św. Antoniego z Padwy z możliwością zyskiwania odpustu w niedzielę najbliższą (poprzedzającą lub następną) uroczystości tego Wielkiego Świętego.

Całym sercem popieram tę prośbę Ojców Bernardynów i ludu wiernego, mając na uwadze dobro duchowe i znaczenie duszpasterskie tego wydarzenia dla licznych wiernych i pielgrzymów nawiedzających to Sanktuarium.

Z darem modlitwy i Chrystusowym pozdrowieniem

† Marian Rojek
BISKUP ZAMOJSKO-LUBACZOWSKI

ŚWIĘCENIA PREZBITERATU

Zamość, 28 maja 2014 r.

L.dz. 155/Gł/14

Przewielebny
Ks. prałat dr Franciszek Nieckarz
Rektor Wyższego Seminarium Duchownego
Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej
w Lublinie

W myśl przepisów kan. 1024–1029 KPK, *motu proprio* papieża Pawła VI *„Ad pascendum”* z dn. 15 sierpnia 1972 r., oraz instrukcji Episkopatu Polski z dn. 4 maja 1982 r., **zostają dopuszczeni do święceń prezbiteratu w dniu 7 czerwca 2014 r**., następujący diakoni Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Zamojsko- Lubaczowskiej:

1. **Mateusz Maksim,** s. Mieczysława i Bernadety
2. **Adam Malinowski,** s. Tadeusza i Zofii
3. **Radosław Sokołowski,** s. Zbigniewa i Joanny
4. **Krzysztof Sosnowski,** s. Jerzego i Barbary
5. **Łukasz Wojtaszek,** s. Andrzeja i Anny
6. **Andrzej Zdunek,** s. Stanisława i Maryli

Upoważniam Ks. Rektora dra Franciszka Nieckarza do przyjęcia od kandydatów do prezbiteratu przepisanego prawem wyznania wiary.

Zgodnie z kan. 1031 KPK diakon **Łukasz Wojtaszek**, ur. 20 lipca 1989 r. otrzymuje dyspensę od przepisanego wieku.

Ks. Michał Maciołek
Kanclerz

† Marian Rojek
Biskup

Wyżej wymienionym diakonom udzieliłem święceń prezbiteratu dnia **7 czerwca 2014 r.** *w Katedrze w Zamościu.*

† Marian Rojek
Biskup

Ks. Franciszek Nieckarz
Rektor WSD

Zamość, 28 maja 2014 r.

L.dz. 157/Gł/14

DEKRET
W SPRAWIE OFIAR
NA CELE DUSZPASTERSTWA MŁODZIEŻY

Dostrzegając pilną potrzebę nowych inicjatyw w zakresie duszpasterskiej troski o ludzi młodych w Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej oraz rozumiejąc, że wymagają one również dodatkowych nakładów finansowych, niniejszym postanawiam, że ofiary składane na tacę podczas Mszy Świętych połączonych ze sprawowaniem Sakramentu Bierzmowania, będą przeznaczone na materialne wsparcie diecezjalnego duszpasterstwa młodzieży.

Zebrane ofiary pieniężne należy wpłacać do kasy kurii Diecezjalnej w Zamościu lub na konto diecezjalne z wyraźnym określeniem tytułu wpłaty.

Wszystkim ofiarodawcom, dającym konkretny wyraz zatroskania o dobro duchowe młodego pokolenia, serdecznie dziękuję i z serca błogosławię wzywając wstawiennictwa Matki Odkupiciela – Patronki Diecezji.

Dekret wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2014 roku.

† Marian Rojek
BISKUP

Ks. Michał Maciołek
KANCLERZ

PISMO BISKUPA DIECEZJALNEGO DO KRRiT W SPRAWIE NOWEJ CZĘSTOTLIWOŚCI DLA KRZ

Zamość, 3 czerwca 2014 r.

L.dz. 165/Gł/14

Diecezja Zamojsko-Lubaczowska – właściciel koncesji
NR KONCESJI: 083/K/2011-R

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji
Przewodniczący Jan Dworak
Skwer Ks. Kard. S. Wyszyńskiego 9
01-015 Warszawa

dot. *Ogłoszenia konkursu na rozszerzenie koncesji na teren Powiatu Lubaczowskiego*

Uprzejmie proszę o ogłoszenie konkursu na rozpowszechnianie programu o charakterze społeczno-religijnym dla Katolickiego Radia Zamość na nowej częstotliwości dobranej przez Urząd Komunikacji Elektronicznej na wniosek Firmy TRANSMISJA Łukasz Studencki nr pisma DZC-WRF-078-27/12(2) z dnia 17 sierpnia 2012 roku zapewniającej pokrycie południowowschodniej części Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej. Głównym powodem motywującym niniejszą prośbę jest umożliwienie odbioru Radia Diecezjalnego na terenie Powiatu Lubaczowskiego oraz ościennych miejscowości. Wraz z uruchomieniem nowego nadajnika powstanie studio terenowe, którego zadaniem będzie informowanie słuchaczy Katolickiego Radia Zamość o ważnych sprawach dotyczących ich regionu.

Nowa częstotliwość w Lubaczowie;
101,2 MHz, polaryzacja pionowa, 1 kW ERP

Lokalizacja nowego nadajnika:
współrzędne WGS84 - 23E08`14`` 50N09`45``
wysokość terenu u podstawy wieży - 214 mnpm
wysokość środka elektrycznego anteny - 75 mnpt

† Marian Rojek
BISKUP

ŻYCZENIA BISKUPA DIECEZJALNEGO Z OKAZJI 100 ROCZNICY URODZIN PANA MICHAŁA SKROKA – OJCA KS. STANISŁAWA SKROKA

Zamość, 16 czerwca 2014 r.

Drogi Panie Michale, Dostojny Jubilacie!

z okazji 100. rocznicy urodzin składam dziękczynienie Bogu za dar przeżytych przez Pana lat. Życie Pana jest związane z piękną Ziemią Zamojsko-Lubaczowską. Tutaj, w niełatwych warunkach, realizował Pan powołanie małżeńskie i rodzinne, wychowując dwóch synów – wśród których jest ks. Stanisław.

Siedemdziesiąt lat przeżytych wspólnie z żoną Anną to wspaniałe świadectwo niezachwianej wiary, miłości do Kościoła Świętego i Ojczyzny. Był to też czas naznaczony niezawodną pomocą Bożą i opieką Matki Najświętszej, za które w tym miejscu również dziękuje Bożej Opatrzności.

Życzę, aby cieszył się Pan zdrowiem, w radości przeżywał kolejne dni, miesiące i lata, a poprzez codzienną modlitwę nadal służył swojej rodzinie, diecezji i całemu Kościołowi.

Na radość przeżywanych dni z serca błogosławię: w Imię Ojca, i Syna, i Ducha Świętego i polecam opiece Matki Odkupiciela – Patronki naszej Diecezji.

† Marian Rojek
BISKUP ZAMOJSKO-LUBACZOWSKI

Szanowny Pan
Michał Skrok
Różaniec

PISMO BISKUPA DIECEZJALNEGO DO ARCYBISKUPA METROPOLITY LWOWSKIEGO Z OKAZJI JUBILEUSZU 600-LECIA URODZIN ŚW. JANA Z DUKLI

Zamość, 20 czerwca 2014 r.

L.dz. 191/Gł/14

Jego Ekscelencja
Ks. Abp Mieczysław Mokrzycki
Metropolita Lwowski

Ekscelencjo, Czcigodny Księże Arcybiskupie,

Serdecznie dziękuję Waszej Ekscelencji oraz Przełożonym Prowincji św. Michała Zakonu Braci Mniejszych na Ukrainie za zaproszenie na obchody Jubileuszu 600-lecia urodzin św. Jana z Dukli.

Chociaż wcześniej ustalone obowiązki w Diecezji (Kongregacja Księży Dziekanów) nie pozwalają mi na osobisty udział w tak doniosłym wydarzeniu, łączę się jednak duchowo ze wszystkimi uczestnikami Jubileuszu i zapewniam o gorącej modlitwie w intencji Duszpasterzy i Wiernego Ludu Archidiecezji.

Niech wstawiennictwo św. Jana umacnia Was w wierności Chrystusowi i w miłości do Jego i naszej Matki – Maryi.

Z wyrazami więzi w Chrystusie

† Marian Rojek
BISKUP

Zamość, 28 czerwca 2014 r.

Ldz. 292/Gł/14

D E K R E T
ERYGOWANIA PARAFII
PW. ŚW. JANA PAWŁA II W BIŁGORAJU

Na większą chwałę Boga Wszechmogącego i dla dobra duchowego wiernych, po wysłuchaniu zgodnie z kan. 515 § 2 KPK zdania Rady Kapłańskiej i stron zainteresowanych, z dniem 20 sierpnia 2014 r.

eryguję
parafię pod wezwaniem
Św. Jana Pawła II w Biłgoraju
i włączam ją do dekanatu Biłgoraj Północ.

1. Parafia pw. Św. Jana Pawła II w Biłgoraju powstaje poprzez wydzielenie z parafii pw. Trójcy Świętej i Wniebowzięcia NMP w Biłgoraju i obejmuje wiernych zamieszkałych przy następujących ulicach: al. 400-lecia: numery parzyste od 26 do 76 i nieparzyste od 15 do 49 oraz blok nr 4, ul. 11 Listopada, ul. Armii Krajowej: numery parzyste od 16A do 52 i nieparzyste od 11 do 15, ul. Armii Ludowej, ul. Batalionów Chłopskich, ul. Borelowskiego, ul. Brzozowa, ul. Cegielniana: domy prywatne i bloki nr 11, 13, 25, 27, 37, 78, ul. Chłodna: numery parzyste od 26 do 56 i nieparzyste od 25 do 59, ul. Cicha, ul. Cieszkowskiego, ul. Długa: numery nieparzyste od 33 do 57, ul. Gen. Okulickiego, ul. Gessinga, ul. Godebskiego, ul. Gorajskiego, ul. Harcerska, ul. Herbowa, ul. Iwaszkiewicza, ul. Jasna, ul. Jodłowa, ul. Kochanowskiego, ul. Kolberga, ul. Kresowa, ul. Kwiatowa, ul. Leśna: numery parzyste od 12 do 36 i nieparzyste od 15 do 39, ul. Ładna, ul. Modrzewiowa, ul. Myśliwska, ul. Narutowicza: domy prywatne i bloki nr 58, 77, 79, 81, ul. Orzeszkowej, ul. Partyzantów, ul. Piłsudskiego: domy prywatne i bloki nr 17, 18, 28, 30, 32, 62, ul. Piskora, ul. Poniatowskiego, ul.

Rożnówka Stawy, ul. Sosnowa, ul. Steglińskiego, ul. Ułańska, ul. Wiklinowa, ul. Wrzosowa, ul. Zwierzyniecka.

2. Każdorazowego proboszcza, zgodnie z kan. 523 KPK, mianuje Biskup Zamojsko-Lubaczowski.
3. Siedzibą nowo utworzonej parafii jest dotychczasowy kościół filialny pw. Św. Jana Pawła II w Biłgoraju.
4. W myśl kan. 532 KPK proboszcz administruje dobrami parafii i występuje w imieniu parafii w załatwianiu wszystkich czynności prawnych.
5. Zgodnie z wymogiem kan. 534 § 1 KPK proboszcz po objęciu parafii, zobowiązany jest odprawiać Mszę św. za powierzony sobie lud we wszystkie niedziele i święta nakazane.
6. Proboszcz nowej parafii używa pieczęci z wizerunkiem Św. Jana Pawła II z napisem w otoku: Parafia Rzymskokatolicka pw. Św. Jana Pawła II w Biłgoraju.
7. Od chwili erygowania parafii należy prowadzić oddzielne księgi metrykalne.
8. Proboszcz powinien możliwie szybko dokonać zmian w aktach notarialnych, aby odpowiadały one nowej sytuacji. Wypisy z ksiąg notarialnych, po dokonanych zmianach, należy przechowywać w aktach parafialnych i 1 egzemplarz przekazać do Kurii Diecezjalnej w Zamościu.
9. Uposażenie duszpasterskie proboszcza i wikariuszy stanowią ofiary składane przez wiernych z racji posług duszpasterskich oraz inne dochody uznane i dozwolone przez prawo kościelne.
10. Utrzymanie pracowników parafialnych spoczywa na parafii.
11. Parafia pw. Św. Jana Pawła II w Biłgoraju obejmie swoją posługą duszpasterską: Katolickie Przedszkole im. św. Jana Pawła II w Biłgoraju, Samorządowe Przedszkole nr 2 w Biłgoraju, Akademię Przedszkolaka Prywatne Przedszkole Językowe w Biłgoraju oraz Zespół Szkół Budowlanych i Ogólnokształcących w Biłgoraju.
12. Zasady dotyczące pochówku wiernych zmarłych pochodzących z nowo utworzonej parafii na cmentarzach parafialnych parafii Św. Marii Magdaleny i parafii Chrystusa Króla w Biłgoraju, proboszcz ustali z Proboszczami tychże parafii.

13. Tekst niniejszego dekretu należy podać do wiadomości wiernym Parafii pw. Trójcy Świętej i Wniebowzięcia NMP w Biłgoraju oraz w nowo utworzonej Parafii pw. Św. Jana Pawła II w Biłgoraju w niedzielę, 29 czerwca 2014 r. w Uroczystość Św. Apostołów Piotra i Pawła.

Duszpasterzom nowo utworzonej parafii oraz wszystkim wiernym z serca błogosławię i udzielam pasterskiego błogosławieństwa: w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

† Marian Rojek
BISKUP

Ks. Michał Maciołek
KANCLERZ

SPRAWY PERSONALNE

10 kwietnia 2014 r.

ks. mgr Rafał Plichta, wikariusz parafii pw. św. Marii Magdaleny w Biłgoraju, mianowany Asystentem Kościelnym Szkolnego Koła Caritas przy Katolickim Liceum Ogólnokształcącym im. Papieża Jana Pawła II w Biłgoraju

Tomasz Hanejko, dyrektor Muzeum Obozu Zagłady w Bełżcu, mianowany Prezesem Zarządu Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej w parafii pw. Najświętszego Serca Jezusa w Tomaszowie Lubelskim

5 maja 2014 r.

ks. mgr Rajmund Cur, wikariusz parafii pw. MB Królowej Polski w Zamościu odwołany z funkcji kapelana Hufca ZHP im. Bohaterów Walk pod Tomaszowem Lubelskim 1939 r. w Tomaszowie Lubelskim

ks. mgr Artur Wojtowicz, wikariusz parafii Najświętszego Serca Jezusa w Tomaszowie Lubelskim mianowany kapelanem Hufca ZHP im. Bohaterów Walk pod Tomaszowem Lubelskim 1939 r. w Tomaszowie Lubelskim

8 maja 2014 r.

ks. mgr lic. Tomasz Bazan, wikariusz parafii pw. Zmartwychwstania Pańskiego w Mirczu mianowany tymczasowym administratorem tejże parafii

12 maja 2014 r.

ks. mgr Piotr Antonik, wikariusz parafii pw. Najświętszego Serca Jezusa w Tomaszowie Lubelskim mianowany kapelanem Jednostki Strzeleckiej 2019 im. Gen. Tadeusza Piskora w Tomaszowie Lubelskim

ks. mgr Ryszard Ostasz, proboszcz parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Gdeszynie odwołany z funkcji kapelana Związku Strzeleckiego „Strzelec" w Tomaszowie Lubelskim

ks. prałat dr hab. Stanisław Tymosz, mianowany proboszczem parafii pw. św. Maksymiliana Kolbego w Ulhówku

29 maja 2014 r.

ks. mgr Robert Fuk, proboszcz parafii pw. Matki Bożej Różańcowej w Zawalowie mianowany duchowym opiekunem Środowiska Motocyklistów Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej

30 maja 2014 r.

ks. mgr Piotr Rawlik, proboszcz parafii pw. MB Szkaplerznej w Łabuniach mianowany kapelanem Policji Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej

16 czerwca 2014 r.

ks. mgr Dariusz Babiak, wikariusz parafii pw. Świętego Krzyża w Zamościu mianowany zastępcą Diecezjalnego Moderatora Ruchu Światło-Życie

17 czerwca 2014 r.

ks. mgr Andrzej Łuszcz, zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. św. Michała Archanioła w Werbkowicach i mianowany proboszczem parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Buśnie

27 czerwca 2014 r.

ks. Jan Franczak, mianowany kapelanem Sióstr Franciszkanek Misjonarek Maryi w Zamościu

28 czerwca 2014 r.

PROBOSZCZOWIE:

ks. mgr Ryszard Antonik, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Niepokalanego Serca NMP w Turkowicach – mianowany proboszczem parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Starym Lublińcu – 20.08.2014 r.

ks. kan. dr Wiesław Banaś, dotychczasowy dyrektor Caritas Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej – mianowany proboszczem parafii pw. Św. Leonarda w Tyszowcach – 20.08.2014 r.

ks. mgr Cezary Błaszczuk, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Krzyża Świętego w Żurawcach – mianowany proboszczem parafii pw. MB Śnieżnej w Łukawicy – 20.08.2014 r.

ks. dr Leszek Bruśniak, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Narodzenia św. Jana Chrzciciela w Rzeplinie – mianowany proboszczem parafii pw. Św. Andrzeja Boboli w Baszni Dolnej – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Grzegorz Chabros, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Św. Leonarda w Tyszowcach – mianowany proboszczem parafii pw. Św. Józefa w Tomaszowie Lubelskim – 20.08.2014 r.

ks. Piotr Ciećkiewicz, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Św. Józefa Robotnika w Werchracie – mianowany proboszczem parafii pw. Trójcy Przenajświętszej w Dubience – 20.08.2014 r.

ks. prałat Jan Zdzisław Ciżmiński, dotychczasowy rektor kościoła rektoralnego pw. Św. Katarzyny w Zamościu – przeniesiony w stan emerytalny z zamieszkaniem w Domu Parafii Katedralnej przy ul. Kolegiackiej 3 w Zamościu – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Marek Dobosz, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Zmartwychwstania Pańskiego i św. Tomasza Apostoła w Zamościu – mianowany rektorem kościoła rektoralnego pw. Św. Katarzyny w Zamościu – 20.08.2014 r.

ks. prałat dr Józef Flis, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Trójcy Świętej i Wniebowzięcia NMP w Biłgoraju – mianowany proboszczem nowo utworzonej parafii pw. Św. Jana Pawła II w Biłgoraju – 20.08.2014 r.

ks. Tomasz Giergiel, dotychczasowy proboszcz parafii pw. MB Śnieżnej w Łukawicy – mianowany proboszczem parafii pw. Zmartwychwstania Pańskiego w Mirczu – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Józef Godzisz, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Nabrożu – mianowany proboszczem parafii pw. Św. Antoniego Padewskiego w Różańcu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Piotr Harko, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Ducha Świętego w Hrubieszowie – mianowany proboszczem parafii pw. Krzyża Świętego w Żurawcach – 20.08.2014 r.

ks. mgr lic. Tomasz Kielar, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Narodzenia NMP w Oleszycach – mianowany proboszczem parafii pw. Św. Józefa Robotnika w Werchracie – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Kazimierz Kiełbania, dotychczasowy proboszcz parafii pw. MB Nieustającej Pomocy w Siedliskach – skierowany na zamieszkanie w charakterze rezydenta w parafii pw. Trójcy Najświętszej w Łaszczówce – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Jerzy Kołtun, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Szczebrzeszynie – mianowany proboszczem parafii pw. Trójcy Świętej i Wniebowzięcia NMP w Biłgoraju – 20.08.2014 r.

ks. kan. Henryk Kulik, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Św. Józefa w Tomaszowie Lubelskim – przeniesiony w stan emerytalny z zamieszkaniem w budynku przykościelnym, dawnej plebanii tejże parafii – 20.08.2014 r.

ks. kan. Włodzimierz Kwietniewski, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Trójcy Przenajświętszej w Dubience – przeniesiony w stan emerytalny z zamieszkaniem na plebanii parafii pw. Chrystusa Króla w Hucie Różanieckiej – 20.08.2014 r.

ks. dr Waldemar Miśkiewicz, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Marii Magdaleny w Biłgoraju – mianowany proboszczem parafii pw. Narodzenia św. Jana Chrzciciela w Rzeplinie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Mariusz Molenda, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Świętego Krzyża w Zamościu – mianowany proboszczem parafii pw. Św. Michała Archanioła w Zubowicach – 20.08.2014 r.

ks. kan. Henryk Nogalski, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Suchowoli – skierowany na zamieszkanie w charakterze rezydenta w tejże parafii – 20.08.2014 r.

ks. mgr Daniel Pachla, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Majdanie Starym – mianowany proboszczem parafii pw. Św. Maksymiliana Kolbego w Cichobórzu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Roman Palonka, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Św. Andrzeja Boboli w Baszni Dolnej – mianowany proboszczem parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Suchowoli – 20.08.2014 r.

ks. mgr Mirosław Prokop, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Niepokalanego Serca NMP w Łaziskach – mianowany proboszczem parafii pw. Św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Szczebrzeszynie – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Grzegorz Pruszkowski, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Św. Michała Archanioła w Zubowicach – skierowany na zamieszkanie w charakterze rezydenta w parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Tarnogrodzie – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Stanisław Skrok, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Św. Antoniego Padewskiego w Różańcu – przeniesiony w stan emerytalny z zamieszkaniem w Domu Księży Seniorów w Biłgoraju – 20.08.2014 r.

ks. mgr Krzysztof Szynal, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Niepokalanego Poczęcia NMP w Dubie – mianowany proboszczem parafii pw. MB Nieustającej Pomocy w Siedliskach – 20.08.2014 r.

ks. mgr Krzysztof Ślepokura, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Zamościu – mianowany proboszczem parafii pw. Niepokalanego Serca NMP w Turkowicach – 20.08.2014 r.

ks. mgr Jerzy Truś, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Narodzenia NMP w Niemstowie – mianowany proboszczem parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Nabrożu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Janusz Wyłupek, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Starym Lublińcu – mianowany

proboszczem parafii pw. Niepokalanego Serca NMP w Łaziskach – 20.08.2014 r.

ks. Andrzej Wysokiński, dotychczasowy proboszcz parafii pw. Św. Maksymiliana Kolbego w Cichobórzu – mianowany proboszczem parafii pw. Narodzenia NMP w Niemstowie – 20.08.2014 r.

NEOPREZBITERZY:

ks. mgr Mateusz Maksim, mianowany wikariuszem parafii pw. NMP Królowej Polski w Bełżcu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Adam Malinowski, mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Marii Magdaleny w Biłgoraju – 20.08.2014 r.

ks. mgr Radosław Sokołowski, mianowany wikariuszem parafii pw. Narodzenia NMP w Oleszycach – 20.08.2014 r.

ks. mgr Krzysztof Sosnowski, mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Andrzeja Apostoła w Lipsku k/Narola – 20.08.2014 r.

ks. mgr Łukasz Wojtaszek, mianowany wikariuszem parafii pw. Ducha Świętego w Hrubieszowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Andrzej Zdunek, mianowany wikariuszem parafii pw. Świętej Trójcy w Komarowie – 20.08.2014 r.

WIKARIUSZE:

ks. mgr Dariusz Bajwoluk, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Znalezienia Krzyża Świętego w Mokremlipiu – mianowany wikariuszem parafii pw. Zwiastowania NMP w Tomaszowie Lubelskim – 20.08.2014 r.

ks. mgr Jan Borysowski, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Suchowoli – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Jerzego w Biłgoraju – 20.08.2014 r.

ks. mgr Karol Bryła, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Tarnogrodzie – mianowany wikariuszem parafii pw. Najświętszego Serca Jezusa w Klemensowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Konrad Bulak, dotychczasowy duszpasterz-pomocnik przy parafii pw. Nawiedzenia NMP w Krasnobrodzie – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Mikołaja w Grabowcu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Andrzej Chilewicz, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Jerzego w Biłgoraju – mianowany wikariuszem parafii pw. Najświętszego Serca Jezusa w Tomaszowie Lubelskim – 20.08.2014 r.

ks. mgr Dominik Chomyszyn, dotychczasowy wikariusz parafii pw. MB Częstochowskiej w Dołhobyczowie – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Tarnawatce – 20.08.2014 r.

ks. mgr Paweł Derylak, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Narodzenia NMP w Narolu – mianowany wikariuszem parafii pw. Narodzenia NMP w Oleszycach – 20.08.2014 r.

ks. mgr Andrzej Dzido, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Aleksandrowie – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Mikołaja w Szczebrzeszynie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Jerzy Frankiewicz, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Narodzenia NMP w Oleszycach – mianowany duszpasterzem-współpracownikiem przy kościele rektoralnym pw. Św. Katarzyny w Zamościu – 20.08.2014 r.

ks. mgr lic. Zbigniew Gaca, dotychczasowy duszpasterz-współpracownik księdza rektora przy kościele rektoralnym pw. Św. Katarzyny w Zamościu – mianowany wikariuszem parafii pw. Znalezienia Krzyża Świętego w Mokremlipiu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Paweł Głowik, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Mikołaja w Grabowcu – mianowany wikariuszem parafii pw. MB Częstochowskiej w Dołhobyczowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Wiesław Górniak, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Stanisława Biskupa w Lubaczowie – mianowany wikariuszem parafii pw. Zmartwychwstania Pańskiego i św. Tomasza Apostoła w Zamościu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Krzysztof Groszek, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Jana Chrzciciela w Potoku Górnym – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Anny w Gródku – 20.08.2014 r.

ks. mgr Piotr Grzechnik, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Krowicy – mianowany wikariuszem parafii pw. MB Królowej Polski w Zamościu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Marcel Harkot, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Lipinach Górnych – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Stanisława BM w Wielączy – 20.08.2014 r.

ks. mgr Arkadiusz Jakubczak, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Łaszczowie – mianowany wikariuszem parafii pw. Niepokalanego Poczęcia NMP w Dubie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Marcin Jakubiak, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Mikołaja w Hrubieszowie – mianowany wikariuszem parafii pw. MB Królowej Polski w Zamościu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Piotr Jakubiak, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Mikołaja w Szczebrzeszynie – mianowany wikariuszem parafii pw. Nawiedzenia NMP w Krasnobrodzie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Grzegorz Kopczyński, dotychczasowy wikariusz parafii pw. NMP Nieustającej Pomocy w Hrubieszowie – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Michała Archanioła w Zamościu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Paweł Kostrubiec, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Anny w Gródku – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Mikołaja w Grabowcu – 20.08.2014 r.

ks. mgr lic. Franciszek Kościelski, mianowany wikariuszem parafii pw. Narodzenia NMP w Narolu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Paweł Kruk, dotychczasowy wikariusz parafii pw. MB Królowej Polski w Zamościu – mianowany wikariuszem parafii pw. MB Częstochowskiej w Lipinach Górnych – 20.08.2014 r.

ks. mgr Paweł Piotr Kruk, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Świętej Trójcy w Komarowie – mianowany wikariuszem parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Krowicy – 20.08.2014 r.

ks. mgr Janusz Krupa, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Jana Nepomucena i MB Szkaplerznej we Frampolu –

skierowany na roczny urlop zdrowotny z zamieszkaniem w domu rodzinnym – 20.08.2014 r.

ks. mgr Łukasz Krzaczkowski, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Stanisława BM w Wielączy – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Majdanie Starym – 20.08.2014 r.

ks. mgr Marek Krzyżan, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Trójcy Najświętszej w Łaszczówce – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Jana Chrzciciela w Potoku Górnym – 20.08.2014 r.

ks. mgr Stanisław Książek, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Stanisława Biskupa w Lubaczowie – mianowany wikariuszem parafii pw. NMP Nieustającej Pomocy w Hrubieszowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Mariusz Lasota, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Najświętszego Serca Jezusa w Klemensowie – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Jana Nepomucena i MB Szkaplerznej we Frampolu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Maciej Lewandowski, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Nawiedzenia NMP w Krasnobrodzie – mianowany wikariuszem parafii pw. Chrystusa Króla w Biłgoraju – 20.08.2014 r.

ks. mgr Andrzej Łopocki, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Mikołaja w Szczebrzeszynie – mianowany wikariuszem parafii pw. Narodzenia NMP w Krzeszowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Marian Maciołek, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Michała Archanioła w Zamościu – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Stanisława Biskupa w Lubaczowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Krzysztof Maj, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Trójcy Świętej i Wniebowzięcia NMP w Biłgoraju – mianowany wikariuszem nowo utworzonej parafii pw. Św. Jana Pawła II w Biłgoraju – 20.08.2014 r.

ks. mgr Michał Moń, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Trójcy Świętej i Wniebowzięcia NMP w Biłgoraju – mianowany wikariuszem nowo utworzonej parafii pw. Św. Jana Pawła II w Biłgoraju – 20.08.2014 r.

ks. mgr Adam Mulawa, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Narodzenia NMP w Krzeszowie – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Jana Chrzciciela w Potoku Górnym – 20.08.2014 r.

ks. mgr Rafał Plichta, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Marii Magdaleny w Biłgoraju – mianowany wikariuszem parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Zamościu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Jan Radziszewski, dotychczasowy duszpasterz-współpracownik księdza rektora przy kościele rektoralnym pw. Św. Katarzyny w Zamościu – mianowany wikariuszem parafii pw. Ducha Świętego w Hrubieszowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Paweł Rapa, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Najświętszego Serca Jezusa w Klemensowie – mianowany wikariuszem parafii pw. Trójcy Przenajświętszej i Narodzenia NMP w Trzeszczanach – 20.08.2014 r.

ks. mgr Piotr Paweł Skóra, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Mikołaja w Grabowcu – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Łaszczowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Tadeusz Solski, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Chrystusa Króla w Biłgoraju – mianowany wikariuszem parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Aleksandrowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Wojciech Suchowierz, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Zwiastowania NMP w Tomaszowie Lubelskim – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Mikołaja w Szczebrzeszynie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Tomasz Szady, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Andrzeja Apostoła w Lipsku k/Narola – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Stanisława Biskupa w Lubaczowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Grzegorz Szlązak, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Jana Chrzciciela w Potoku Górnym – mianowany wikariuszem parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Tarnogrodzie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Artur Wojtowicz, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Najświętszego Serca Jezusa w Tomaszowie Lubelskim –

mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Jacka w Płoskiem – 20.08.2014 r.

ks. mgr Radosław Zaborniak, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Tarnawatce – mianowany wikariuszem parafii pw. Świętego Krzyża w Zamościu – 20.08.2014 r.

ks. mgr lic. Paweł Zawada, dotychczasowy wikariusz parafii pw. Trójcy Przenajświętszej i Narodzenia NMP w Trzeszczanach – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Mikołaja w Hrubieszowie – 20.08.2014 r.

ks. mgr Sławomir Zawada, dotychczasowy wikariusz parafii pw. NMP Królowej Polski w Bełżcu – mianowany wikariuszem parafii pw. Św. Marii Magdaleny w Biłgoraju – 20.08.2014 r.

DZIEKANI:

ks. kan. mgr lic. Witold Batycki, Dziekan Dekanatu Biłgoraj Południe – mianowany na kolejną pięcioletnią kadencję Dziekanem tegoż Dekanatu – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr lic. Tomasz Bomba, dotychczasowy Wicedziekan Dekanatu Tyszowce – mianowany Dziekanem tegoż Dekanatu na okres pięciu lat – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Grzegorz Chabros, dotychczasowy Dziekan Dekanatu Tyszowce – mianowany Dziekanem Dekanatu Tomaszów Lubelski Południe na pięcioletnią kadencję – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Józef Dudek, Dziekan Dekanatu Cieszanów – mianowany na kolejną pięcioletnią kadencję Dziekanem tegoż Dekanatu – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Jerzy Kołtun, mianowany Dziekanem Dekanatu Biłgoraj Północ na pięcioletnią kadencję – 20.08.2014 r.

ks. mgr Julian Leńczuk, mianowany Dziekanem Dekanatu Narol na pięcioletnią kadencję – 20.08.2014 r.

ks. Wiesław Mokrzycki, dotychczasowy Wicedziekan Dekanatu Tarnoszyn – mianowany Dziekanem tegoż Dekanatu na pięcioletnią kadencję – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Zenon Mrugała, Dziekan Dekanatu Józefów – mianowany na kolejną pięcioletnią kadencję Dziekanem tegoż Dekanatu – 20.08.2014 r.

ks. mgr lic. Krzysztof Soliło, mianowany Dziekanem Dekanatu Łaszczów na pięcioletnią kadencję – 20.08.2014 r.

ks. mgr lic. Jerzy Sopel, mianowany Dziekanem Dekanatu Hrubieszów Północ na pięcioletnią kadencję – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Andrzej Stopyra, Dziekan Dekanatu Lubaczów – mianowany na kolejną pięcioletnią kadencję Dziekanem tegoż Dekanatu – 20.08.2014 r.

ks. mgr Krzysztof Świta, mianowany Dziekanem Dekanatu Szczebrzeszyn na pięcioletnią kadencję – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Bolesław Zwolan, Dziekan Dekanatu Sitaniec – mianowany na kolejną pięcioletnią kadencję Dziekanem tegoż Dekanatu – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Zygmunt Żółkiewski, Dziekan Dekanatu Grabowiec – mianowany na kolejną pięcioletnią kadencję Dziekanem tegoż Dekanatu – 20.08.2014 r.

INNE:

ks. mgr lic. Tomasz Bazan, wikariusz parafii pw. Zmartwychwstania Pańskiego w Mirczu – odwołany z funkcji tymczasowego administratora tejże parafii – 20.08.2014 r.

ks. mgr lic. Ryszard Bordzań, zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. Ducha Świętego w Hrubieszowie i skierowany na kontynuację studiów doktoranckich na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie w trybie stacjonarnym – 20.08.2014 r.

ks. dr Leszek Bruśniak, zwolniony z funkcji Ojca Duchownego Dekanatu Tarnoszyn – 20.08.2014 r.

ks. Piotr Ciećkiewicz, zwolniony z funkcji Dyrektora Domu Rekolekcyjnego w Werchracie – 20.08.2014 r.

ks. kan. mgr Józef Godzisz, zwolniony z funkcji Ojca Duchownego Dekanatu Łaszczów – 20.08.2014 r.

ks. mgr lic. Tomasz Kielar, mianowany Dyrektorem Domu Rekolekcyjnego w Werchracie – 20.08.2014 r.

ks. kan. Włodzimierz Kwietniewski, zwolniony z funkcji Ojca Duchownego Dekanatu Hrubieszów Północ – 20.08.2014 r.

ks. mgr Adam Sobczak, dotychczasowy Dyrektor Ekonomiczny Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej – mianowany Dyrektorem Caritas Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej – 20.08.2014 r.

ks. dr Sylwester Zwolak, Dyrektor Wydziału Duszpasterstwa Ogólnego Kurii Diecezjalnej w Zamościu – zwolniony z funkcji duszpasterza-pomocnika w parafii pw. MB Królowej Polski w Zamościu i skierowany na zamieszkanie do Domu Diecezjalnego w Zamościu – 20.08.2014 r.

30 czerwca 2014 r.

ks. mgr lic. Stanisław Błaszczuk, proboszcz parafii pw. Św. Stanisława Biskupa w Teratynie – mianowany notariuszem Sądu Biskupiego w Zamościu na pięcioletnią kadencję

ks. mgr lic. Andrzej Michalski, wikariusz parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Uchaniach – mianowany adwokatem Sądu Biskupiego w Zamościu na pięcioletnią kadencję

ks. mgr lic. Paweł Zawada, wikariusz parafii pw. Trójcy Przenajświętszej i Narodzenia NMP w Trzeszczanach – mianowany sędzią Sądu Biskupiego w Zamościu na pięcioletnią kadencję

HOMILIA BISKUPA DIECEZJALNEGO NA MSZY KRZYŻMA (Katedra Zamojska – 17.04.2014 r.)

Iz 61, 1-3a. 6a. 8b-9, Łk 4, 16-21

Czcigodny Biskupie Janie, Złoty Kapłański Jubilacie, Wielebny Biskupie Mariuszu, Bracia w kapłańskim posługiwaniu, Neoprezbiterzy, Proboszczowie, Wikarzy, Kapelani, Misjonarze i Prezbiterzy pracujący dla Ludu Bożego w innych krajach Europy, Azji i Afryki, Seniorzy i Rezydenci, Wszyscy przywołujący piękne rocznice swoich święceń prezbiteratu, a myślę tu szczególnie o tych, co świętują 50- i 25-lecie, Drodzy Księża posługujący w naszej diecezji jako Dziekani, a następnie we wszystkich urzędach kurialnych na czele z Księdzem Kanclerzem, w sądzie biskupim wraz z Oficjałem, w Caritasie, w naszych diecezjalnych katolickich mediach i prasie, Profesorowie Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego i innych uczelni, wywodzący się z tego lokalnego Kościoła, Kapłani młodzi, zdrowi i zaangażowani, oraz chorzy, cierpiący, święci ale też i upadający w różne nałogi. Drodzy Seminarzyści wraz z Księdzem Rektorem, Przełożonymi tej szczególnej wspólnoty i Diakonami, Siostry zakonne i Osoby życia konsekrowanego, Katechetki i Katecheci świeccy, Młodzież zaangażowana w Liturgiczną Służbę Ołtarza, Ministranci, Lektorzy, Kantorzy, Wszyscy Siostry i Bracia w Chrystusie Panu tu obecni i łączący się z nami na modlitwie przez posługiwanie Katolickiego Radia Zamość, a szczególnie chorzy, starsi, samotni.

Niekiedy w rozmowach z księżmi, a także z osobami świeckimi, szczerze zatroskanymi o życie Kościoła i jego przyszłość, bywam zarzucany niepokojącymi pytaniami, a nawet pewnym wyrzutem, idącym mniej więcej w takim kierunku. Księże Biskupie, co wy jako Episkopat, jako Pasterze Bożej owczarni robicie w tym zakresie, aby ludzie nie odchodzili z Kościoła? Bo przecież jak tak dalej pójdzie, to dzieci w naszych wspólnotach parafialnych już prawie nie będzie, młodzieży nie uświadczysz, a za jakiś czas zostanie tylko kilka starszych osób podczas niedzielnej Mszy św. Czy się tym przejmujecie?

Jestem przekonany o tym, iż podobne wyzwania nie są obce i wam, Czcigodni Kapłani oraz Duszpasterze naszej zamojsko-

lubaczowskiej diecezji. Wielu z was, podobnie jak i mnie samego, taki zarzut czyni bardziej uważnym na tę tematykę, ale również napawa jakąś bezradnością, albo też jawi się jako prowokacja. Niewątpliwie jest to zatroskanie, które spędza sen z powiek oczu każdego pasterza i nie może być obojętne nikomu spośród nas tu obecnych, przynajmniej mobilizując do gorliwszej modlitwy przed Chrystusem Eucharystycznym.

Kiedy na różne sposoby próbowałem się bronić przed tym zarzutem, szukałem rozmaitych odpowiedzi i wyjaśnień takich sytuacji, to nagle pojawiło się przed moim sumieniem pewne ważne, nieco ukryte pytanie: Dlaczego to właśnie ja miałbym mobilizować dzieci i młodzież oraz dorosłych do tego, aby przychodzili do Kościoła, skoro zdarza się i tak, że zniechęcają ich do tego sami pasterze brakiem swej gorliwej wiary? Czemu miałbym mówić ludziom dorosłym o tym, aby włączali się w życie wspólnoty parafialnej, gdy w nich nie ma ożywienia, głębokiego zatroskania o świętość wszystkich wiernych?

Zaskoczenie jakie wywołały u mnie trudne pojawiające się w naszej diecezji sytuacje, gdy się zacząłem nad tym głębiej zastanawiać, poprowadziło mnie do jeszcze jednego wyważonego pytania: Dlaczego warto być chrześcijaninem i przynależeć do katolickiego Chrystusowego Kościoła? Jestem przekonany o tym, iż poważna odpowiedź na tak postawiony argument da nam dużo do myślenia, gdyż pokaże także nam kapłanom, którym się zdaje, iż dla nas sprawa jest tak oczywista, o co w tym wszystkim tak naprawdę chodzi. Jak ja przekonałbym innych, że warto być chrześcijaninem, iż wspólnota Kościoła jest dla mnie czymś bardzo potrzebnym i wartościowym, koniecznym do duchowego życia i wiecznej szczęśliwości?

Dzisiaj pośród nas mamy Pasterza, który w sposób szczególny daje nam odpowiedź na pytanie, „dlaczego warto być chrześcijaninem", osadzając je w realiach i codziennych historycznych sytuacjach ludzi z pierwszych wieków Kościoła. Wielu spośród was miało to szczęście, by słuchać wykładów z historii Kościoła starożytnego księdza biskupa i profesora Jana, świętującego w tym roku swój złoty kapłański jubileusz, a obecnie wszyscy, dzięki jego pisarskiemu charyzmatowi, możemy w licznych ofia-

rowanych nam powieściach, odkrywać tajemnicę i wartość oraz piękno Chrystusowego Kościoła.

Serdecznie pragnę podziękować Pierwszemu Pasterzowi diecezji zamojsko-lubaczowskiej, jako kolejny następca w tym biskupim posługiwaniu, za jego miłość do tej młodej Chrystusowej Owczarni, za to, iż nam wszystkim przez swoją modlitwę oraz w literacki sposób zawarte duszpasterskie doświadczenie, a także profesorską mądrość, pomaga kochać i żyć w naszym lokalnym Kościele, rozumieć jak cenną wartością jest dla nas łaska chrześcijańskiej wiary, otrzymanej na chrzcie i dojrzewającej oraz pielęgnowanej w eklezjalnej Chrystusowej wspólnocie.

Ale wrócę do mnie samego, bo to musi się pojawić, także jako obszar osobistego kapłańskiego i biskupiego rachunku sumienia. Dlaczego dla mnie warto być chrześcijaninem i w jaki sposób przekonuję o tym ludzi, którzy mnie pytają, obserwują, stykają się ze mną w różnorakich sytuacjach, widzą mnie, jak żyję, jak się modlę, słuchają o czym mówię i patrzą na to, na czym mi rzeczywiście zależy?

Drodzy Kapłani, Czcigodni Biskupi, Siostry zakonne, Katechetki i Katecheci, Ministranci i Lektorzy, spróbujcie sami dać sobie własną odpowiedź na to pytanie. Może się wydawać, iż ona dla nas jest taka prosta, choć różnorodna, zależna od wielu sytuacji, od lat życia, od parafii w jakiej się wychowywałem i w jakiej aktualnie pracuję, od mojej miłości do Boga i do ludzi, od tego, czy mi zależy na wspólnocie Kościoła, oraz od tego, jak bardzo jestem w życie duchowe zaangażowany. Ale czy ta odpowiedź jest dla mnie wystarczająca i czy taką okazałaby się wobec mojego rozmówcy, któremu zależałoby na autentycznym świadectwie chrześcijańskiego życia? Przez moment zostawmy jednak ten bezpośredni obszar naszego zaciekawienia otwartym, a zwrócimy uwagę na to, co się dzieje dzisiaj pośród nas w tej katedralnej świątyni.

Ta Msza św. Krzyżma to szczególna celebracja liturgiczna. Bezpośrednio po homilii i także podczas modlitwy Eucharystycznej zostaną poświęcone oleje, które są przeznaczone do różnych zadań i sakramentów w Kościele, mających szczególne znaczenie dla tej wspólnoty wiernych. Zdarza się i tak, iż współcześnie nasi wierni nie za bardzo wiedzą, co się dokonuje podczas liturgii

i jakie treści zawierają w sobie poszczególne części Eucharystii, czy występujące w niej znaki a także symbole oraz gesty.

Dlatego nasi kapłani niech zawsze sprawują Mszę św., każdego dnia jedną, zgodnie z Prawem Kanonicznym Kościoła, także wtedy, gdy nie otrzymali w danym dniu stypendium od wiernych, niech będą hojnymi szafarzami sakramentów Kościoła w sposób wiarygodny, poważny, z duchowym namaszczeniem i dostrzegalnym osobistym przywiązaniem do Boga, jako Ojca oraz zawsze z otwartością na wiernych. Winniśmy również kompetentnie, w sposób prosty i łagodny, jednak z teologiczną głębią i z miłosiernym ujęciem ludzkiego serca, być gotowi do wyjaśnienia, wytłumaczenia tego, co oznaczają poszczególne ryty, zachowania czy formy sakramentów, jakie sprawujemy.

Oto olej w swej różnej formie, w długiej historii Kościoła i w doświadczeniu wiernych, jak nam to ukazuje Pismo św. zarówno w Starym jak i w Nowym Testamencie, ma wielkie znaczenie. On zawsze jest objawem obfitości i jego posiadanie było symbolem Bożego błogosławieństwa. Jego szczególny zapach, właściwość nadawania wartości pokarmowi, jaki przygotowywano do spożycia – to w prosty sposób pokazuje na jakość życia, opowiada o jego dostatkach. Człowiek Biblii wie o tym, że olej oznacza życie, zabezpiecza jemu odpowiedni smak i chroni jego trwanie, we właściwej formie.

W tym odkrywam pierwszą i jedną z najbardziej istotnych odpowiedzi na to wcześniej postawione pytanie: Czy warto być chrześcijaninem? Oczywiście że tak, gdyż chrześcijaństwo pomaga mi autentycznie żyć, wskazując na jego głębię i jedyność oraz niepowtarzalność. Ono zawsze staje w obronie życia od naturalnego poczęcia, aż do zwykłej starości i podkreśla, iż życie ludzkie będąc darem Boga i miłości dwojga rodziców, ojca i matki, każde, także i niepełnosprawne, ułomne, chore, niedołężne, ma swoją wieczną wartość i godność. Chrześcijaństwo, czyli moja żywa i prawdziwa relacja do Boga i Kościoła jako wspólnoty, pomaga mi w tym świecie odrzucanych wartości, odkryć znaczenie mego ludzkiego życia z jego troskami, niepokojami, radościami oraz nadziejami, a przez to nigdy, nawet w sytuacjach wydawałoby się bez wyjścia, nie tracić nadziei.

Olej, który dzisiaj zostanie poświęcony, posiada różnorodne funkcje. Wskazuje na liczne życiowe sytuacje i bywa używany w specyficznych okolicznościach ludzkiej codzienności. Olej Świętego Krzyżma używany jest w liturgii Kościoła do chrztu św., do bierzmowania, do święceń kapłańskich i biskupich, a także przy namaszczaniu nowych świątyń i ołtarzy. Również poświęcony zostanie olej chorych, którym namaszcza się ludzi w sytuacjach zagrożenia życia, w chorobie i w momencie odchodzenia z tego świata.

Te wszystkie okoliczności należą do życia, czyli chodzi o jego początek, związany z chrztem świętym i świadomą decyzją – w naszych realiach jeszcze w większości podejmowaną przez idących za swoją wiarą rodziców – decyzją, której potem nie można przekreślić, wymazać w kancelarii z metrykalnej księgi, gdyż przez ten sakrament człowiek przynależy do Chrystusa i do Jego Kościoła. Następnie dzisiaj poświęcony olej pojawia się także jako konieczność umocnienia w chwilach ludzkiej choroby i słabości, w momentach życiowych decyzji, takich jak bierzmowanie oraz powołanie związane z kapłaństwem.

Dziękuję wam drodzy kapłani, wszyscy bez wyjątku, odnawiający dzisiaj publicznie swoje kapłańskie przyrzeczenia i związek z Chrystusem oraz z Zamojsko-Lubaczowskim Kościołem, za to, iż w tych różnych życiowych sytuacjach waszych wiernych, osób jakie do was jako do katolickiego kapłana przychodzą po pomoc, że im towarzyszycie, nie zostawiacie ich samymi, w miarę waszych możliwości staracie się pomóc, zawsze będąc dyspozycyjnymi w sakramencie spowiedzi, gotowymi do rezygnacji z gratyfikacji materialnej za kapłańską posługę, oraz wrażliwi na ciche zaradzenie ludzkiej biedzie, czyli takie o jakim wie tylko sam Bóg miłosierny i sprawiedliwy.

W przyszłym życiu każdy z nas kapłanów, biskupów, osób świeckich dowie się od Zmartwychwstałego Chrystusa, gdzie, w jakich sytuacjach i wobec kogo daliśmy naszym życiem, słowem i postępowaniem wiarygodne świadectwo przemawiające za tym, iż warto być chrześcijaninem. Ilu ludzi utwierdziliśmy w tym przekonaniu i do tej prawdy pociągnęli? Czy chrześcijaństwo w moim człowieczeństwie i kapłańskim codziennym świadectwie, także poprzez mój kapłański strój, koloratkę, odpowiednie godzi-

we do danej sytuacji ubranie, zadbany wygląd, czy ono dla innych ludzi jest autentyczne, ciekawe, fascynujące, warte poszukiwania i naśladowania, łącznie także z łaską powołania kapłańskiego lub zakonnego?

A co powiem o budowanej również przeze mnie i moją świętość, wspólnocie Kościoła? W parafii, dla której zostałem posłany, w jakiej mam chrześcijan mi powierzonych doprowadzić do zbawienia, w diecezji, gdzie Chrystus zlecił mi biskupie posługiwanie – czy jest tu dla innych ludzi dostrzegalna moc Boga? Czy ja się za tę wspólnotę modlę, dla niej cierpię, czy na niej mi zależy, czy ja jej nie gorszę i nie odpycham od Chrystusa moimi własnymi grzechami oraz słabościami, czy dla niej pracuję, aby osoby do niej przynależące, ale też i z zewnątrz, tu znajdowały nadzieję, oparcie, miłość, właściwą orientację w zawirowaniach tego świata, odpowiedzi na istotne życiowe pytania, a przede wszystkim wiarę, sakramenty i zbawienie?

Ważnym dla mnie jest jeszcze następny aspekt naszej chrześcijańskiej tożsamości, także związany ze święconymi teraz olejami. Warto być chrześcijaninem, gdyż w istotnych sytuacjach życia, to sam Jezus – Dawca wszelkiej łaski, przez posyłanego od Boga Ojca Ducha Świętego nas wspiera i jest przy nas obecny. Jako chrześcijanin jestem powołany do tego, aby żyć dla innych, czy to w życiu małżeńskim, kapłańskim lub zakonnym i w moim powołaniu mam być świadkiem Chrystusa, dla ich dobra.

Tak uczyłem się mego chrześcijaństwa w rodzinnym domu, w parafii przez katechezę, przez świadectwo kapłanów, moich proboszczów, wikariuszy, katechetów, profesorów, seminaryjnych wychowawców, spowiedników i duchowych kierowników, księży z którymi współpracowałem i kapłanów seniorów. W wielu sytuacjach postępuję tak, jak to oni czynili. A jakie świadectwo mego kapłaństwa i chrześcijańskiej postawy daję ja osobiście naszym klerykom, ministrantom i lektorom, moim studentom, uczniom i uczennicom, których katechizuję, ludziom, do których zostałem przez Chrystusa i Kościół posłany?

W szkole Jezusa, z której wychodzą chrześcijanie, ważną jest moja osobista wiara, bo jej śladami do Boga i do drugiego człowieka podąża ten, kto idzie za mną jako biskupem, kapłanem, spowiednikiem, proboszczem, wikariuszem, katechetą, powierni-

kiem w duchowych sprawach. Czy ten człowiek dojdzie do właściwego celu, mając za punkt odniesienia moją własną świętość, gotowość do poświęcenia, patrząc na to, jak wyglądają moje kapłańskie relacje z kobietami, gospodyniami na plebanii, katechetkami, z siostrami zakonnymi.

Najgorzej jest wówczas, gdy w moim chrześcijaństwie i kapłaństwie są jakieś skróty, ukrywane prywatne uliczki, kominki, które pielęgnuję, skrycie nawiedzając wybrane domy na terenie innych parafii, bez wiedzy i świadomości tamtejszych duszpasterzy, a czasami może nawet i ku zgorszeniu zwykłych wiernych, którzy nie znają prawdziwych motywów takich odwiedzin, a zwykle domyślają się tego, co najgorsze. Patrzcie na to, jakie są owoce waszych czynów, bo po nich będą rozpoznawać wasze kapłaństwo i prawdziwe duszpasterskie zatroskanie o ludzkie zbawienie.

W pierwszym czytaniu usłyszeliśmy fragment z 61 rozdziału proroka Izajasza. Znajduje się tam treść, którą św. Łukasz przywołuje w Ewangelii i jaką Pan Jezus w odniesieniu do siebie otwarcie wypowiada: Bóg „posłał mnie, by głosić dobrą nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych" (Iz 61, 1, por. Łk 4, 18). Dostrzeżmy, iż Pismo św. jest bardzo wrażliwe na ludzi ze złamanymi sercami oraz z chorobą na ciele i na duszy. Syn Boży przyszedł dla ludzi naznaczonych grzechową słabością i nimi się zajmuje.

My chrześcijanie i kapłani jako uczniowie Jezusa Chrystusa, mamy się tego od Niego uczyć. On idzie do wszystkich ludzi, także tych z połamanym i pogmatwanym życiem, ze zniszczonymi osobowymi relacjami, do tych, co potrzebują uzdrowienia, łaski, zainteresowania, jakiegoś zrozumienia. To nie może być tylko właściwość kapelana szpitalnego, w DPS-ie, w więzieniu, czy gdziekolwiek indziej, ale niech to będzie cecha i wartość każdego zamojskolubaczowskiego księdza.

My sami jako księża, często bardzo utrudzeni, niekiedy także trochę duchowo i po ludzku połamani, potrzebujemy takich osób, szukamy ich, tęsknimy za kapłańskim wsparciem, modlitwą, za takim bratem, który nie przejdzie obojętnie obok mnie, gdy jestem w kłopocie. Dziękuję za wszelkie kapłańskie inicjatywy w naszej diecezji, które mają na uwadze świętość księży, kleryków, gorli-

wość duszpasterską i otwarte są na dzielenie się otrzymanymi charyzmatami z każdym potrzebującym człowiekiem czy wspólnotą. Na tym polega istota chrześcijaństwa i dlatego warto być dobrym chrześcijaninem, bo wówczas się nie pozostaje samemu, nawet gdy się ma wokół siebie wielu kręcących się ludzi, bo często ich interesuje przy nas własny interes i osobista korzyść.

Cała ta tajemnica ludzkiego życia ukryta jest w przedziwny sposób w tych olejach, jakie teraz święcimy i w ich przeznaczeniu dla chrześcijan. Pan Bóg daje słabemu człowiekowi, przez modlitwę i znak namaszczenia olejem, moc na jego życiowej drodze. Przez chrzest święty osoba ludzka wchodzi we wspólnotę z Bogiem i Kościołem, nasycając swoją tęsknotę za świętością i bliskością Boga. Namaszczona znakiem krzyża w sakramencie bierzmowania, ukazuje światu, iż należy do Chrystusa i na Jego królestwie jej zależy, staje się wobec wszystkich Jego świadkiem. A chorym i cierpiącym oraz zamykającym bieg ziemskiego życia olej święty staje się znakiem pokrzepienia, Bożej bliskości i duchowego wsparcia wspólnoty Kościoła.

Niech każdy z nas Drodzy Bracia w kapłaństwie, w biskupstwie, Seminarzyści i Diakoni, Wszyscy siostry i bracia we wspólnym powołaniu do powszechnego kapłaństwa, odpowie sobie na to proste pytanie: Dlaczego warto być chrześcijaninem? Złączeni w życiu i w kapłańskim posługiwaniu z Chrystusem mówcie wszystkim, że tak. Czcigodny Księże Biskupie Janie, Drogi Złoty Kapłański Jubilacie, warto być chrześcijaninem, warto być kapłanem oddanym Chrystusowi i Jego Kościołowi? Nie mamy żadnej wątpliwości, iż świadectwo Twojego życia i posługiwania jest jednoznaczne: Tak, warto.

Warto, warto całego siebie dać dla Jezusa, bo On również siebie całego nam podarował, abyśmy nie byli sami i zawsze jest z nami – w tym ukryta jest siła każdej Eucharystii, jaką sprawujemy. O tym, że się opłaca być chrześcijaninem niech mówi wasze życie, sprawowanie sakramentów, modlitwa, osobista świętość, znak namaszczenia olejem. Warto być chrześcijaninem, dobrym wyznawcą i uczniem Jezusa Chrystusa, bo wówczas mamy wygrane nasze ludzkie życie i nie zmarnujemy tego daru powierzonego nam na doczesność i wieczność. Amen.

KURIA DIECEZJALNA

KSIĘŻA WYŚWIĘCENI

7 CZERWCA 2014 R.
PRZEZ KS. BISKUPA MARIANA ROJKA
W KATEDRZE ZAMOJSKIEJ

Ks. Mateusz Maksim, mgr teol.

s. Mieczysława i Bernadety z d. Kusz, ur. 23 stycznia 1989 r. w Biłgoraju, pochodzący z parafii pw. Trójcy Świętej i Wniebowzięcia NMP w Biłgoraju

Ks. Adam Malinowski, mgr teol.

s. Tadeusza i Zofii z d. Misiąg, ur. 1 marca 1989 r. w Tomaszowie Lubelskim, pochodzący z parafii pw. Narodzenia NMP w Chodywańcach

Ks. Radosław Sokołowski, mgr teol.

s. Zbigniewa i Joanny z d. Majcher, ur. 7 października 1988 r. w Tomaszowie Lubelskim, pochodzący z parafii pw. MB Szkaplerznej w Łabuniach

Ks. Krzysztof Sosnowski, mgr teol.

s. Jerzego i Barbary z d. Kukiełka, ur. 17 stycznia 1988 r. w Biłgoraju, pochodzący z parafii pw. Trójcy Świętej i Wniebowzięcia NMP w Biłgoraju

Ks. Łukasz Wojtaszek, mgr teol.

s. Andrzeja i Anny z d. Wróbel, ur. 20 lipca 1989 r. w Tomaszowie Lubelskim, pochodzący z parafii pw. Św. Brata Alberta w Zamościu

Ks. Andrzej Zdunek, mgr teol.

s. Stanisława i Maryli z d. Flak, ur. 17 stycznia 1989 r. w Hrubieszowie, pochodzący z parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Szpikołosach

KOMUNIKATY Z KONFERENCJI KSIĘŻY DZIEKANÓW

Krasnobród, 28 czerwca 2014 r.

KANCLERZ KURII I RZECZNIK DIECEZJI

1. W terminie do końca sierpnia 2014 r. należy dostarczyć do Kurii akty notarialne dotyczące nieruchomości parafialnych. Na dzień dzisiejszy 1/4 parafii w diecezji dostarczyła wyżej wymienione dokumenty.
2. Testamenty kapłańskie – Proszę księży dziekanów o dostarczenie do kancelarii kurialnej, w terminie do końca lipca 2014 r., list informujących o dacie złożenia testamentu przez księży należących do dekanatu. Jeżeli testament jest starszy niż dziesięć lat albo z innych względów nieaktualny, proszę o uaktualnienie. Oryginał testamentu powinien znajdować się w kurii, kopia w miejscu umożliwiającym jej odnalezienie w aktualnym miejscu zamieszkania księdza.
3. Świeccy szafarze Komunii świętej – Proszę księży dziekanów o dostarczenie do kancelarii kurialnej, w terminie do końca lipca 2014 r., list informujących o aktualnie pełniących swoje funkcje świeckich szafarzach Komunii świętej w parafiach dekanatu. Jeśli takich osób nie ma, proszę też o wyraźne potwierdzenie tego stanu. Proszę dodać informację o roku rozpoczęcia tej posługi przez wskazane osoby oraz o tym, kiedy ostatnio dany szafarz świecki Komunii świętej uczestniczył w specjalnych rekolekcjach lub/i w specjalnym szkoleniu.
4. Przypominam, że zgodnie z kanonem 534 §1 każdy proboszcz po objęciu parafii ma obowiązek sprawowania Mszy św. za parafian w każdą niedzielę i w święta nakazane.
5. Skończyła się bądź wkrótce dobiegnie końca kadencja następujących księży dziekanów: ks. Witolda Batyckiego, ks. Józefa Flisa, ks. Józefa Dudka, ks. Zygmunta Żółkiewskiego, ks. Andrzeja Puzona, ks. Zenona Mrugały, ks. Andrzeja Stopyry, ks. Zbigniewa Kociołka, ks. Czesława Szczerby, ks. Bolesława Zwolana, ks. Jerzego Kołtuna, ks. Władysława Gudza i ks. Jana Krawczyka, oraz księży wicedziekanów: ks. Stanisława

Małysza, ks. Adama Marka, ks. Władysława Dobrowolskiego, ks. Kazimierza Stelmaszczuka, ks. Stanisława Solilaka, ks. Henryka Krukowskiego, ks. Antoniego Gębali, ks. Piotra Ciećkiewicza, ks. Waldemara Kostrubca, ks. Jarosława Nowaka i ks. Józefa Bednarza. Księża dziekani dowiedzą się dzisiaj o przedłużeniu bądź nieprzedłużeniu o kolejną kadencję czasu sprawowania urzędu. Jeśli chodzi o księży wicedziekanów – Ks. Biskup prosi, by do końca września 2014 r. odbyły się wybory i przedstawienie trzech kandydatów z dekanatu na urząd wicedziekana. Jest też wolą Ks. Biskupa, aby księża dziekani, których kadencja się kończy a nie zostanie przedłużona, kontynuowali swoje obowiązki dziekańskie do 20 sierpnia 2014 tj. do dnia, gdy wejdą w życie decyzje personalne, a księża wicedziekani niech służą swoją pomocą aż do czasu zaakceptowania przez Ks. Biskupa nowych wicedziekanów.

6. Aktualne dane teleadresowe należy przekazać do ks. Zygmunta Jagiełło – notariusza Kurii (bezpośrednio, bądź na adres emailowy zjagiello@o2.pl) w terminie do końca sierpnia 2014 r.
7. Kolejna konferencja Księży Dziekanów (*z udziałem samych tylko Dziekanów*) odbędzie się 27 sierpnia 2014 r. Rozpocznie się tradycyjnie adoracją Najświętszego Sakramentu w Kościele pw. MB Królowej Polski w Zamościu o godz. 10.00.
8. Sprawa większego szacunku i wrażliwości w odprawianiu Mszy świętych – Są zasady o „binowaniu", o „trinowaniu"; w niektórych parafiach czy w przypadku poszczególnych księży ma miejsce swoisty „przemysł mszalny" i Msza święta traktowana jest jedynie jako „źródło dochodu"; co z uczciwością, z rozliczeniem „binatów".
9. Obowiązek koordynacji inicjatyw duszpasterskich, tak by jeśli to tylko możliwe nie nakładały się czasowo; należy wszelkie inicjatywy o zasięgu diecezjalnym konsultować z WDO – nie chodzi o monopol w organizowaniu i o gaszenie inicjatyw, ale o dobre planowanie i unikanie dublowania czy „pozornej konkurencji".

ks. Michał Maciołek

WYDZIAŁ DUSZPASTERSTWA OGÓLNEGO

1. Wydarzenia w diecezji do najbliższej konferencji dziekanów

- Bardzo serdecznie dziękujemy wszystkim księżom za duże zaangażowanie w działalność duszpasterską, zarówno w wymiarze parafialnym jak i diecezjalnym. O wielu ciekawych inicjatywach duszpasterskich można było przeczytać na stronie diecezjalnej lub w zamojsko-lubaczowskiej edycji tygodnika „Niedziela". Zachęcamy księży do tego, by publikować tam informacje o różnych działaniach duszpasterskich.
- Podczas ostatniej konferencji dziekanów prosiliśmy o zgłaszanie się do Wydziału Duszpasterstwa Ogólnego parafii, które potrzebowały zastępstwa na czas pełnienia przez księdza posługi na rekolekcjach wakacyjnych. Pomoc ta zostanie im udzielona przez księży neoprezbiterów. Dlatego też informujemy tych proboszczów, którym do współpracy w roli wikariusza zostanie wyznaczony kapłan, aby mieli świadomość, że ksiądz neoprezbiter zaczyna posługę jako wikariusz w dniu 20 sierpnia 2014 r. Wcześniej ma obowiązki względem diecezji.
- Bardzo serdecznie dziękujemy wszystkim księżom (proboszczom i wikariuszom), którzy zgłosili ministrantów i lektorów na rekolekcje wakacyjne. Rekolekcje odbędą się w trzech turnusach w Werchracie. Prosimy o śledzenie naszej strony internetowej. Zostaną tam zamieszczone szczegółowe informacje, dotyczące dokumentów wymaganych od uczestników rekolekcji.
- W dniach 1-2 lipca 2014 r. odbędzie się 77. Ogólnopolska Pielgrzymka Nauczycieli na Jasną Górę. Z naszej diecezji weźmie w niej udział około 30 nauczycieli.
- XXII Ogólnopolska Pielgrzymka Sołtysów i Środowisk Wiejskich do Matki Bożej Licheńskiej organizowana będzie w dniach 5-6 lipca 2014 r. (sobota-niedziela). Plan pielgrzymki znajduje się na stronie diecezjalnej.
- XXXII Zamojska Piesza Pielgrzymka na Jasną Górę odbędzie się w dniach 2-15 sierpnia 2014 r.
- V Exodus Młodych odbędzie się w Zwierzyńcu w dniach 19-22 sierpnia 2014 r.

- W czasie wakacji odbędą się dwa turnusy rekolekcji Ruchu Światło Życie oraz rekolekcje KSM-u.

2. Spotkania formacyjne przed ŚDM

W maju 2014 r. rozpoczęliśmy w naszej diecezji spotkania formacyjne w ramach przygotowania do Światowych Dni Młodzieży – Kraków 2016. Spotkania młodzieży w dekanatach odbyły się: 16 maja br. oraz 20 czerwca br. Kolejne odbędzie się 19 września br. Podczas wakacji w parafiach i dekanatach spotkań nie będzie. Zachęcamy jednak, aby je organizować na rekolekcjach wakacyjnych (Oaza, KSM, harcerstwo, rekolekcje dla Liturgicznej Służby Ołtarza, piesza pielgrzymka i inne), według materiałów proponowanych przez WDO. Materiały, podobnie jak do tej pory, będą publikowane na stronie Wydziału.

Wciąż nie otrzymaliśmy sprawozdania z majowego spotkania dekanalnego z dekanatu Tarnoszyn. Prosimy o uzupełnienie tej dokumentacji.

W maju br. w spotkaniach w dekanatach uczestniczyło ok. 1500 ludzi młodych. Bardzo serdecznie dziękujemy księżom zaangażowanym w tę inicjatywę za zebranie licznej grupy młodzieży. Świadectwa osób uczestniczących w spotkaniach oraz księży, którzy je organizują wskazują na potrzebę takich spotkań. Mamy nadzieję, że księża podejmują również spotkania formacyjne w parafiach, do czego bardzo zachęcamy. W spotkaniach dekanalnych uczestniczyli pracownicy naszej kurii, którym za to uczestnictwo bardzo dziękujemy.

3. Przygotowanie do ŚDM w diecezji

Obecnie Wydział opracowuje organizację podjęcia młodzieży z zagranicy, która przybędzie do Polski na Światowe Dni Młodzieży, a w naszej diecezji będzie przebywać przed spotkaniem w Krakowie. Szczegółowe informacje dotyczące tej sprawy zostaną podane na kolejnej konferencji księży dziekanów.

4. Modlitwa adoracyjna w parafiach w intencji diecezji

Od nowego roku liturgicznego rozpoczniemy w naszej diecezji adorację Najświętszego Sakramentu w intencji wszystkich wydarzeń diecezjalnych. Od Adwentu na stronie internetowej kurii oraz WDO zostanie zamieszczony grafik parafii, które w danym dniu powinny zorganizować modlitwę adoracyjną. Proponujemy, aby w większych parafiach adoracja trwała przynajmniej przez

pół dnia, a w mniejszych przez kilka godzin. W adorację powinny zaangażować się różne grupy modlitewne działające przy parafii. Kierujemy więc prośbę do księży proboszczów, którzy chcieliby konkretny dzień w roku przeznaczyć na taką adorację, aby zgłosili do Wydziału swoją propozycję. Zgłoszenia przyjmujemy do końca sierpnia.

5. Informacje Duszpasterstwa Rolników

- 3 czerwca w Częstochowie odbyło się ogólnopolskie spotkanie dla duszpasterzy rolników, pod przewodnictwem J. E. Ks. Bp. Edwarda Białogłowskiego. Wypłynęło od niego zaproszenie na tegoroczne Ogólnopolskie Dożynki, które odbędą się w niedzielę 7 września br. na Jasnej Górze, pod hasłem *„Do Matki Syna Bożego”*. Za organizację dożynek jest odpowiedzialna Diecezja Tarnowska, w związku z przypadającą w tym roku setną rocznicą męczeńskiej śmierci bł. Karoliny Kózkówny, współpatronki rolników. Mszy Św. przewodniczyć będzie i homilię wygłosi J. E. Ks. Bp. Andrzej Jeż z Diecezji Tarnowskiej. W stosownym czasie zostaną przekazane do parafii plakaty.
- Z serca zapraszamy na Diecezjalne Dożynki. Dziękczynienie za tegoroczne plony odbędzie się w Sanktuarium Matki Bożej Krasnobrodzkiej w niedzielę 14 września br., pod przewodnictwem Bpa Mariusza Leszczyńskiego. Msza Św. z poświęceniem wieńców odbędzie się o godz. 12.00, wcześniej korowód dożynkowy. W odpowiednim czasie księża otrzymają plakaty z informacjami.

ks. Sylwester Zwolak

WYDZIAŁ NAUKI I WYCHOWANIA KATOLICKIEGO

1. Za nami wiosenne spotkania formacyjne z katechetami w rejonach. Okolicznościową konferencję na temat „Katecheta jako zwiastun Ewangelii” wygłosił ks. Prałat dr Waldemar Janiga – Dyrektor Wydziału Katechetycznego Archidiecezji Przemyskiej. Dziękuję księżom Dziekanom – ks. prał. Czesławowi Grzybowi, ks. prał. Andrzejowi Puzonowi, ks. prał. Józefowi Flisowi i ks.

kan. Andrzejowi Stopyrze za pomoc w zorganizowaniu spotkań w rejonach: Tomaszów Lubelski, Hrubieszów, Biłgoraj i Lubaczów. Dla rejonu Zamość organizatorem spotkania była parafia Św. Michała Archanioła.
2. 11 kwietnia 2014 r. w Domu Diecezjalnym odbył się finał XX edycji Konkursu Wiedzy o Biblii i Historii Kościoła. Laureaci (16 uczniów) w dniach 4-6 czerwca br. uczestniczyli w nagrodę w trzydniowej pielgrzymce, której celem była wzajemna integracja, zwiedzanie miejsc kultu religijnego i odpoczynek. W ramach wyjazdu przebywali między innymi w Przemyślu, Kalwarii Pacławskiej, Solinie, Ustrzykach Górnych, Komańczy, Dukli oraz Miejscu Piastowym. Każdego dnia była sprawowana Eucharystia. Opiekunami dzieci i młodzieży podczas wyjazdu byli ks. dr Robert Strus, pani mgr Anna Matelak oraz pani mgr Urszula Bubiłek, katechetka z III LO w Zamościu.
3. W dniach 11-13 czerwca br. odbywało się w Rokitnie (diecezja. Zielonogórsko-Gorzowska) Ogólnopolskie Spotkanie Dyrektorów i Delegatów Wydziałów Katechetycznych pod przewodnictwem Bpa Marka Mendyka i z udziałem Bpa Stefana Regmunta. Tematem posiedzenia były sprawy ewangelizacji przez katechezę. Zwrócono przede wszystkim uwagę na:
- wykorzystanie przygotowania do bierzmowania jako szansy na ewangelizację;
- podkreślenie roli świadectwa nauczycieli religii (duchownych i świeckich) w szkole;
- odpowiedzialne wywiązywanie się nauczycieli religii z obowiązków nakładanych przez szkołę;
- kwestię odpłatności podręczników lekcji religii do klas I Szkoły Podstawowej;
- deklarację dotyczącą wyboru religii lub etyki dla wszystkich zgłaszających się do szkół publicznych z nowym rokiem szkolnym 2014/2015;
- stanowisko Kościoła, aby religia znalazła się w ramowych planach nauczania;
- sprzeciw Kościoła wobec odmowy przez MEN w sprawie możliwości zdawania przez uczniów matury z religii.
4. 25 maja br. odbyła się pod przewodnictwem Biskupa Diecezjalnego Mariana Rojka VI Diecezjalna Pielgrzymka Młodzieży

do Sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Tomaszowie Lubelskim. W pielgrzymce uczestniczyło około 1500 pątników. Wydział Nauki i Wychowania Katolickiego zwraca się z podziękowaniem do księży proboszczów parafii oraz do katechetów duchownych i świeckich za przygotowanie: młodzieżowych grup pielgrzymkowych ze swoich środowisk i towarzyszenie katechizowanej młodzieży.

5. Przypominamy, że letnie turnusy rekolekcyjne dla katechetów naszej diecezji odbywać się będą w następującym porządku:

I turnus: 28 czerwca-1 lipca;
II turnus: 1-4 lipca;
III turnus: 4-7 lipca;
IV turnus: 1 - 5 lipca (Wilno)

Rekolekcje odbędą się w Domach Rekolekcyjnych Sióstr Franciszkanek Misjonarek Maryi w Łabuniach, Werchracie, Górecku Kościelnym i Wilnie. Tegoroczne turnusy w domach rekolekcyjnych na terenie naszej diecezji poprowadzi ks. dr Paweł Płaczek, kapłan archidiecezji Szczecińsko-Kamieńskiej, wizytator katechetyczny, duszpasterz nauczycieli, delegat ks. abpa ds. Archidiecezjalnej Rady Duszpasterskiej i Nowej Ewangelizacji. Turnus rekolekcyjny w Wilnie prowadzi ks. dr Stanisław Koczwara. Opłata za rekolekcje wynosi 250 zł.

6. Diecezjalny Dzień Katechetyczny odbędzie się w Katedrze zamojskiej w sobotę 30 sierpnia br. Program rozpocznie się już o godzinie 9.30 przygotowaniem liturgii. O godzinie 10.00 Msza św. pod przewodnictwem Biskupa Diecezjalnego Mariana Rojka z błogosławieństwem na nowy rok katechetyczny 2014/2015.

7. Od ostatniej Konferencji zostały przeprowadzone wizytacje katechetyczne w następujących parafiach:. Zamch, Dubienka, Zawalów, Majdan Stary.

8. 27 czerwca zakończył się kolejny rok szkolny i katechetyczny. WNiWK z tej okazji składa serdeczne podziękowania wszystkim katechetom świeckim i duchownym oraz proboszczom troszczącym się o dzieło katechizacji za trud wkładany w prowadzenie dzieci i młodzieży do Chrystusa. Również przy tej okazji dziękuje za zaproszenia i możliwość uczestniczenia w różnych uroczystościach szkolnych. Odpowiedzialni za katechizację w diecezji zawsze chętnie odpowiadają na takie zaproszenia, ponieważ stwarza-

ją one możliwość bliższego poznania podstawowych miejsc katechezy, którymi są parafia i szkoła.

9. Po konsultacji z Pasterzem Diecezji podajemy wykaz parafii, w których odbyły się Pierwsze Komunie Święte w bieżącym roku szkolnym i katechetycznym (2013/2014) wbrew obowiązującemu w Diecezji dekretowi i w których dzieci do Pierwszej Komunii Świętej przystąpią za dwa lata, to jest w roku szkolnym 2015/2016: Horyszów Polski, Płoskie, Potok Jaworowski.

ks. Wiesław Galant

SPRAWY EKONOMICZNE

1. Księża Dziekani otrzymali informację o wysokości podusznego, które obowiązuje od II kwartału 2014 r. Niestety nie wszyscy Księża Proboszczowie dostarczyli dane o ilości mieszkańców (ksero dokumentu o podatku z Urzędu Skarbowego) i liczbie wiernych na podstawie danych z kolędy.
2. Od 1 VI br. wszedł w życie dekret Księdza Biskupa dotyczący przeznaczenia ofiar składanych na tacę podczas Mszy Świętych połączonych ze sprawowaniem Sakramentu Bierzmowania na materialne wsparcie diecezjalnego duszpasterstwa młodzieży.
3. Proszę o zapoznanie się z informacją TUW dotyczącą obowiązków odpowiedzialności zarządcy cmentarza za szkody na cmentarzu.
4. Proszę o uregulowanie zaległości z tac, puszek, za oleje, opłat na Dom Księży Seniorów oraz za płyty „Bilet dla brata" i lampiony „Iskra Miłosierdzia".
5. Parafie, które mają stronę internetową na naszym serwerze, proszę o uregulowanie opłaty rocznej w wysokości 50 zł za rok 2012, 2013 i 2014.

ks. Tadeusz Czuk

CMENTARZE I OBOWIĄZKI ORAZ ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA SZKODY PODMIOTÓW ZARZĄDZAJĄCYCH CMENTARZAMI

Ważne akty prawne regulujące sprawy cmentarzy komunalnych jak i wyznaniowych to:

- Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych z dn. 31 stycznia 1959 (Dz.U. nr 11 poz. 62) z późniejszymi zmianami;
- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie wymagań, jakie muszą spełniać cmentarze, groby i inne miejsca pochówku zwłok i szczątków z dn. 7 marca 2008 Dz.U. 48, poz.284, które określa m.in.: warunki, jakie musi spełniać usytuowanie terenu cmentarza, sposób ustalania jego powierzchni, rodzaj powierzchni grzebalnych i wymagania dotyczące ich zagospodarowania, wymagania, jakim muszą odpowiadać groby oraz inne miejsca pochówku.

Bardzo istotne dla nas z punktu widzenia odpowiedzialności jest np. § 13 określający wymaganą szerokość przejścia pomiędzy grobami na co najmniej 0,5 m. Przepisy tego Rozporządzenia dotyczą nie tylko cmentarzy zakładanych, ale i rozbudowywanych po dniu wejścia w życie omawianego rozporządzenia.

Jeśli chodzi o odpowiedzialność zarządcy lub administratora cmentarza, to będzie miał zastosowanie art. 415 KC, a więc zasada winy jako zasada naczelna - *Kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.* A więc zarządca/administrator cmentarza w stosunku do osób trzecich będzie odpowiadał za zdarzenia powodujące szkody, które zaistnieją na skutek jego zawinionego działania lub zaniechania i pozostające w bezpośrednim związku przyczynowym ze szkodą. Należy pamiętać, że nasza Umowa Ubezpieczenia KZWC „Św. Floriana" nie obejmuje winy umyślnej ani rażącego niedbalstwa.

Zarządca/administrator cmentarza, jeśli jest nią parafia, to jako władający tym cmentarzem ma obowiązek należytego jego utrzymania a więc m.in. należytej dbałości o drzewostan cmentarza tak, aby drzewa nie zagrażały bezpieczeństwu ludzi. Upadki chorych, spróchniałych drzew lub odrywanie się konarów drzew są najczęstszą przyczyną zgłaszanych szkód osobowych i w mieniu (uszkodzone nagrobki). Aby uniknąć tego rodzaju szkód, proboszcz parafii winien dokonywać przeglądu drzewostanu, zlecając

wykonanie czynności w tym zakresie specjalistycznym firmom dendrologicznym, zajmującym się znakowaniem drzew do wycinki lub przycięcia i w przypadku wskazania konieczności dokonania wycinki chorego drzewa jak najszybciej jej dokonać. Jest to szczególnie ważne przy starym drzewostanie wymagającym szczególnej pielęgnacji i niejednokrotnie wiąże się z koniecznością uzyskania decyzji konserwatora „zabytków" z gminy lub województwa, zezwalającej na wycinkę.

Jeżeli szkoda została wyrządzona na skutek upadku drzewa czy oderwania się konaru w wyniku działania huraganu, parafia nie ponosi odpowiedzialności za takie szkody, jeżeli huragan był wyłączną i jedyną przyczyną upadku drzewa (*drzewo zdrowe).* Parafia winna zlecać wykonywanie jakichkolwiek prac na cmentarzu profesjonalnym firmom, które w zakresie swojej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem tego typu prac. Tylko w takich przypadkach parafia może zwolnić się od odpowiedzialności za ewentualne szkody spowodowane przez pracowników firmy, której parafia powierzyła prace. (Art. 429 KC) „Kto powierza wykonanie czynności drugiemu, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chyba że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności". Inaczej kształtuje się odpowiedzialność za szkody spowodowane przez nagrobki, ponieważ za wszelkie czynności związane z renowacją, budową lub usuwaniem odpowiada właściciel nagrobka (osoba, która go postawiła). Zgodnie z art. 434 KC „*Za* szkodę wyrządzoną przez zawalenie się budowli lub oderwanie jej części odpowiedzialny jest samoistny posiadacz budowli, chyba że zawalenie się budowli lub oderwanie się jej części nie wynikało ani z braku utrzymania budowli w należytym stanie, ani z wady w budowie"

Odpowiedzialność wynikająca z w/w artykułu kształtuje się więc na zasadzie ryzyka (a nie winy), choć uwzględniono w niej szczególne postaci okoliczności egzoneracyjncych, z których wynika, iż samoistny posiadacz budowli (nagrobka) wolny będzie od odpowiedzialności jeśli wykaże, iż zawalenie się budowli lub ode-

rwanie się jej części nie wynikało z braku utrzymania nagrobka w należytym stanie lub wad w jego budowie.

W przypadku zgłoszenia roszczeń do parafii, parafia w takiej sytuacji winna podać dane osobowe właściciela nagrobka i odesłać do niego poszkodowanego z roszczeniami.

Uzupełnienie:

Dodatkowym ryzykiem, z którego obecnie podnoszone są roszczenia, jest stan techniczny ścieżek i dróg na cmentarzach. Ich stan powinien zapewniać bezpieczne użytkowanie. Kwestia ta szczególnie dotyczy głównych i normalnie wytyczonych ciągów komunikacyjnych (nie obejmuje przestrzeni pomiędzy samymi nagrobkami). Również problem zimowego utrzymania zwłaszcza w okresie świątecznym (1 listopada, Święta Bożego Narodzenia, Wielkanoc). Ponieważ w tym czasie zwyczajowo odwiedza się groby, konieczne jest zapewnienie odśnieżania i posypania dróg.

Odnosząc się do kwestii odpowiedzialności właściciela/posiadacza nagrobka – zwracam uwagę na kwestie opuszczonych grobów w złym stanie technicznym. Zarządca występuje w roli profesjonalisty i tym samym zobowiązany jest do podjęcia działań w sytuacji widocznego zagrożenia tj.: gdy grób jest opuszczony, nie odwiedzany, płyta jest przechylona, odpadają elementy lub konstrukcja zagraża bezpieczeństwu przebywających na cmentarzu. Zaniechanie podjęcia działania w takiej sytuacji może być przesłanką winy.

Kolejnym elementem jest budowa grobów:

- Podstawową przesłanką jest fakt, że grób wykonuje profesjonalny i zidentyfikowany podmiot (zakład pogrzebowy lub przedsiębiorca). Tym samym odpowiada on za skutki swojego działania – prowadzenia działalności.
- Najlepszym zabezpieczeniem zarządcy/parafii było by udzielanie pisemnego upoważnienia do prowadzenia prac na cmentarzu, np. w formie podpisania przez wykonawcę oświadczenia, iż zobowiązuje się do prowadzenia prac zgodnie z przepisami prawa, ponosi odpowiedzialność za spowodowane szkody w czasie prac oraz za prawidłowe zabezpieczenie do czasu zakończenia prac.

- W zakresie użytych materiałów do budowy krypty, grobu – obowiązują ogólne przepisy dotyczące materiałów budowlanych (materiały dopuszczone do obrotu i sprzedaży muszą spełniać normy bezpieczeństwa), tym samym obowiązują zasady jak w przypadku „OC produktu" – np. gdyby pękła betonowa płyta przykrywająca katakumby, odpowiada sprzedawca produktu lub producent, jeśli zostanie wskazany przez sprzedawcę w ciągu 30 dni od zgłoszenia do niego roszczenia.

CARITAS DIECEZJI ZAMOJSKO-LUBACZOWSKIEJ

Stan CARITAS na 28 czerwca 2014 r. Obejmując Caritas diecezji otrzymałem łącznie 130.860,20 zł. Kolonie Caritas w Ustrzykach w lipcu 2010 r. kosztowały około 40.000 zł. Realizowałem wszystkie dotychczasowe zadania moich poprzedników. Udzielona pomoc tylko w tym roku (2014) to kwota 250.442,41 zł. Podpisane są nowe trzyletnie kontrakty z NFZ dla Stacji Caritas. Dzięki pomocy z Polski oraz z zagranicy i temu, co udało się pozyskać dzięki zaangażowaniu Księży w ciągu minionych 4 lat, Caritas ma: nagromadzony sprzęt (trzy samochody, łącznie jest ich 8, przyczepa, w wypożyczalni sprzęt rehabilitacyjny; łóżka, koncentratory tlenu, odsysacze, wózki inwalidzkie, chodziki, kule, nowe ubrania, buty, artykuły spożywcze) na kwotę 500.000 zł. (nie licząc wyposażenia Stacji Caritas).

W gotówce: 912.393,22 zł. Ta kwota byłaby jeszcze wyższa, gdyby wszystkie parafie uregulowały zobowiązania. 25 parafii nie zapłaciło za paschaliki i baranki, 55 nie wpłaciło puszki z kwietnia, a 62 – z czerwca. Do osiągnięć trzeba także zaliczyć wyremontowane pomieszczenia Caritas, zwłaszcza mieszkania dla dyrektora przy katedrze. W całym domu – „Wikarówce" założona została instalacja gazowa.

ks. Wiesław Banaś

WYŻSZE SEMINARIUM DUCHOWNE

W ostatnim czasie najważniejszymi wydarzeniami w Seminarium były święcenia diakonatu i prezbiteratu. 10 maja Ks. Bp Mariusz Leszczyński udzielił święceń diakonatu 5 akolitom z V roku, a 7 czerwca Ks. Bp Marian Rojek udzielił święceń prezbiteratu 6 diakonom z VI roku. Wszyscy neoprezbiterzy ukończyli studia z tytułem magistra teologii.

Wczoraj zakończył się kolejny rok formacji i po Mszy św. w kościele akademickim alumni wyjechali na wakacje. W czasie wakacji bezpośrednim przełożonym alumna jest Ksiądz Proboszcz, który potem wystawia alumnowi wakacyjną opinię (według przekazanego wzoru). W okresie wakacji starsi alumni będą uczestniczyli w rekolekcjach organizowanych w Diecezji, młodsi natomiast przyjadą na wakacyjne kadencje do Seminarium. Alumni pójdą na pieszą pielgrzymkę na Jasną Górę i wezmą udział w Exodusie Młodych w Zwierzyńcu. Każdy alumn spędzi na praktykach wakacyjnych 4 tygodnie. Program wakacyjnych obowiązków alumni przedstawią Księżom Proboszczom po przyjeździe do rodzinnych parafii.

Miesiące wakacyjne przeznaczymy w Seminarium na bieżące remonty i na malowanie kleryckich pokoi. Prace malarskie klerycy wykonają samodzielnie.

W dniach 1-4 września będę uczestniczył w dorocznym zjeździe rektorów, który będzie miał miejsce w Seminarium w Łomży.

W dniach 17-20 września zapraszam chętnych Księży do Seminarium na rekolekcje kapłańskie, które w tym roku poprowadzi ks. dr Andrzej Krasowski.

Na I rok zgłosiło się 12 kandydatów. Przypominam, że rejestracji na Uniwersytecie (I nabór) można dokonywać do 3 lipca. Przed rejestracją kandydat zgłasza się do Rektora i przywozi: opinię Księdza Proboszcza, opinię katechety, świadectwo chrztu, i bierzmowania oraz 1 zdjęcie. Rozmowa kwalifikacyjna odbędzie się 5 lipca o godz. 9.00. Na początku września kandydaci przyjęci na I rok odprawią tygodniowe rekolekcje w Górecku Kościelnym.

ks. Franciszek Nieckarz

PIELGRZYMKA NA JASNĄ GÓRĘ

XXXII Piesza Pielgrzymka Zamojsko-Lubaczowska na Jasną Górę pod hasłem „DO SYNA SWEGO NAS PROWADŹ" wyruszy dnia 2 sierpnia około godz. 10.15, po Mszy św. sprawowanej o godz. 9.00 w Katedrze. Mszy przewodniczyć będzie Ks. Bp Marian Rojek. 1 sierpnia rozpoczynamy pielgrzymowanie Apelem Jasnogórskim w Katedrze Zamojskiej o godz. 20.00.

Prezentacja pielgrzymki na wałach Jasnogórskich nastąpi 14 sierpnia około godz. 10.15, a o godz. 13.00 będzie sprawowana Msza św. na szczycie z udziałem Ks. Bpa Mariusza Leszczyńskiego.

Zapisu na XXXII pielgrzymkę zasadniczo dokonujemy u swoich duszpasterzy w parafii. Listy uczestników z parafii należy dostarczyć do Sekretariatu Pielgrzymki do dnia 30 lipca 2014 r. Jednocześnie będzie można pobrać tam gadżety pielgrzymkowe. Zapisy będą prowadzone również w Sekretariacie Pielgrzymki przy Katedrze Zamojskiej (ul. Kolegiacka 1 w Zamościu), od dnia 25 lipca do 1 sierpnia w godzinach od 10.00 do 14.00 w tym wypadku koniecznie ze skierowaniem – opinią duszpasterza. Zapisu w Sekretariacie Pielgrzymki można dokonywać do ostatniej chwili, czyli do wyruszenia pielgrzymów na pątniczy szlak. Chętni mogą również dołączyć i zapisać się na trasie pielgrzymki.

Również w dniu wyjścia pielgrzymki z Tomaszowa Lubelskiego będzie można dokonać zapisu w sekretariacie pielgrzymki przy kościele Zwiastowania NMP. Podobnie będzie w Biłgoraju.

Młodzież do lat 15 włącznie, pielgrzymuje w towarzystwie osoby pełnoletniej. Młodzież w wieku od 16 do 18 lat wędruje za pisemną zgodą rodziców, przedstawioną przy zapisie. Zapisu dokonujemy na podstawie dowodu tożsamości lub legitymacji szkolnej. Wzór zgody można pobrać z internetowej strony pielgrzymki, tam też znajduje się do pobrania wzór karty bagażowej, która po wypełnieniu powinna być zalaminowana.

Koszt wpisowego (na pokrycie kosztów pielgrzymki) wynosi 100 zł. od osoby. Jeśli z najbliższej rodziny wybiera się na pielgrzymkę kilka osób, to tylko jedna z nich uiszcza całość opłaty, tj. 100 zł., kolejna 70 zł., a każda następna 35 zł. (przez najbliższą rodzinę rozumie się tu rodziców i ich dzieci). Z powyższych

kosztów zwolnione są następujące służby (lista zatwierdzona przez przewodnika grupy): porządkowa – do 5 osób, kwatermistrzowska – do 2 osób, zespół muzyczny – do 5 osób, łączność – do 2 osób, klerycy, pielęgniarki – do 3 osób.

O wyposażenie pielęgniarskiej skrzyni pielgrzymkowej tradycyjnie prosimy parafie, z których wychodzi konkretna grupa pątników. Ponieważ w takiej grupie idą pielgrzymi z nawet kilku dekanatów, byłoby dobrze, aby one również partycypowały w kosztach wyposażenia skrzyni w potrzebne leki. Jakie to mają być leki, najlepiej skonsultować z pielęgniarkami. Po zakończeniu pielgrzymki skrzynie zabieramy do miejsca wyjścia danej grupy.

Każdy uczestnik pielgrzymki jest ubezpieczony od nieszczęśliwych wypadków w CONCORDIA POLSKA TUW, w okresie od 02.08 do 15.08.2014 r.

GRUPA DUCHOWA

Również i w tym roku podtrzymujemy ideę grupy duchowej. Z myślą o tej grupie został przygotowany program radiowy emitowany przez nasze Katolickie Radio Zamość. Program ten będzie rozpoczynał się o godzinie 15.00 Koronką do Miłosierdzia Bożego, następnie konferencja, rozważania i krótka relacja z trasy pielgrzymkowej. Ponadto każdego dnia z pielgrzymki będzie transmitowany Apel pielgrzymkowy około godziny 20.00. Będą też flesze w ciągu dnia na antenie KRZ.

W pierwszych dniach lipca w naszym Radiu przewijać się będzie reklama zachęcająca do pielgrzymki i podająca podstawowe informacje na temat pielgrzymki, możliwości uczestnictwa w pielgrzymce, zapisu itp.

Na konferencjach dekanalnych proszę o rozdanie powyższych informacji Księżom proboszczom i przedstawienie wiernym w ramach ogłoszeń duszpasterskich. Jednocześnie dziękuję za odczytanie listu zachęcającego do pielgrzymowania. Szczególnie dziękuję za ofiary na nagłośnienie.

FUNDUSZ PIELGRZYMKOWY

Przeznaczony jest dla osób, które nie mogą fizycznie uczestniczyć w pielgrzymce, a chcą uczestniczyć duchowo w pielgrzy-

mowaniu. Osoby te fundują „stypendium" pielgrzymkowe w kwocie 100 zł dla osoby, której nie stać na opłatę. Ta osoba modli się na pielgrzymce również w intencjach ofiarodawców z Funduszu. Fundusz przeznaczony jest również dla osób lub firm, które chcą finansowo wesprzeć pielgrzymkę na zasadzie sponsora. Wpłat można dokonywać w sekretariacie pielgrzymkowym bądź u kierownictwa pielgrzymki.'

ks. Michał Moń

RUCH ŚWIATŁO-ŻYCIE

Tematem formacyjnym w roku 2014/2015 jest „Radość Ewangelii". Hasło to jest odpowiedzią na oczekiwania, jakie stawia Kościołowi Papież Franciszek. Ruch Światło-Życie pragnie włączyć się w różne inicjatywy ewangelizacyjne w naszej Diecezji. Poprzez osobistą formację można docierać z Dobrą Nowiną do innych ludzi poprzez świadectwo swojego życia. W tym roku formacyjnym zaplanowaliśmy następujące rekolekcje:

Turnus I **28.06-14.07.2014**
ODB III° - Mokre - ks. Michał Koziołek
OND I° - Lubycza Królewska - ks. Piotr Grzechnik i ks. Grzegorz Szlązak
OND III° - Szewnia Górna - ks. Grzegorz Rebizant
ONŻ II° DK - Lubycza Królewska - ks. Jarosław Przytuła

03-13.07.2014
KODA - Korchów - ks. Jarosław Kędra

Turnus II **15-31.07.2014**
OND II° - Szewnia Górna - ks. Piotr Brodziak
OND III° - Szewnia Górna - ks. Leszek Boryło
ONŻ I° - Lubycza Królewska - ks. Mariusz Skakuj
ONŻ I° DK - Lubycza Królewska - ks. Bogdan Nowicki
ONŻ IP - Hulcze - ks. Dariusz Babiak

Dni Wspólnoty:
Turnus pierwszy - 11.07.2014 - Krasnobród parafia pw. Ducha Świętego
Turnus drugi - 28.07.2014 - Tomaszów Lubelski parafia pw. Zwiastowania NMP

Podsumowanie oaz wakacyjnych w Krościenku - 25-27.08.2014
Podsumowanie oaz wakacyjnych w Krasnobrodzie - 6.09.2014

Dziękuje Pasterzowi Diecezji Biskupowi Marianowi Rojkowi za wyznaczenie Zastępcy Moderatora Diecezjalnego Ruchu Światło-Życie - ks. Dariusza Babiaka.

Dziękuję wszystkim Moderatorom i Animatorom za pracę w ciągu roku w Ruchu Światło-Życie, a szczególnie za podjęty trud prowadzenia rekolekcji wakacyjnych.

ks. Jarosław Kędra

EXODUS

Z radością informujemy, że w dniach 19-22 sierpnia 2014 r. odbędzie się 5 Exodus Młodych – Spotkanie Młodzieży Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej. Ponownie spotkamy się w Zwierzyńcu.

Tematem spotkania będzie hasło: „Odwagi - Ja Jestem". Jak co roku na uczestników czeka ciekawy program: nabożeństwa, koncerty, warsztaty. Zaprosiliśmy również gości, którzy pomogą nam zgłębić zaproponowany temat. Będą nimi: bp Marian Rojek, bp Mariusz Leszczyński, ks. Jakub Batrczak, ks. Marian Wyrwa, ks. Andrzej Wąsek, ks. Jerzy Frankiewicz, ks. Rafał Muda, Tomasz Zubilewicz i Patrycja Hurlak. Na spotkaniu młodzieży wystąpią zespoły: Anielsi, Full Power Spirit, Porozumienie, Tau i Bęsiu, Wyrwani z niewoli - Zetaigreka oraz Propaganda Dei.

Wszelkie informacje dotyczące Exodusu Młodych oraz formularz zgłoszeniowy są dostępne na stronie internetowej: www.exodusmlodych.pl. Zgłoszenia będą przyjmowane od 1 sierpnia 2014 r. Całkowity koszt uczestnictwa wynosi 60 zł od osoby. Noclegi będą w namiotach. Dojazd i wyżywienie we własnym zakresie.

W przygotowanie spotkania zaangażowało się wielu kapłanów, sióstr zakonnych i świeckich. Liczymy na pomoc księży w przekazaniu informacji o tej inicjatywie młodym parafianom: uczniom gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych oraz studentom. Prosimy w miarę możliwości o posługę spowiedzi 20 sierpnia 2014 r. w godz. 17.00 do 20.00.

Dziękuję wszystkim kapłanom, którzy na różne sposoby wspierają przygotowanie kolejnego spotkania młodzieży.

Organizatorzy:
ks. Jarosław Kędra
ks. Krystian Bordzań
ks. Piotr Spyra

SPRAWY MISYJNE

Podsumowanie bilansu działalności Papieskich Dzieł Misyjnych w Polsce za rok 2013 oraz przedstawienie propozycji zaangażowania misyjnego na przyszłość zgromadziło członków Krajowej Rady Papieskich Dzieł Misyjnych na dorocznym zebraniu. Odbyło się ono w Warszawie w dniach 25-26 lutego 2014 r. Zgodnie ze Statutami PDM w spotkaniu wzięli udział dyrektorzy diecezjalni Papieskich Dzieł Misyjnych. Obrady poprzedziło spotkanie z przewodniczącym Komisji Episkopatu ds. Misji, bp. Jerzym Mazurem w celu omówienia przygotowań do IV Krajowego Kongresu Misyjnego. Odbędzie się on w Warszawie w dniach 12-14 czerwca 2015 r. pod hasłem: Radość Ewangelii źródłem misyjnego zapału.

Bp Jerzy Mazur przewodniczył też Mszy św., która rozpoczęła drugi dzień obrad PDM. W homilii Ksiądz Biskup dziękował za dotychczasową współpracę i zachęcał do dalszego wspólnego zaangażowania na rzecz animacji misyjnej w Polsce. Podczas zebrania wykład formacyjny wygłosił ks. prof. Marek Tatar z UKSW, który omówił misyjny wymiar powołania kapłańskiego. W części sprawozdawczej został przedstawiony bilans finansowy PDM za rok ubiegły. Nasza diecezja wniosła wkład w kwocie 118.153,30 zł. W tym na PDRW 97.683 zł (w tym taca misyjna 95.263 zł,

a resztę stanowią kilkudziesięciozłotowe wpłaty Róż Żywego Różańca z: Białopola, Gozdowa, Radzięcina, Cichobórza, Zamościa, par. św. Krzyża, Hrubieszowa, par. św. Mikołaja i Rudy Różanieckiej). PDPM 20.020,30 zł (w tym Koła Misyjne Dzieci ze SP nr 1 w Lubaczowie, Kalinowic k/Zamościa, Zimna k/Łaszczowa, Gozdowa oraz Kolędnicy Misyjni z: Tereszpola - 1486 zł; Łaszczówki - 500 zł; Gozdowa - 1.690 zł; Uchań - 800 zł; Werchraty - 300 zł; SP nr 2 w Zamościu - 1.235 zł; Oleszyc - 1.420 zł; Łukowej - 2.145 zł; Siedlisk Kolonii - 1.600 zł; Tarnogrodu - 1.124 zł i SP nr 7 w Zamościu 465 zł). Trzecią formą wsparcia PDMD są ofiary Dzieci I- komunijnych: z Gozdowa - 90 zł; Siedlisk Kol. - 615 zł; Cieszanowa - 442 zł; Biłgoraja, par. św. Jerzego - 1000 zł; Zamościa par. św. Krzyża - 2.630 zł; Cześnik - 80 zł; Nowosiółek - 154 zł; SP nr 7 w Zamościu - 302 zł, Łaszczówki 91 zł); PBPA - 450 zł, tj. z Akcji AdoMiS. Taca z 6.01.2013 r. w naszej diecezji wyniosła 125.199 zł puszka Ad Gentes z II Niedzieli Wielkiego Postu 2013 r. to kwota 26.106,20 zł. Puszka na MIVA Polska (Kuria wpłaciła za rok 2012 - 11.844,90 zł i za 2013 - 43.422,36 zł). Ponadto 43 parafie wpłaciły samodzielnie do Warszawy na kwotę 22.021,85 zł. Całkowity wpływ z diecezji to 77.289,11 zł.

Cieszymy się, że wśród 41 nowych misjonarzy i misjonarek, którzy 4 maja br. otrzymali w Gnieźnie krzyże misyjne, jest kapłan naszej diecezji, ks. Dariusz Komadowski. W niedzielę, 15 czerwca br. w Łukowej odbył się piękny obrzęd posłania i pożegnania ks. Darka. Kilku innych księży misjonarzy z naszej diecezji było ostatnio w Polsce i podzieliło się doświadczeniem misyjnym z wiernymi.

ks. Stanisław Solilak

KATOLICKIE RADIO ZAMOŚĆ

W maju siedzibę naszego radia odwiedził ks. Leszek Gęsiak SJ, który jest Szefem Polskiej Sekcji Radia Watykańskiego. W ramach współpracy z Radiem Watykańskim nasze radio przygotowuje audycje, które są emitowane na antenie rozgłośni papieskiej.

W dniach 12-13 czerwca przeżywaliśmy Zamojskie Dni Papieskie w XV rocznicę wizyty Św. Jana Pawła II w Zamościu. Pierwszego dnia była transmitowana Msza św. z kościoła pw. MB Królowej Polski, pod przewodnictwem ks. bpa Mariusza Leszczyńskiego oraz koncerty zespołu ANIELSI i Ryszarda Rynkowskiego z zespołem, które miały miejsce na Rynku Wielkim. Drugiego dnia Mszy św. w Szpitalu Papieskim przewodniczył ks. Abp Mieczysław Mokrzycki – Metropolita Lwowski. W tym roku w ramach obchodów Zamojskich Dni Papieskich Katolickie Radio Zamość przyznało nagrody „Semper Fidelis": ks. Wiesławowi Mokrzyckiemu, dyrektorowi Międzynarodowych Dni Filmu Religijnego „Sacrofilm" Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Lublinie; Roztoczańskiemu Parkowi Narodowemu; Lubelskiemu Ośrodkowi Doradztwa Rolniczego w Końskowoli – Oddział w Sitnie; Caritas Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej, Unii Szefów Zamojszczyzny oraz PSS Społem Zamość. Tytuł „Przyjaciel Katolickiego Radia Zamość" otrzymały następujące osoby i instytucje: Magdalena Repeć, ks. Sylwester Zwolak, ks. Dariusz Babiak, Waldemar Czerwiński, Anna Litwin, Roman Rak oraz Zespół Szkół Katolickich im. św. Ojca Pio w Zamościu.

W ramach „Niedziel Radiowych" Katolickie Radio Zamość odwiedziło następujące parafie Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej: Dąbrowica, Biszcza, Gozdów oraz Zamość (pw. Miłosierdzia Bożego, Katedralna). Dziękuję księżom proboszczom za bardzo miłe i życzliwe przyjęcie.

Nasza rozgłośnia w ramach wakacyjnego programu przez cały lipiec przeprowadzi akcję „Katolickie Radio Zamość na Roztoczu", zaś w sierpniu tradycyjnie wyruszy z pieszą pielgrzymką na szlak pielgrzymi. Od 1 sierpnia studio pielgrzymkowe – zapraszam do słuchania. Zachęcam do budowania „grupy duchowej" - ludzi wędrujących duchowo i modlitewnie na Jasną Górę.

Na wrzesień Katolickie Radio Zamość przygotowuje kalendarze radiowe na rok 2015. Jednocześnie gorąco proszę o uregulowanie wszelkich zaległości za rok 2014.

ks. Krystian Bordzań

NIEDZIELA ZAMOJSKO-LUBACZOWSKA

1. 30 czerwca br. nastąpi zmiana na stanowisku redaktora naczelnego Tygodnika Katolickiego „Niedziela". Ks. Infułata Ireneusza Skubisia zastąpi pani Lidia Dudkiewicz, dotychczasowy zastępca redaktora naczelnego.
2. Począwszy od miesiąca lipca cena jednego egzemplarza „Niedzieli" będzie wynosić 5 zł.

ks. Krystian Bordzań

KOMUNIKAT DOTYCZĄCY SPRAW ZWIĄZANYCH Z ORGANIZACJĄ PROCESJI, PIELGRZYMEK I INNYCH UROCZYSTOŚCI RELIGIJNYCH

Lubelski Urząd Wojewódzki
ul. Spokojna 4
20-914 Lublin

Lublin, 22 kwietnia 2014 r.

IF-III.8174.6.1.2014

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1989 r., Nr 29, poz.154, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą", organy administracji rządowej lub samorządowej właściwe są do uzgadniania z osobami prawnymi Kościoła warunków ochrony bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego podczas organizowanych przez nich procesji, pielgrzymek lub innych imprez o charakterze religijnym na drogach publicznych. Podobne unormowania prawne odnoszą się do Kościołów innych wyznań.

Mając na względzie różnorodną interpretację zapisu art. 16 ustawy zarówno przez osoby prawne Kościoła jak i organy administracji publicznej, co w konsekwencji powoduje kierowanie wniosków o uzgodnienie tras pielgrzymek, procesji lub innych imprez o charakterze religijnym, zwanych dalej „imprezami religijnymi" do niewłaściwych podmiotów, przekazuję stanowisko w sprawie.

1. Wnioski o uzgodnienie imprez religijnych przeprowadzanych na drogach publicznych mogą składać do właściwego organu administracji publicznej wyłącznie kościelne osoby prawne wymienione w art. 7-10 ustawy, nie zaś osoby świeckie. Z uwagi na długotrwałość procedowania spraw związanych z uzgadnianiem, celowym jest składanie wniosków w tej sprawie **nie później niż 30 dni** przed rozpoczęciem imprezy. Wniosek winien zawierać informacje dotyczące:

a) nazwy osoby prawnej Kościoła składającej wniosek z adresem, nr telefonu/faksu,

b) daty sporządzenia wniosku,
c) adresu organu administracji publicznej rozpatrującego wniosek,
d) treści wniosku, zawierającej:
   - nazwę uroczystości religijnej,
   - miejsce, trasę pielgrzymki lub procesji na drodze publicznej ze szkicem lub planem,
   - szacunkową ilość osób, pojazdów, uczestniczących w imprezie religijnej,
   - przedział czasowy i datę trwania imprezy religijnej.
e) czytelny podpis osoby uprawnionej.

2. Organami administracji publicznej właściwymi do uzgodnienia z osobami prawnymi Kościoła imprez o charakterze religijnym na drogach publicznych są:

a) Prezydenci Miast: Biała Podlaska, Chełm, Lublin, Zamość, jeśli impreza religijna odbywa się wyłącznie na drogach publicznych znajdujących się w obrębie granic administracyjnych danego Miasta. Prezydenci Miast zapewniają ochronę bezpieczeństwa uczestników imprezy religijnej odbywającej się na drogach publicznych przy pomocy właściwego miejscowo komendanta miejskiego Policji (podstawa: art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji – tekst jednolity Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1169 i art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. samorządzie powiatowym – tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1592);
b) Starostowie powiatów, jeśli impreza religijna odbywa się wyłącznie na drogach powiatowych i gminnych znajdujących się w granicach administracyjnych danego powiatu. Starostowie powiatów zapewniają ochronę bezpieczeństwa uczestników imprezy religijnej odbywającej się na drogach publicznych przy pomocy właściwego miejscowo komendanta powiatowego Policji (podstawa: art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji – tekst jednolity Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1169 i art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym – tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1592);

c) Wojewoda Lubelski, jeśli impreza religijna odbywa się na drogach powiatowych i gminnych, co najmniej dwóch powiatów lub na drogach wyższych kategorii (wojewódzkich, krajowych).

Uzgodnienia imprez religijnych na drogach publicznych będą wydawane po wcześniejszym uzyskaniu pozytywnych opinii w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego otrzymanych od właściwych starostów-prezydentów, Zarządu Dróg Wojewódzkich w Lublinie i GDDKiA Oddział w Lublinie. Wojewoda Lubelski zapewni ochronę bezpieczeństwa uczestników imprezy religijnej odbywającej się na drogach publicznych przy pomocy Lubelskiego Wojewódzkiego Komendanta Policji w Lublinie. Zwracam się z uprzejmą prośbą o poinformowanie o powyższych ustaleniach proboszczów podległych parafii. Jednocześnie nadmieniam, że w zakresie uzgadniania tras pielgrzymek przebiegających przez obszar co najmniej dwóch województw, obowiązują dotychczasowe zasady.

Aneta Ciesielczuk
Dyrektor Wydziału Infrastruktury
Z upoważnienia Wojewody Lubelskiego

LIST DYREKTORA PIESZEJ PIELGRZYMKI I DYREKTORA WYDZIAŁU DUSZPASTERSTWA OGÓLNEGO ZACHĘCAJĄCY DO UDZIAŁU W PIESZEJ PIELGRZYMCE NA JASNĄ GÓRĘ

„Do Syna Swego nas prowadź"

Umiłowani w Chrystusie Panu!

Rozpoczynamy wakacje i urlopy. Po raz kolejny stajemy przed wyborem: W jaki sposób dobrze wykorzystać czas odpoczynku? Kogo odwiedzić? Gdzie pojechać, by zregenerować siły i z nowym zapałem podjąć codzienne zadania? Z pewnością spotkamy wiele ciekawych propozycji. Wybierając spośród nich, warto jednak pamiętać, że w sprawach wiary i jej praktykowania nie ma urlopu.

Dla naszej Ojczyzny ten rok jest szczególny – w sercach wielu wierzących odżywają wezwania Jana Pawła II, którego kanonizację przeżyliśmy w kwietniu. Św. Jan Paweł II ukazał nam przykład wspaniałego pielgrzyma miłości. Niech więc będzie to podpowiedź dla nas na wakacyjne miesiące. Planując wyjazdy warto uwzględnić miejsca szczególnej modlitwy, jakimi są sanktuaria Maryjne – te w naszej Diecezji i to najważniejsze – Czarnej Madonny w Częstochowie. Podczas swej pierwszej pielgrzymki do ojczyzny w 1979 r. Jan Paweł II wskazał Jasną Górę jako „sanktuarium narodu". Wołał wtedy: „Przyzwyczaili się Polacy wszystkie niezliczone sprawy swojego życia, różne jego momenty ważne, rozstrzygające, chwile odpowiedzialne, jak wybór drogi życiowej czy powołania, jak narodziny dziecka, jak matura, czyli egzamin dojrzałości, jak tyle innych... wiązać z tym miejscem, z tym sanktuarium. Przyzwyczaili się ze wszystkim przychodzić na Jasną Górę, aby mówić o wszystkim swojej Matce – Tej, która tutaj nie tylko ma swój Obraz, swój Wizerunek, jeden z najbardziej znanych i najbardziej czczonych na całym świecie – ale która tutaj w jakiś szczególny sposób jest. Jest obecna. Jest obecna w tajemnicy Chrystusa i Kościoła – (…). Jest obecna dla każdego i dla wszystkich, którzy do Niej pielgrzymują."

Pielgrzymka przed tron Królowej Polski na Jasnej Górze na trwałe wpisała się w kalendarz naszej diecezji. Intencje pielgrzymowania są bardzo różne – prośba, dziękczynienie, bądź chęć zadośćuczynienia za popełnione zło. Najważniejszym jednak celem pielgrzymki jest nawrócenie, spotkanie z Bogiem i pogłębienie wiary. Do tego zawsze potrzebna jest pomoc. Najpewniejsze wsparcie daje Maryja. Stąd też w tym roku wyruszymy z prośbą: „Do Syna Swego nas prowadź". Któż lepiej niż Maryja może nas pewnie prowadzić do pogłębienia wiary w Syna Bożego?

Piesza Pielgrzymka to szczególne rekolekcje w drodze, które pozwalają budować wspólnotę. Uczestnicząc w pielgrzymce doświadczamy prawdy, że przez życie nie kroczy się samemu, ale z innymi. Dzisiejszy świat próbuje wyrzucić sferę wiary poza margines. W takiej sytuacji wierzący często doznają poczucia izolacji, osamotnienia, a nawet strachu z powodu wyznawanej wiary. Jakże aktualne są tu słowa Prymasa Tysiąclecia Stefana Kardynała Wyszyńskiego: „Patrzymy, jak powstają potężne organizacje, jak się mobilizuje środki i siły, jak wiele pieniędzy idzie tylko na to, aby wam odebrać wiarę w Boga, aby odłączyć was od Chrystusa, aby wam serce wystudzić i pozbawić was religijnej pobożności" (maj 1961 r.). Wobec takiego nastawienia świata, pozytywnym świadectwem życia religijnego jest pielgrzymowanie tysięcy osób – od malutkich dzieci po ludzi sędziwych wiekiem. W tej wspólnocie wszyscy wznoszą tę samą modlitwę do Boga, przeżywają tę samą radość, są względem siebie życzliwi, pomagają sobie wzajemnie. Nie boją się głośno mówić o Bogu. Taka jedność wspólnoty pokazuje, jak fałszywe jest wmawianie, iż świat rządzi się prawem „konfliktu pokoleń", tu nie ma podziałów, tu każdy jest bratem i siostrą – tak się do siebie podczas pielgrzymiej drogi zwracamy – tu realizuje się wezwanie Jezusa, który prosił Ojca: „aby wszyscy stanowili jedno" (J 17, 21). Najważniejsze jest odkrywanie prawdy. Na pielgrzymce poszukiwanie prawdy jest łatwiejsze, bo nikt nie musi się kryć ze swoimi przekonaniami, wszyscy wierzą tak samo, nikt nie zostaje wyszydzony. Każdy każdemu stara się pomóc i zrozumieć jak w kochającej się rodzinie. Czas pielgrzymki, pomimo trudu, szybko ucieka. Po powrocie do codzienności stajemy w inny sposób wobec tych samych wyzwań otaczającego nas świata. Zapał płynący z umocnionej wiary i z doświad-

czenia spotkania Syna Maryi wcale nie musi szybko ostygnąć. Wielu pielgrzymów nadal spotyka się w swoich parafiach uczestnicząc we Mszach świętych, wracając do treści z przeżytej pielgrzymki, pogłębiając więź z Bogiem i przyjaźń między sobą. Jest też wielu takich, których pielgrzymka zmobilizowała do codziennej modlitwy, do włączenia się w życie wspólnot parafialnych, przez co ubogacają również swoje rodziny doznaniem miłości Chrystusa.

Kapłani i świeccy, w ręce i serca których Kościół naszej diecezji złożył troskę o przygotowanie XXXII Pieszej Pielgrzymki Zamojsko-Lubaczowskiej na Jasną Górę, są już gotowi do wyjścia na pątniczy szlak. Każdy pierwszy krok rodzi obawy, ale trzeba zaryzykować, odważyć się spróbować i wyjść, by uczyć się budować swoje życie w oparciu o Chrystusową Ewangelię.

Z radością i wdzięcznością przyjmiemy każdy pielgrzymi trud. Wyruszcie na pielgrzymi szlak, z całego serca was do tego zachęcamy.

Informacje na temat pielgrzymki znajdziecie u swoich księży proboszczów, księży przewodników, na stronie internetowej pielgrzymki: www.pielgrzymka.info oraz naszej diecezji www.diecezja.zamojskolubaczowska.pl.

1 sierpnia 2014 r. o godz. 20.00, w Katedrze Zamojskiej odbędzie się pierwszy apel przed pielgrzymką. Tam też w sobotę 2 sierpnia o godz. 9.00 nastąpi oficjalne i uroczyste rozpoczęcie pielgrzymki Mszą św. pod przewodnictwem Pasterza naszej diecezji, ks. Bpa Mariana Rojka. Po 12 dniach pielgrzymowania, 14 sierpnia około godziny 10.30 pielgrzymi dojdą przed toron naszej Ukochanej Matki na Jasnej Górze.

Pielgrzymka to nie tylko jej uczestnicy, to również możliwość do dawania świadectwa wiary, życzliwości przez ugoszczenie i przyjęcie na nocleg pielgrzymów. Przez część naszych miast i wiosek kroczą pielgrzymi zdążający na Jasną Górę. To wspaniała okazja, aby obdarzyć ich pomocą i gościnnością, „gdyż przez nią niektórzy, nie wiedząc, aniołom dali gościnę" (Hbr 13, 2).

Nie wszyscy mogą w tym roku wyruszyć na pielgrzymi szlak. Wielu musi pozostać w swoich domach przy codziennych obowiązkach rodzinnych, w pracy – was też zapraszamy do wspólnego duchowego pielgrzymowania. Szczególne jednak zaproszenie

kierujemy do chorych i cierpiących oraz tych, którzy ze względu na wiek nie mogą już iść w pielgrzymce pieszej. Łączcie się z nami poprzez modlitwę i ofiarowane cierpienie. My o was też chcemy pamiętać w drodze i nieść wasze intencje do Maryi, naszej Matki.

Za wszelkie wsparcie modlitwą, dary duchowe i różnorakie dowody życzliwości jesteśmy bardzo wdzięczni.

Zapraszając do licznego udziału w XXXII Pieszej Pielgrzymce serdecznie prosimy wszystkich o modlitwę, by to dzieło przyniosło obfite owoce dla naszych rodzin, parafii, naszej diecezji i całej naszej Ojczyzny.

ks. Michał Moń
DYREKTOR PIESZEJ PIELGRZYMKI

ks. Sylwester Zwolak
DYREKTOR WYDZIAŁU
DUSZPASTERSTWA OGÓLNEGO

INNE

ks. Edward Walewander

CENNA KSIĄŻKA O NAUCZANIU ŚW. JANA PAWŁA II

Ks. Zbigniew Tyburski, *Encykliki Jana Pawła II. Fundamenty wiary i moralności katolickiej*, Wyd. Norbertinum, Lublin 2011, ss. 302, il.

Na temat papieża Jana Pawła II – jego biografii, działalności apostolskiej i nauczania – od samego początku tego niezwykłego pontyfikatu w 1978 r. pojawiało się bardzo dużo publikacji. W związku z kanonizacją przybywają nowe. Prawie w każdym polskim domu z pietyzmem przechowuje się różne rekwizyty z pielgrzymek i ze spotkań z „naszym" Ojcem Świętym. Niejedna rodzina szczyci się posiadaniem jego fotografii, którą uważa niemal za relikwię. Trzyma ją w albumie lub umieszcza w jakimś wyeksponowanym miejscu w domu. Wiele osób gromadzi prace naukowe i literackie Karola Wojtyły, nagrania i teksty dokumentów, przemówień i wystąpień Jana Pawła II na forum publicznym. Inni kolekcjonują piękne albumy ukazujące życie chłopca z Wadowic, który został głową Kościoła powszechnego i kierował nim 27 lat.

To wszystko sprawia, że choć Jan Paweł II odszedł do Domu Ojca w 2005 r., wciąż jest obecny w naszej świadomości. Wszyscy dobrze pamiętamy ten radosny, niezapomniany dla Polaków dzień – 16 października 1978 r. Dzień pełen euforii; tym większej, że zupełnie nieoczekiwanej, niespodziewanej. W godzinach popołudniowych cały świat obiegła sensacyjna wiadomość: w wyniku głosowania na konklawe papieżem został kardynał Karol Wojtyła z Krakowa.

W kilka miesięcy później, 2 czerwca 1979 r., na placu Zwycięstwa w Warszawie Jan Paweł II wypowiedział pamiętne słowa: „Niech zstąpi Duch Twój! Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi! Tej ziemi...". Za każdym razem, ilekroć przypominamy je sobie, robią tak samo wielkie wrażenie jak wtedy. Miały one niezwykłą moc. Wybrzmiały na całą Polskę podczas pierwszej

papieskiej pielgrzymki do Ojczyzny, która w ówczesnej sytuacji politycznej wydawała się czymś zupełnie niewyobrażalnym. A jednak do niej doszło! Przywróciła Polakom poczucie wspólnoty narodowej i umocniła ich w wierze katolickiej, obudziła nadzieję. Niedługo, dzięki przemianie świadomości, w społeczeństwie zrodziła się odwaga i siła do sierpniowego zrywu, który zakończył się powstaniem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność", liczącego wkrótce ok. 10 mln członków.

Zarówno w tej pierwszej, jak i we wszystkich kolejnych pielgrzymkach papieża Polaka do Ojczyzny uczestniczyły wielotysięczne tłumy. Ludzie spontanicznie podążali za nim, korzystając z różnych środków lokomocji. Stali godzinami w upale i w deszczu na placach przed katedrami, na rynkach miejskich, stadionach i rozległych błoniach, by słuchać jego nauczania i razem z nim wielbić Boga. Wielu z nas pamięta to z autopsji, inni z – w dużej mierze zmanipulowanych - transmisji radiowych i telewizyjnych, wymuszonych na rządzących wskutek nacisku międzynarodowej opinii publicznej.

Wciąż brzmią nam w uszach pożegnalne wołania: „Zostań z nami! Zostań z nami!", powtarzane zawsze tuż przed odlotem Ojca Świętego do Rzymu. Tej niemożliwej do spełnienia prośbie towarzyszył zbiorowy śpiew jego ulubionej *Barki*, wzywającej do pójścia za Panem.

Wiele osób zetknęło się z Janem Pawłem II na Placu św. Piotra w Rzymie lub w innych miejscach na świecie. Niektórzy mieli szczęście być na prywatnej audiencji w Watykanie. Polacy podziwiali „swojego" papieża, kochali go i byli z niego dumni. Interesowali się jego apostolskimi podróżami na wszystkie kontynenty.

Pontyfikat Jana Pawła II przyniósł im też wiele obaw i niepokojów. Niejeden raz wystawiał na próbę wiary w Opatrzność. Porażająca wieść o zamachu Ali Agcy niemal zatrzymała nam serca. Martwiły nas choroby, cierpienia i pogłębiająca się niesprawność Ojca Świętego. Szczególnie głębokich przeżyć duchowych doznaliśmy w ostatnich dniach jego życia. W odchodzeniu do Boga towarzyszyła mu nasza modlitwa. Osobiście lub za pośrednictwem mediów uczestniczyliśmy w naznaczonym mistyką pogrzebie. Takich momentów nigdy się nie zapomni!

Wszystko to jest bardzo piękne, wzruszające i potrzebne. Ale wspomnienia, emocje i zewnętrzne gesty nie wystarczą. Najważniejsze, byśmy dobrze poznali nauczanie Jana Pawła II i realizowali je na co dzień w swoim życiu. Dawanie świadectwa jest niezbędne zwłaszcza teraz, kiedy nawet ludzie, którzy publicznie mienią się katolikami, postępują niezgodnie z doktryną i z premedytacją, wyrafinowanymi metodami podcinają korzenie wiary w narodzie. Inni natomiast tak spoufalili się z papieżem – zwą go JP II – że nie dostrzegają już wyjątkowości i wielkości jego pontyfikatu.

Nie wolno dopuścić do tego, by św. Jan Paweł II przeszedł pośród nas i oddalił się, tak jak niegdyś uczynił to jego i nasz Mistrz. Obecnie – bardziej niż kiedykolwiek wcześniej – potrzebujemy nauki i wzoru życia świętego papieża, który nawoływał, byśmy bez reszty zaufali Chrystusowi. Wołanie o zstąpienie Ducha Świętego na ziemię polską jest palącą potrzebą chwili. Tchnienie Ducha Świętego jest potrzebne wszędzie, na całym świecie. Wypada nam sparafrazować słowa apostołów, które oni skierowali niegdyś do swego Nauczyciela: „Janie Pawle Wielki, do kogóż pójdziemy? Twoja nauka o Zbawicielu jako centrum wszechświata i historii jest dla nas nadzieją i drogą. Nie chcemy zapomnieć i dobrze o tym wiemy, że to Jezus ma słowa życia wiecznego" (por. J 6, 68).

Dzisiejszy liberalny świat, odrzucający wszelkie zasady – poza tymi, które zapewniają mu, złudne zresztą, bezpieczeństwo – nie chce nawet o tym słyszeć. Ale trzeźwo myśląc, musimy przyznać, że nic lepszego dotąd nie wymyślono. Trzeba zatem wybierać. Wybierać jak zawsze. W ślad za naszym wielkim Rodakiem wybierajmy Chrystusa, byśmy nie pobłądzili i by nasza wzajemna niechęć, a może nawet złość, wszczepiana na co dzień różnymi sposobami, nikogo nie zaślepiła. Natchniony autor Księgi Mądrości ostrzegał, byśmy nie znaleźli się wśród tych, którzy „nie pojęli tajemnic Bożych" (Mdr 2, 22).

Jan Paweł II pozostawił wielkie bogactwo swego nauczania. Zawarł je głównie w czternastu encyklikach. Może o tym wiemy, ale czy je znamy i dobrze rozumiemy? Znaczenia myśli Ojca Świętego i jej szczególnej aktualności dla dzisiejszego świata nie trzeba tu dowodzić.

Bez trudu można się o tym przekonać, podejmując lekturę najnowszej książki ks. dra Zbigniewa Tyburskiego, w której dokonał analizy wszystkich encyklik Jana Pawła Wielkiego. Autor zrezygnował w niej z hermetycznego słownictwa, obowiązującego w literaturze naukowej z dziedziny teologii. Na ile było to możliwe, zastąpił je terminologią przystępną dla czytelnika bez specjalnego przygotowania.

Kilkanaście lat ks. Tyburski pracował w archidiecezji lubelskiej. Już prawie ćwierć wieku mieszka i posługuje jako duszpasterz w Stanach Zjednoczonych. Ostatnio pracuje też jako wykładowca akademicki na jednym z amerykańskich uniwersytetów katolickich. Wzbogaca literaturę dotyczącą dorobku twórczego Jana Pawła II w dziedzinie teologii.

Na drodze życia prowadzącej do Boga człowiek szuka przewodników. Dla nas niezastąpionym przewodnikiem wciąż jest i będzie św. Jan Paweł II, potężny jak prorocy Starego Testamentu. Wielki, bo wzorował się na herosach wiary i oddania Bogu. Był nam potrzebny za życia jako Namiestnik Chrystusa na ziemi, ale i jako nasz Rodak, Przyjaciel, Nauczyciel. I nadal jest potrzebny. Ludzie – zwłaszcza młodzi – pragną prawdziwej, autentycznej wiary, nadziei i miłości. Odnajdują te wartości w tekstach i nauczaniu Jana Pawła II. Także w jego życiu. Potrzeba nam pedagogii świętości. Ojciec Święty wzywał do niej wielokrotnie.

Książka ks. Z. Tyburskiego pt. *Encykliki Jana Pawła II. Fundamenty wiary i moralności katolickiej* powinna się znaleźć w każdym polskim domu. Warto, by to wartościowe studium wziął do ręki każdy, komu bliska jest myśl św. Jana Pawła II; kto chce ją jak najlepiej poznać, by potem stosować z pożytkiem w swoim życiu. Trzeba dodać, że wartościowe studium ks. Tyburskiego w 2012 r. ukazało się też w wersji angielskiej pt. *The Encyclicals of John Paul II. Foundations of Catholic Faith and Morality* w Wydawnictwie Sapientia Press of Ave Maria University (Ave Maria) na Florydzie.

ks. Edward Walewander

ADORACJA EUCHARYSTYCZNA Z OKAZJI JUBILEUSZU 40-LECIA KAPŁAŃSTWA

Uroczystość 40-lecia kapłaństwa księży
z kilku polskich diecezji, celebrowana 5 czerwca 2014 r.
w kościele pw. św. Jana Chrzciciela w Janowie Lubelskim.

I. Klęczymy dziś razem w pokorze i wdzięczności przed Panem, który powołał nas do swojej winnicy prawie pół wieku temu. Także teraz jest rzeczywiście obecny wśród nas. Jest razem z nami.

Dokładnie 40 lat temu jako młodzi absolwenci seminariów duchownych z różnych stron Polski otrzymaliśmy święcenia kapłańskie, by zacząć pracę duszpasterską w kilku diecezjach polskiego Kościoła. Dzisiaj w sanktuarium Matki Bożej Różańcowej w Janowie Lubelskim każdy z nas ze wzruszeniem wspomina podniosły moment otrzymania święceń kapłańskich. Czy wtedy spodziewaliśmy się, że doczekamy tak pięknego jubileuszu? Kapłanów, którzy obchodzili wówczas takie chwile, uważaliśmy za staruszków. Czas szybko biegnie. I my posunęliśmy się w latach.

Dziękujemy Ci, Panie, za wszelkie dobro, które stało się naszym udziałem w ciągu czterech minionych dekad. Dziękujemy za rodziców, którzy wprowadzili nas do Kościoła, za rodziny, w których kształtowało się w nas powołanie do służby Bożej; za seminarium duchowne, które było – i pozostaje nadal – naszym drugim domem. Jesteśmy Ci wdzięczni, Panie Jezu, za nauczycieli i profesorów, dzięki którym zdobyliśmy wiedzę niezbędną do wypełniania swego posłannictwa, którzy byli dla nas wzorem; za biskupów – szafarzy sakramentu kapłaństwa. Bądź uwielbiony, Panie, za wszystkich naszych dobroczyńców, przyjaciół, znajomych!

Przyjmij nasze podziękowanie za wszystkich, których spotkaliśmy na naszej duszpasterskiej drodze życia. Przemawialiśmy do nich, próbowaliśmy zaprzyjaźnić ich jeszcze mocniej z Tobą.

Udzielaliśmy sakramentów świętych. Na miarę naszych sił staraliśmy się łączyć niebo z ziemią.

Prosimy Cię, daj pokój wieczny wszystkim zmarłym, których spotkaliśmy w naszym życiu. Nie pozwól, byśmy o nich zapomnieli. Dla żyjących prosimy o Twoje hojne błogosławieństwo.

„Zawsze dziękujemy Bogu za was wszystkich, wspominając o was nieustannie w naszych modlitwach, pomni przed Bogiem i Ojcem naszym na wasze dzieło wiary, na trud miłości i na wytrwałą nadzieję w Panu naszym, Jezusie Chrystusie. Wiemy, bracia przez Boga umiłowani, o wybraniu waszym […]*"* (1 Tes 1, 2-4).

II. Dzisiaj każdy z nas otwiera się jeszcze bardziej przed Tobą i pyta siebie: Czy byłem dobrym narzędziem Twego miłosierdzia? Czy rozpalałem się gorliwością o chwałę Boga Zastępów, Jahwe? (por. 1 Krl 19, 14). Rozpoznawałem Cię, gdy tyle razy stawałeś na mej drodze? Pojawiałeś się w moim życiu w sposób łatwy do zauważenia, a często w szmerze łagodnego powiewu (tamże, 11-13).

Panie, dziś trudno nie pytać siebie wyraźnie: Czy jestem gorliwym kapłanem? Czy dbam o świątynię, o poprawę własnego życia, o właściwe odnoszenie się do wiernych? Czy zależy mi na tym, by przede wszystkim Chrystus wzrastał, a ja bym się umniejszał (por. J 3, 20)? Panie Jezu, może przechodziłeś już nieraz obok mnie i mojej pracy nierozpoznany (por. Łk 4, 30), bo moje serce bardzo zatwardziało.

Na drogach życia spotkałem wielu świętych ludzi. Czy ich naśladuję? Czy mam odwagę głosić prawdę w porę i nie w porę? Czy wzruszam się, gdy wokół widzę biedę i niesprawiedliwość? Czy udziela mi się coś z wielkich współczesnych apostołów, by – jeśli trzeba – narazić się nawet tzw. wielkościom tego świata? Tyle pytań, a sprawa tak prosta.

Nasz Mistrz nie ukrywał wzruszenia, gdy widział, że Jego miasto nie rozpoznało czasu swego nawiedzenia (J 12, 34-35); zapłakał, gdy stracił przyjaciela (por. J 11, 38).

Chrystus był odważny. Narażał się władzy, oceniając ją, wytykając jej błędy (Łk 12, 32), a niegodnie postępujących w miejscu świętym wypędził ze świątyni (tamże, 19, 35-36).

III. Piękną inicjatywę zwołania nas tutaj, do domu Matki, podjął kustosz tego miejsca ks. dr Jacek Staszak. Co pozostanie

z naszego wyjątkowego spotkania? Czy wrócę z niego inny do swojej codzienności?

Niech Najświętsza Maryja Panna, Matka Chrystusa i Matka Kościoła, nasza ukochana Matka Janowska wyprasza nam łaskę świętego życia w Chrystusie, byśmy stali się z Nim jedno. Autentyczny związek ochrzczonych – mówimy o tym często w kazaniach – wyrasta z niepodzielnej miłości do Boga, która przynosi owoce w służbie bliźniemu. Powierzajmy się Matce Kościoła! Niech za naszym pośrednictwem wszyscy wierni patrzą na Jej najświętsze życie. Niech Ją naśladują na drodze wiary i świętości, a tym samym ukazują światu Syna Bożego według Jego Pełni (por. Ef 4, 13).

Niedawno mieliśmy szczęście przeżyć wyniesienie do chwały ołtarzy dwóch najwyższych pasterzy Kościoła Powszechnego: Jana XXIII i Jana Pawła II. Boże, Tobie niech będzie za to *„chwała i moc na wieki wieków”* (1 P 4, 11). Czy to wielkie wydarzenie umocniło nas w Twej gorliwości?

Nie wiemy, ile zostało czasu przed nami. Ile dał go nam Bóg, byśmy mogli obchodzić jeszcze jakieś jubileusze? Miejmy nadzieję, że za dziesięć lat spotkamy się w tym pięknym sanktuarium Lubelszczyzny.

Odważny Apostoł Narodów słowami ze swego Pierwszego Listu do Tesaloniczan umocni nas w gorliwości: *„Pan niech pomnoży liczbę waszą i niech spotęguje waszą wzajemną miłość do wszystkich, jaką i my mamy dla was, aby serca wasze utwierdzone zostały jako nienaganne w świętości wobec Boga, Ojca naszego, na przyjście Pana naszego Jezusa Chrystusa wraz ze wszystkimi Jego świętymi”* (1 Tes 3, 12-13).

Módlmy się z całego serca: Jezu, nasz Zbawicielu i Panie, przynoszę Ci moje podziękowanie, moje grzechy i biedę, moje potrzeby i pragnienia. Liczę na Ciebie! Ufam Tobie! Ty miłujesz mnie mocniej niż ja sam potrafię. Amen!

ks. Edward Walewander

KS. STANISŁAW KOWALCZYK, Z PROBLEMATYKI ANTROPOLOGII PERSONALISTYCZNEJ,
Wyd. KUL, Lublin 2014, ss. 308, table of contents.

W recenzowanej pracy ks. prof. Stanisław Kowalczyk kontynuuje problematykę antropologiczno-personalistyczną omawianą wcześniej w kilku opublikowanych już rozprawach, głównie książkowych. Autor zdecydował się podsumować, a zarazem poszerzyć badania, ponieważ zagadnienia te są *„aktualne zarówno w aspekcie teoretycznym, jak i egzystencjalno-pragmatycznym"* – jak zaznaczył we *Wstępie* (s. 8). Najnowszą książkę ks. S. Kowalczyka można zatem uważać za rekapitulację jego wieloletnich badań w dziedzinie antropologiczno-personalistycznej. Śmiało więc można odnieść do niego łacińską sentencję: że *„homo doctus in se semper divitias habet"*. Analizując treści zawarte w omawianej tu pracy, można potwierdzić zacytowane wyżej humanistyczne motto, że człowiek uczony całe bogactwo ma w sobie. W tym przypadku zawarł je w dziele zatytułowanym skromnie *Z problematyki antropologii personalistycznej*. Dotychczasowy dorobek twórczy ks. inf. S. Kowalczyka recenzenci oceniają wysoko.

Omawiając jego książkę na temat antropologii personalistycznej, wypada przywołać jeszcze inną łacińską sentencję: *„Sapientia ars vivendi putanda es"* - mądrość należy uważać za sztukę życia. Za egzemplifikację tej tezy można uznać życie i twórczość autora. Może on być pewnym wzorem ludzkiej egzystencji, naznaczonej wolnością bytu, wiarą w człowieka i wartość życia.

Twórczość ks. prof. Kowalczyka jest wielowymiarowa i oryginalna. Widać to na przykładzie poszczególnych rozdziałów recenzowanej książki. Otwiera ją rozdział 1, zatytułowany *Antropologia filozoficzna – koncepcja, metody, problematyka* (s. 9-39). Dopiero na tym obszernym tle ukazany jest rozdział 2, dotyczący powołania człowieka. Autor prezentuje w nim myśl zaczerpniętą ze skarbca nauczania św. Jana Pawła II: powołaniem człowieka nie jest „mieć", posiadać wiele, ale „być" człowiekiem, być z innymi ludźmi i dla innych (s. 56).

Rozdział 3 omawia podstawy światopoglądu chrześcijańskiego.

Książka ks. S. Kowalczyka pt. *Podstawy światopoglądu chrześcijańskiego* miała już kilka wielonakładowych wydań. Do dzisiaj nie straciła aktualności. Dobrze, że w swej nowej publikacji autor zdecydował się przypomnieć w atrakcyjny sposób fundamenty światopoglądu chrześcijańskiego. Liczba ludzi pozbawionych punktu oparcia ciągle rośnie. Szary człowiek często zatracił poczucie swojej przeszłości. Jego rozumowanie nie może być „dalszym ciągiem", bo on sam nie uważa się za „dalszy ciąg". Jest anonimem, istotą bez korzeni, podatną na każdy podmuch ideologiczny, na wiatry rozpętywane coraz zręczniej i bardziej perfidnie. Myśl taka rodzi się między innymi po analizie niewielkiego rozdziału 4, który prezentuje światopogląd personalistyczny w ujęciu ks. Wincentego Granata, dawnego rektora Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego (s. 63-73).

Rozdział 5 pt. *Wiedza a mądrość – tożsamość czy sprzeczność?* to kolejne rozważanie filozoficzne, składające się na całość recenzowanej książki (s. 75-83). Szwajcarski filozof Henri-Frédéric Amiel już w połowie XIX w. utyskiwał: „*Mamy za wiele barbarzyńskiej krwi w żyłach i brak nam miary, harmonii i wdzięku. Chrześcijaństwo, dzieląc człowieka na zewnętrznego i wewnętrznego, świat na ziemię i niebo, piekło i raj, rozbiło jednostkę ludzką, co prawda, by stworzyć ją na nowo głębszą i prawdziwszą; ale chrześcijaństwo jeszcze nie strawiło tego potężnego zaczynu. Nie podbiło jeszcze prawdziwej ludzkości* [...]. *Nie przeniknęło do głębi serca Jezusa"*[1].

Myśliciel lubelski podpowiada, jak przeniknąć do głębi Chrystusowej myśli. Pisze o tym w rozdziale 6 pt. *Klasyczne i współczesne koncepcje rozumu/racjonalności* (s. 85-107), a także w rozdziale 7, omawiającym iluzje i zagrożenia nauki (s. 109-119).

Człowiek stracił samodzielność prawie w każdej dziedzinie życia. Utraciwszy wolność fizyczną, zatraca wolność wewnętrzną, ostatnią redutę człowieczeństwa. A właściwie jej nie chce. Dziś przeciętny człowiek nie chce wolności. Dlatego z taką łatwością nagina kark pod coraz to nowe jarzma. Nie mając nic, czuje się na każdym kroku zagrożony i niepewny. Bez przeszłości, lęka się teraźniejszości i przyszłości. Lęk ten zwiększa się i rośnie z każ-

[1] H.-F. Amiel, *Dziennik intymny*, wybór i przekład J. Guze, Warszawa 1977, s. 49.

dym dziesiątkiem lat. Wolność jest więc sprawą bezcenną. Takie refleksje nasuwają się po analizie kolejnych trzech rozdziałów:

Wolność odpowiedzialna czy samozadowolenie? (s. 121-135),

Idea wolności w personalizmie ks. Wincentego Granata (s. 137-146),

Rola miłości w personalistycznej pedagogice J. Maritaina (s. 147-156).

W swojej książce ks. Kowalczyk nie pominął głównych nurtów współczesnej kultury, zwłaszcza w jej odniesieniu do chrześcijaństwa (por. rozdział 11, s. 157-169), a także do humanizacji kultury (por. rozdział 12, s. 171-181). To ostatnie zagadnienie uznał za palące zadanie dla intelektualistów w Europie przemian.

Analiza nauczania Jana Pawła II wraca często w bogatej twórczości naukowej ks. S. Kowalczyka. Tak też jest w recenzowanej tu książce. Rozdział 13 nosi tytuł *Personalizm społeczny Ojca Świętego Jana Pawła II* (s. 183-194). W rozdziale 14 omówiony jest personalizm społeczny Czesława Strzeszewskiego. Autor wiele lat współpracował z tym uczonym i wiele mu zawdzięcza (s. 195-208).

Kolejne dwa rozdziały 15 i 16, dotyczą sportu w perspektywie humanistyczno-personalnej (s. 209-233). Po nich następują cztery rozdziały (17-20) dotyczące ludzi starych i cierpiących oraz opieki nad nimi (s. 235-294).

Pracę zamyka interesujący dla każdego czytelnika esej pt. *Samotność – zagrożeniem czy wartością?* (s. 295-304).

W podsumowaniu trzeba stwierdzić, że ks. S. Kowalczyk, filozof i teolog zarazem, ciągle szuka człowieka i bada go. Analizuje każde jego drgnięcie i każdą zmianę. Stara się go najpierw dobrze zrozumieć, by później podpowiedzieć mu drogi wyjścia z osaczenia. Recenzowana książka jest więc kolejnym wyrazem odpowiedzialności za drugiego człowieka. Najbogatszy jest ten, kto najwięcej daje z siebie innym. Ta myśl wraca często w rozważaniach ks. S. Kowalczyka, dawnego rektora Wyższego Seminarium Duchownego w Sandomierzu.

Z pozycji pedagoga można powiedzieć także i to, że w recenzowanej rozprawie autor uczy sztuki życia, wzajemnego szacunku ludzi do siebie, poczucia własnej wartości, mocy i radości z relacji do drugiego człowieka. Wychowanie w optyce antropologii perso-

nalistycznej ks. S. Kowalczyka stanowi zaproszenie do wspólnej wędrówki człowieka ku prawdzie, ku dobru i pięknu. Człowiek zrodzony jest do myślenia i działania w wolności (*ad cogitandum et agendam homo natus est*). Książka ks. prof. S. Kowalczyka *Z problematyki antropologii personalistycznej* daje jasny wyraz takiemu przekonaniu.

ks. Krzysztof Krukowski

ODKUPIENIE – BOŻY PLAN WOBEC CZŁOWIEKA

Żeby zrozumieć istotę odkupienia, należy wyjaśnić na samym początku termin: odkupienie. Jest to termin o szerokim znaczeniu, obejmuje wiele istotnych elementów w tajemnicy zbawienia.

Odkupienie to hebr. *padach* – wykupić, okupić się, gr. *litron* – opłata, wykup, łac. *redimere, redemptio* – odkupić, ponownie odkupić, hebr. *gaal* – wykupić, spłacić dług, przywrócić prawa, odkupić swą dawną własność, wyzwolić. Wszystkie one wskazują na konkretną wartość, którą z powrotem odzyskujemy za pewną cenę, ta wartość musi kosztować. W języku polskim najbardziej przyjęło się znaczenie łacińskiego terminu: *redimo, redemptio* – rzecz., oznacza: kupić, odkupić coś z powrotem; odzyskać utraconą rzecz bądź osobę; odzyskać utraconą wartość przez kupno; wynagrodzić komuś stratę; dać zadośćuczynienie, okupić coś przez coś; cierpieć za coś lub kogoś; wyswobodzić; uwolnić kogoś od zła – dając za to okup materialny lub moralny; wyzwolić z niewoli, z nieszczęścia okupem.

Ks. Profesor Czesław Bartnik twierdzi, że według założonej semantyki teologii raju człowiek był własnością Boga, należał do „Bożego Ogrodu Świata", człowiek był „Boży", mówi nawet: był „własnością Boga" – chociaż takie sformułowanie według mnie, może budzić skojarzenia typu: „ja mam… (jakąś rzecz), ona jest moją własnością". Konieczne jest zatem, aby od razu zakładać pełną wolność człowieka, choć był własnością Boga. Własność – ale w pełni wolna.

Człowiek niestety odwrócił się od Boga wybierając w geście wolnej woli – zło. Pod pozorem uwolnienia się od Boga, znalazł się w stanie grzechu, czyli wyobcowania, dezintegracji, niewoli w mocy szatana i zła moralnego, a w konsekwencji także zła fizycznego – cierpienia i śmierci. Człowiek stał się grzeszny. Człowiek znalazł się w dramatycznej sytuacji, w której wszystkie wysiłki, aby uwolnić się od narzuconego sobie cierpienia i niewoli, są skazane na niepowodzenie. Człowiek ograniczony z powodu pochodzenia jako stworzenie, w oparciu o własne tylko wysiłki, nie jest zdolny do przejścia ze skończonego do nieskończonego. Bóg jednak nie opuszcza swojej własności, nawet jeśli ta odwraca się od źródła swojego życia.

W tej tragicznej, wręcz beznadziejnej sytuacji dla człowieka, Bóg podjął inicjatywę ratowania człowieka – przez odwrócenie tego stanu rzeczy, odzyskanie swej utraconej własności. Bóg postanowił wyzwolić człowieka z niewoli grzechu – czyli śmierci, i na nowo połączyć człowieka ze sobą. Bożym „Pomysłem" na odkupienie człowieka, stał się Chrystus, On jest Osobą „dla", całe Jego życie jest odkupieńcze – Cały stał się Odkupieniem. W Chrystusie uwidacznia się spełnienie woli Bożej. On jako Słowo Wcielone, odpowiada w swej wolności Woli Bożej, jest „Cały Tak" wobec Boga, w przeciwieństwie do Adama, który na Boga się zamknął, od Boga się odwrócił. Odkupiciel będąc „Cały Tak" wobec Boga, przyznał Bogu właściwe miejsce we świecie. Oddaje się bez reszty Ojcu i wyrzeka się samego siebie – tym samym pokazał, w jaki sposób człowiek może się włączyć w komunię Trójcy Świętej. Wszystkie łaski odkupienia są następstwem przywrócenia owej komunii jedności między światem ludzkim i światem boskim w Osobie Jezusa Chrystusa.

Odkupienie to sama pełnia Jezusowego życia z Bogiem, wyrażająca się w tak wielkiej miłości, zaufaniu i poświęceniu życia Bogu, że przewyższa wszelkie inne czyny ludzkie (dawne ofiary) i wszystkie postawy. Ta jedność jest jedyna, wyłączna i absolutna.

Chrystus nie tylko pasją i krzyżową śmiercią, lecz całym swoim życiem pokazuje, że człowiek może pójść jego drogą i być „Tak" wobec Boga. Takie życie bez grzechu odpowiada woli Boga. Życie,

śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa nie są oderwane od Jego osobowości, stanowią raczej szczytowy moment zbawczego oddziaływania. To oddziaływanie sięga od Wcielenia aż po Zmartwychwstanie i Zesłanie Ducha Świętego.

Dlatego odkupienie jest kontynuowane przez Ducha Świętego. Duch Święty jest zawsze sprawcą „chcenia" i „działania" – przemienia i przebóstwia człowieka. Obdarza taką wolnością, jaką miał Chrystus. Zawsze należy łączyć Dzieło Odkupienia z Osobą Odkupiciela – Jezusem Chrystusem. Nie ma Odkupienia poza Chrystusem, dlatego nie ma Zbawienia poza Chrystusem. To zbawcze działanie Boga w życiu człowieka najpierw się zrealizowało w Osobie Boga-Człowieka, Jezusa Chrystusa. Jego Osoba jest dowodem na to, że nie ma przepaści między pragnieniem szczęścia w człowieku, a pragnieniem szczęścia dla człowieka w Bogu, jednak „widzenie" tej zbieżności daje Łaska Ducha Świętego.

Z samej idei grzechu i upadku, z jednej strony – łaski, z drugiej – przebóstwienia, wynika w sposób oczywisty, że upadła ludzka natura, nie była zdolna sama z siebie do odnowienia relacji z Bogiem i wejścia na nowo w stan wspólnoty ze Stworzycielem. Zaistniała potrzeba odnowienia człowieczeństwa, i relacji człowiek - Bóg. Autentyczny więc Odkupiciel powinien być Boski. Wypadało jednak, aby rodzaj ludzki miał swój udział w naprawieniu tego, co było niejako winą zbiorową. Św. Tomasz z Akwinu powie: „Zwykły człowiek nie mógł zadośćuczynić za cały rodzaj ludzki; Bóg zaś nie musiał dokonać takiego zadośćuczynienia. Dlatego wypadło, aby Jezus był Bogiem i Człowiekiem".

Odkupienie jest więc procesem zakładającym zarówno Bóstwo jak i człowieczeństwo Chrystusa. Gdyby nie był Bogiem, nie mógłby ogłosić skutecznego przebaczającego sądu Bożego, nie mógłby też dać udziału w wewnątrztrynitarnym życiu Bożym.

Jeśli z kolei nie byłby człowiekiem, nie mógłby zadośćuczynić w imieniu ludzkości za obrazę Bożego majestatu, której dopuścił się Adam. W swoim własnym człowieczeństwie Chrystus oddał każdego człowieka Bogu, a oddając przyjął dar pełnego uczestnictwa w ich życiu.

Dar powinien spotkać się z wzajemnością, cudowna wymiana darów to Odkupienie. Człowieczeństwo Słowa Przedwiecznego stało się źródłem zbawienia dla całego świata, przez nie Bóg także dzisiaj w świecie tworzy nową sytuację łaski i zbawienia. Jedynie dlatego, że posiadł dwie natury, mógł być reprezentującą Głową dla dokonania zadośćuczynienia, za wszystkich grzeszników i uzyskać dla nich łaskę. Człowiek został odkupiony z niewoli grzechu do życia potencjalnie i obiektywnie, ale odkupienie dokonane przez Nowego Adama – Chrystusa, nie oznacza, że zostały pokonane wszelkie możliwe problemy tego życia, na tym świecie. Odkupienie nie gładzi naszych obecnych grzechów oraz nie sprawia, że człowiek będzie bezgrzeszny na zawsze. Człowiek musi współpracować z Łaską Odkupienia, czyli z Bogiem, Który jest ciągle oczekującym na człowieka i przebaczającym człowiekowi, bo jest miłosierny. Odkupienie sprowadza przywrócenie właściwej i prawidłowej relacji człowieka do Stwórcy – dawcy Życia.

Zbawcze działanie Chrystusa realizuje się w osobowym spotkaniu z człowiekiem. Chrystus jest obecny, nie w sposób abstrakcyjny, lecz jest obecny w sprawach człowieka – w całym jego życiu. On wszystkiego doświadcza czego doświadcza człowiek, solidaryzuje się z każdą ludzką biedą, jest obecny w każdym ludzkim pragnieniu. Dzięki temu również Jego krzyż i zmartwychwstanie są częścią ludzkich dziejów. Odkupienie wymaga od człowieka, aby je przyjął w pełnej wolności. A wolność człowieka nie jest absolutnie wolna, gdy jest uwikłana w grzech, gdyż grzech jest zniewoleniem. Człowiek, który realnie patrzy na własne życie zrozumie, że posłuszeństwo wobec Stwórcy czyni go wolnym. Odkupienie stwarza człowiekowi wolną przestrzeń, choć nie czyni go „odgórnie" bezgrzesznym.

Spotkanie zbawcze dokonuje się tam, gdzie jest spotkanie osobowe, a więc musi być wyjście jednej i odpowiedź drugiej strony. Bóg przez Chrystusa jest bardziej obecny w nas, niż my sami w stosunku do siebie. Bóg wchodzi w dzieje człowieka i je zmienia swoją obecnością i działaniem. Odkupieniem jest Chrystus obecny w życiu człowieka przez Ducha Świętego, który wszczepia osobowość Jezusa w naszą osobowość. Dzieło odkupienia może być

kontynuowane dzięki temu, że człowiek odpowiada miłością na miłość.

Odkupienie zatem jest owocem tego zbawczego spotkania Boga z człowiekiem w Osobie Chrystusa. To spotkanie wyzwala i przemienia człowieka, otwarcie na drugą osobę wyzwala i przemienia, druga osoba jest darem bo obdarza swoim istnieniem – dzieli się sobą, ubogaca tego, komu się daruje. Wszystko dokonuje się z miłości i jest to miłość bezwarunkowa. Człowiek zostaje w tajemnicy odkupienia na „nowo potwierdzony", niejako „stworzony na nowo". Człowiek istnieje po to, by stać się uczestnikiem pełni Bożego życia, naśladując w tym Chrystusa – jedynego Odkupiciela człowieka.

Z analizy terminologicznej wynika, że odkupienie jest w swej naturze dwubiegunowe: jest odkupienie czynne i obiektywne – czyli realne działanie Boga, oraz odkupienie bierne i subiektywne – czyli osobowa, autonomiczna i wolna recepcja odkupieńczego działania Bożego, nawiązanie wewnętrznej i osobistej relacji – więzi z Odkupicielem – Jezusem Chrystusem. Odkupienie czynne i obiektywne dokonało się w Chrystusie, i oznacza przezwyciężenie grzechu i śmierci. Natomiast odkupienie bierne i subiektywne, leży w wolności człowieka, apeluje do odpowiedzialności i wolnej woli, żeby mogło być realizowane w życiu osoby ludzkiej.

Krótko mówiąc: od strony Boga odkupienie się dokonało, natomiast od strony człowieka musi zostać dopełnione. Pełne zrozumienie Odkupienia jest dla nas niemożliwe, jednak pewne zrozumienie doktryny jest nie tylko możliwe, lecz postulowane przez samą naturę odkupienia, która ma związek z prawdą, wartością i ostatecznym przeznaczeniem całej rzeczywistości stworzonej. Gdyby nie istniała żadna możliwość poznania Odkupienia, uległaby zakwestionowaniu rozumność wiary, uprawnione poszukiwanie zrozumienia byłoby zaprzeczeniem wiary, a konsekwencją byłby fideizm. Ponieważ cała osoba ludzka (ciało i dusza) została odkupiona przez Chrystusa, powinno być możliwe pokazanie, że jest to Prawdą w porządku intelektualnym.

Od ludzkiej strony, jeśli spojrzymy na Odkupienie, to stwierdzimy, że człowiek nie może żyć bez miłości (RH 10). Dla siebie pozostanie istotą niezrozumiałą, jeśli nie objawi mu się Miłość.

Jeśli nie spotka się z Miłością. Chrystus Odkupiciel objawia, w swoim losie, osobą człowieka samemu człowiekowi – jest to ludzki wymiar tajemnicy odkupienia.

W Osobie Chrystusa mamy do czynienia z Boskim człowiekiem i z człowieczym Bogiem, bo w Jezusie człowiek odnajduje swoją prawdziwą wielkość, godność i wartość swego człowieczeństwa, prawdziwą i wieczną Miłość.

NEKROLOGI

ks. Zygmunt Jagiełło

ŚP. KS. KAN. MGR ROMAN JAWORSKI (1947-2014)

Ks. Roman Jaworski urodził się 15 kwietnia 1947 roku w Krasnobrodzie, jako syn Franciszka i Kazimiery z d. Konopka. Do wspólny Kościoła został włączony przez sakrament chrztu św. 27 kwietnia 1947 r. w parafii pw. Nawiedzenia NMP w Krasnobrodzie. W tej wspólnocie parafialnej bp Piotr Kałwa udzielił mu sakramentu bierzmowania, 2 lipca 1957 r. Do szkoły podstawowej uczęszczał w Krasnobrodzie, a następnie naukę kontynuował w Liceum Ogólnokształcącym w Józefowie, gdzie w 1966 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. W tym samym roku złożył podanie o przyjęcie do Wyższego Seminarium Duchownego w Lublinie.

Proboszcz parafii w Krasnobrodzie, ks. Ludwik Liwerski napisał o nim w opinii: „Jest synem wierzących i praktykujących rodziców dobrze mi znanych, religijnie wychowujących swoje dzieci. Od najmłodszych lat okazywał chęć, by zostać kapłanem. Był ministrantem. Jest to młodzieniec bardzo dobrych obyczajów, posłuszny i pobożny. Polecam go jako dobrego kandydata do seminarium" (21.06.1966).

Po każdych wakacjach, które alumn Roman spędzał w domu rodzinnym w Krasnobrodzie, proboszcz parafii, ks. L. Liwerski, jak i jego następca, ks. Kazimierz Wójtowicz w lakonicznych „testimoniach" podkreślali dobre zachowanie alumna, że był „pobożny, pracowity, posłuszny, troszczył się o dobro Kościoła. Interesował się sprawami duszpasterskimi, a swym postępowaniem nie dawał zgorszenia" (9.02.1971). „Jest diakonem sumiennym, gorliwym, taktownym, garnie się chętnie do prac duszpasterskich. Był bardzo aktywny w przygotowywaniu odpustów i uroczystości w Krasnobrodzie. Często w dni powszednie uczestniczył we Mszy św. przystępując do Komunii św. Swoim zachowaniem i postępowaniem zawsze dawał dobry przykład" (15.02.1972).

15 czerwca 1972 r. przyjął święcenia kapłańskie z rąk bpa Piotra Kałwy. Jego pierwszą placówką była parafia Turobin, gdzie z dniem 23 września 1972 r. objął stanowisko wikariusza. Po trzech latach, 26 czerwca 1975 r., bp Bolesław Pylak skierował

go do parafii Wojciechów, w której posługę kapłańską pełnił do 2 września 1977 r. Trzecią placówką duszpasterską była parafia Łaszczów (do 6 czerwca 1978 r.), następną Nielisz (do 15 czerwca 1979 r.), po czym Wilków (15.06.1979 - 26.05.1981) oraz Batorz (26.05.1981 - 11.04.1986). Pracując w parafii Batorz otrzymał zadanie budowy kościoła w Błażku i jednocześnie został mianowany rektorem tejże kaplicy.

Czując potrzebę pogłębienia formacji intelektualnej poprosił bpa Bolesława Pylaka o pozwolenie na podjęcie studiów w Instytucie Teologii Pastoralnej Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Zgodę uzyskał 7 października 1980 r.

Biskup lubelski, doceniając jego ludzkie predyspozycje, w dniu 11 kwietnia 1986 r. mianował go proboszczem parafii Wola Gałęzowska. Zaś rok później, po wyrażeniu zgody przez Urząd Wojewódzki ds. Wyznań w Zamościu, bp B. Pylak powierzył mu urząd proboszcza parafii w Lipsko koło Zamościa (15.10.1987). Z dniem 15 stycznia 1994 r. Biskup Zamojsko-Lubaczowski Jan Śrutwa przeniósł go do parafii Susiec, a 21 września 1999 r. powierzył mu urząd wicedziekana dekanatu Józefów.

8 listopada 2001 r. ks. Jaworski został kanonikiem honorowym Kapituły Konkatedralnej w Lubaczowie.

Po dziesięciu latach pracy w parafii Susiec, czując że choroby których doświadczył w ostatnim czasie, spowodowały osłabienie jego sił niezbędnych do podjęcia nowych wyzwań duszpasterskich, poprosił bpa J. Śrutwę o przeniesienie na inną placówkę (05.05.2004). Biskup przychylając się do prośby ks. Romana, 10 maja 2004 r. mianował go proboszczem parafii Skierbieszów. Na nowej parafii, stosownie do potrzeb pastoralnych diecezji i na prośbę kapłanów dekanatu Grabowiec, pełnił funkcję dekanalnego ojca duchownego.

Ze względu na pogarszający się stan zdrowia ks. Jaworski zdecydował się złożyć na ręce bpa Wacława Depo prośbę o mianowanie administratora parafii Skierbieszów (4.12.2007), a następnie poprosił o zwolnienie ze stanowiska proboszcza tejże parafii (14.01.2008). Bp W. Depo uwzględniając prośbę ks. Romana udzielił mu urlopu zdrowotnego z zamieszkaniem w Łebie u rodziny, jednocześnie dziękując mu za trud pracy duszpasterskiej i podjętą troskę o renowację świątyni.

Ks. Roman Jaworski w liście do Biskupa Diecezjalnego, z dnia 28 sierpnia 2008 r. pisał: „Ekscelencjo. Ostanie cztery miesiące są dla mnie czasem wielkiego doświadczenia i nauczenia się bycia w bliskości Boga. Spotkania, które przeżyłem z różnymi ludźmi, choć wydawały się przypadkowe, jednak wniosły wiele w moje odnalezienie się w duchu wiary do spraw ziemskich. Jestem wdzięczny Panu Bogu, że w ciągu ostatnich ośmiu dni przeżyłem rekolekcje ignacjańskie we Wspólnocie Niepokalanej Matki Wielkiego Zawierzenia w Bliznem. Zachęcił mnie do ich przeżycia ks. Prałat Eugeniusz Derdziuk – za co jestem mu wdzięczny. Był to czas na głębsze spojrzenie na życie wiarą i odkrycie na nowo Miłości Bożej. Maryi zawierzyłem dalsze moje życie i posługę w Kościele. Po tej duchowej kuracji w miesiącu maju udaję się do sanatorium MSWiA w Kołobrzegu, aby podleczyć ciało. Napawa mnie optymizmem to, że Wasza Ekscelencja okazuje mi tyle serdeczności i życzliwości, pomimo moich błędów i upadków. Za to jestem wdzięczny – Bóg zapłać. Pragnę w dalszym życiu ich nie popełniać i żyć roztropnie, zgodnie z tym czego będzie wymagał ode mnie Pan i Zbawca Jezus Odkupiciel. Chcę nadal pełnić posługę w Kościele z całkowitym oddaniem się decyzji Waszej Ekscelencji".

Bp Wacław Depo mając na względzie potrzeby pastoralne diecezji, 23 czerwca 2008 r. mianował ks. Romana kapelanem Domu Zakonnego Sióstr Franciszkanek Misjonarek Maryi w Zamościu. Posługę tą pełnił do momentu śmierci, która nastąpiła w dniu 22 kwietnia 2014 r. w tymże Domu.

Uroczystości pożegnalne rozpoczęły się we środę, 23 kwietnia 2014 r. o godz. 19.00 Mszą św. żałobną, sprawowaną w kościele parafialnym pw. Nawiedzenia NMP w Krasnobrodzie, pod przewodnictwem Biskupa Diecezjalnego Mariana Rojka. We Mszy św. udział wzięło 25 kapłanów. Uroczystości pogrzebowe odbyły się dnia następnego, 24 kwietnia o godz. 12.00 w Sanktuarium Krasnobrodzkim. Mszy św. przewodniczył Pasterz Diecezji bp Marian Rojek, który we wstępie do Eucharystii powiedział: „Ks. Roman zapisał się w pamięci jako dobry samarytanin. Współorganizował pierwsze wczasorekolekcje dla niepełnosprawnych. Każdemu starał się pomóc. Sam doświadczony chorobą, znał lekarzy różnych specjalizacji w różnych miastach. Chętnie

dzielił się tymi znajomościami, aby ulżyć drugiemu człowiekowi. Dobroć powraca do człowieka, który ją świadczył – nawet po śmierci". Mszę św. koncelebrowało 100 kapłanów z diecezji zamojsko-lubaczowskiej, lubelskiej oraz sandomierskiej. Homilię wygłosił ks. kan. Leszek Pankowski.

Po Mszy św. ciało zmarłego kapłana zostało złożone na cmentarzu parafialnym w Krasnobrodzie.

Requiescat in pace!

ks. Zygmunt Jagiełło

ŚP. KS. MGR FRANCISZEK BUHAJCZUK (1955-2014)

Ks. Franciszek Buhajczuk urodził się 4 października 1955 r. w Hrubieszowie. Jego rodzicami byli Władysław i Zofia z d. Mielniczuk. Sakrament chrztu św. otrzymał w kościele parafialnym w Kryłowie, 30 października 1955 r. W latach 1962-1970 uczęszczał do szkoły podstawowej w Kosmowie. Dalszą naukę kontynuował w Liceum Ogólnokształcącym im. Marii Konopnickiej w Milejowie w powiecie parczewskim. Następnie, po dwóch latach, uczył się w Liceum Ogólnokształcącym im. Komisji Edukacji Narodowej dla Pracujących w Hrubieszowie. W 1975 r. otrzymał świadectwo dojrzałości, po czym złożył dokumenty do Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Lubelskiej. W podaniu do Księdza Rektora pisał: „Uprzejmie proszę o przyjęcie mnie do WSD w Lublinie. Prośbę swą motywuję tym, że po jego ukończeniu chciałbym zostać dobrym kapłanem, służyć Bogu i ludziom" (10.06.1975).

Proboszcz parafii Kryłów, ks. Franciszek Cymborski, w opinii zapisał: „Franciszek Buhajczuk posiada wszelkie dane, aby w przyszłości zostać kapłanem. Jest młodzieńcem cichym i spokojnym. Pochodzi z dobrej katolickiej rodziny, co rzutuje na jego urobienie wewnętrzne. Jest pobożny, koleżeński i lubiany przez otoczenie" (22.06.1975). W kolejnych opiniach tenże proboszcz informował: „Jest on materiałem «nieco surowym», ale jak widać podatny by się urobić. Przez dwa lata pobytu w seminarium zyskał bardzo wiele z ogłady zewnętrznej, a co za tym idzie i wewnętrznej. Jest bardzo wesoły i dobry" (10.12.1977). „Przez swoje wesołe i życzliwe usposobienie zyskuje sobie sympatię dorosłych i dzieci. Dzieci mile wspominają lekcje religii, które z nimi prowadził" (15.12.1978).

10 maja 1980 r. Franciszek Buhajczuk przyjął w katedrze lubelskiej święcenia diakonatu, zaś rok później, 14 czerwca 1981 r., w tej samej katedrze z rąk bpa Bolesława Pylaka, święcenia kapłańskie.

Z dniem 15 czerwca 1981 r. bp Bolesław Pylak skierował ks. Franciszka na stanowisko wikariusza w parafii Olbięcin. Rok

później, 23 czerwca 1982 r., objął wikariat przy kościele parafialnym w Mełgwi. Po dwóch latach pracy w parafii, Biskup Lubelski powierzył mu prowadzenie budowy kaplicy w Wierzchowiskach, na terenie parafii Mełgiew.

17 września 1988 r. Kuria Diecezjalna w Lublinie zaproponowała mu dokształcenie poprzez podyplomowe studium na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, jednakże ks. Franciszek prosił o zwolnienie z tej możliwości, gdyż praca duszpasterska na parafii nie pozwalała mu na podjęcie nauki na KUL-u (28.09.1988).

Kolejne placówki wikariuszowskie ks. Buhajczuka to kościoły parafialne: pw. św. Kazimierza w Chełmie – od 10 grudnia 1988 r., pw. Najświętszego Serca Jezusa w Tomaszowie Lubelskim – od 22 sierpnia 1989 roku. Z dniem 21 czerwca 1990 r. bp Bolesław Pylak powierzył mu urząd proboszcza parafii pw. św. Wojciecha i Matki Bożej Różańcowej w Nieliszu, który pełnił przez 19 lat. 22 czerwca 2009 r. bp Wacław Depo mianował go proboszczem parafii pw. św. Maksymiliana Kolbego w Ulhówku.

Kłopoty z sercem niekiedy ograniczały jego pracę duszpasterską, ale jednocześnie nie przeszkadzały ks. Franciszkowi przez wiele lat być zapalonym myśliwym, który przy różnych spotkaniach opowiadał o bogatej zwyczajowości łowieckiej, ceremoniałach, które towarzyszą myśliwym od pierwszego polowania, aż po ostatnie pożegnanie.

Ks. Franciszek Buhajczuk zmarł we czwartek, 24 kwietnia 2014 r. około godz. 22.00 w Lublinie.

W poniedziałek, 28 kwietnia 2014 r. o godz. 17.00, w kościele parafialnym pw. św. Maksymiliana Kolbego w Ulhówku została odprawiona Msza św. żałobna pod przewodnictwem Biskupa Pomocniczego Mariusza Leszczyńskiego, z którym koncelebrowało 25 kapłanów.

Uroczystość pogrzebowa odbyła się we wtorek, 29 kwietnia o godz. 12.00, w kościele parafialnym pw. św. Wojciecha i MB Różańcowej w Nieliszu. Mszy św. przewodniczył Biskup Diecezjalny Marian Rojek, koncelebrowało 110 kapłanów.

Po Mszy św. ciało zmarłego kapłana zostało złożone na cmentarzu parafialnym w Nieliszu.

Requiescat in pace!

ks. Zygmunt Jagiełło

ŚP. KS. MGR MARCIN KONSTANTY ZABURKO (1975-2014)

Ks. Marcin Zaburko urodził się 11 marca 1975 r. w Tomaszowie Lubelskim, jako syn Władysława i Janiny z d. Krawczyk. 31 marca 1975 r. został ochrzczony w kościele parafialnym pw. Zwiastowania NMP w Tomaszowie Lubelskim. W latach 1982-1989 uczęszczał do Szkoły Podstawowej nr 5 w Tomaszowie Lubelskim. Dalszą naukę kontynuował w Liceum Zawodowym w Zespole Szkół Mechanicznych w Tomaszowie Lubelskim. Po zdaniu matury w 1994 r., poprosił o przyjęcie do Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej w Lublinie, by w przyszłości zostać kapłanem i służyć Bogu i ludziom. Jego starania o przyjęcie do seminarium poparł ks. Hermenegild Frąkała, proboszcz parafii pw. Zwiastowania NMP w Tomaszowie Lubelskim, który w świadectwie moralności napisał: „Kandydat pochodzi z rodziny katolickiej. W okresie szkoły podstawowej i średniej pełnił posługę ministranta, a następnie lektora. Corocznie uczestniczył w pielgrzymce na Jasną Górę. Jest koleżeński i chętnie wypełnia powierzone mu obowiązki" (12.06.1994).

Podobnie pozytywną ocenę wystawił mu ks. Andrzej Wysokiński, katechizujący młodzież w Zespole Szkół Mechanicznych w Tomaszowie Lubelskim, który zauważył, że Marcin Zaburko „odznaczał się gorliwością i zdyscyplinowaniem na lekcjach katechezy. Pozytywnie wpływał na atmosferę podczas katechezy, mobilizował innych do aktywności. Był koleżeński i chętnie wypełniał swoje obowiązki jako uczeń i katolik" (13.06.1994).

Każde wakacje podczas studiów Marcin spędzał u rodziców. Gorliwie angażował się w parafii, codziennie uczestniczył w nabożeństwach i przyjmował Komunię św., uważnie słuchał poleceń i nauk kapłanów. Brał czynny udział w pielgrzymce na Jasną Górę. Tak o nim w opiniach wakacyjnych przez sześć lat pisał ks. prałat Hermenegild Frąkała, który widząc go, dostrzegał w nim kapłana, który poradzi sobie w każdej parafii, gdyż posiada wiele zapału.

Święcenia diakonatu przyjął 1 kwietnia 1999 r. w katedrze zamojskiej z rąk bpa Jana Śrutwy, a święcenia prezbiteratu, również z rąk swego rodaka, bpa J. Śrutwy, 10 czerwca 2000 r.

Jako wikariusz pełnił posługę w parafii pw. św. Apostołów Piotra i Pawła w Łaszczowie (16.06.2000 – 20.06.2007), pw. Świętej Trójcy w Komarowie (20.06.2007 – 22.06.2009), a następnie pw. św. Marii Magdaleny w Biłgoraju (22.06.2009 – 28.06.2011).

Z dniem 1 października 2008 r. bp Wacław Depo mianował go duszpasterzem Policji na terenie Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej. Dwa lata później bp W. Depo, uwzględniając wielką potrzebę „ewangelizacji w drodze", jaką jest Diecezjalna Piesza Pielgrzymka na Jasną Górę, mianował ks. Marcina głównym przewodnikiem pielgrzymki i koordynatorem wszelkich działań związanych z tą formą duszpasterstwa (21.05.2010).

Praca kapłańska ks. Marcina cieszyła się wielkim uznaniem, dlatego w roku 2011 bp W. Depo powierzył mu urząd proboszcza parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Horyszowie (28.06.2011). Był aktywnym proboszczem. Od początku czujnym, ojcowskim okiem obserwował wszystko, służył radą, inspirował, wspomagał modlitwą. Jego działanie było powodowane ojcowską troską o dobro wspólnoty Kościoła.

W marcu 2013 r. objął duszpasterską opiekę nad Wojewódzkim Ośrodkiem Ruchu Drogowego w Zamościu. W tym samym roku ks. Marcin podupadł na zdrowiu, dlatego poprosił bpa Mariana Rojka o zwolnienie z funkcji dyrektora Pieszej Pielgrzymki na Jasna Górę (10.04.2013). Z dniem 15 maja 2013 r. Biskup Zamojsko-Lubaczowski M. Rojek odwołał go z tej funkcji, dziękując „za trzyletnią organizację pielgrzymki, jak również za animację duszpasterstwa pielgrzymkowego w ciągu tych lat, która wpisała się w historię diecezjalnego pielgrzymowania, a nade wszystko w serca i umysły pątników. Nagrodą niech będą owoce zrodzone w czasie pielgrzymkowych rekolekcji i radność z dobrze wypełnionego zadania. Niech Matka Najświętsza z Jasnej Góry w Częstochowie wstawia się u swego Syna za Księdzem, wypraszając łaskę zdrowia, by w przyszłości mógł dalej służyć jak najpełniej w Kościele Jezusa Chrystusa".

W związku z pogarszającym się stanem zdrowia ks. Marcin wystosował do biskupa diecezjalnego kolejną prośbę o zwolnienie go z urzędu proboszcza parafii Horyszów i przeniesienie na parafię z wikariuszem, by w razie jakichkolwiek potrzeb miał pomoc w pracy duszpasterskiej. Stwierdził, że „dotychczasowa praca na urzędzie proboszcza daje mu wiele satysfakcji i pozwala realizować powołanie. Jednocześnie daje mu ona oparcie i motywację do realizacji powołania w codziennym życiu oraz w powrocie do zdrowia" (09.06.2013).

Bp Marian Rojek w dniu 17 sierpnia 2013 r. przeniósł go na urząd proboszcza parafii pw. Zmartwychwstania Pańskiego w Mirczu, który pełnił do momentu śmierci.

Ks. Marcin Zaburko zmarł w środę, 30 kwietnia 2014 r., w szpitalu im. Jana Pawła II w Zamościu. W swym kapłańskim testamencie zapisał słowa: „Zdaję sobie sprawę z tego, że jest to moja ostatnia wola. Jeszcze raz dziękuję Najwyższemu Bogu za wszystko czym mnie słabego i grzesznego obdarzył. Dziękuję za dar życia, powołania i wybranie do Jego służby w Chrystusowym Kapłaństwie, równocześnie przepraszam wszystkich, których w moim życiu obraziłem lub skrzywdziłem. Proszę o wybaczenie i przebaczenie w imię chrześcijańskiego miłosierdzia. Ja ze swej strony, wpatrzony we wzór Mistrza i Odkupiciela Jezusa Chrystusa, wszystkim wybaczam, przebaczam i jeszcze raz serdecznie przepraszam. Wszystkim uczestnikom mojego pogrzebu bardzo serdecznie dziękuję za udział i proszę o modlitwę o Boże Miłosierdzie dla mnie" (26.04.2011).

Msza św. żałobna pod przewodnictwem Biskupa Pomocniczego Mariusza Leszczyńskiego została odprawiona w poniedziałek, 5 maja 2014 r. o godz. 18.00 w kościele parafialnym pw. Zmartwychwstania Pańskiego w Mirczu. W koncelebrze uczestniczyło 52 kapłanów.

Uroczystości pogrzebowe rozpoczęły się 6 maja o godz. 11.00 w Sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Tomaszowie Lubelskim (parafia pw. Zwiastowania NMP). Mszy św. pogrzebowej przewodniczył Biskup Diecezjalny Marian Rojek, który we wstępie do Eucharystii powiedział: „Jezu Chryste mam do Ciebie pytanie w imieniu własnym, naszej diecezji i rodziny: Ty jesteś Panem Życia i śmierci. Ty określasz, kiedy człowiek rozpoczyna

swoje życie i kiedy je kończy, ale chcę Cię zapytać, dlaczego tak wcześnie? Bo to, że umrzemy jest pewne, ale dlaczego tak wcześnie?

Śp. ks. Marcin, kapłan gotowy do wszelkiej posługi, kochający Kościół, ludzi, miłujący ponad wszystko Boga, dopiero w pełni rozpoczął kapłańskie działanie w nowej parafii jako proboszcz, czy tak bardzo był Ci potrzebny, tam do Bożej Owczarni w niebie? Przecież myśmy go tutaj potrzebowali.

Pytam ciebie Jezu Chryste, w imieniu wszystkich służb mundurowych, wobec których posługiwał jako kapelan, jako dyrektor Pieszej Pielgrzymki na Jasną Górę. Czy rzeczywiście tak bardzo był Ci potrzebny?

My jesteśmy przekonani, że był i byłby nadal potrzebny i nadal służył swoją gotowością i swoim zaangażowaniem. Ale my wiemy, że Ty w swojej miłości, zabierasz człowieka do Domu Ojca w czasie, kiedy jest najpiękniej do tego momentu przygotowany. Właściwie przecież rodzimy się po to, aby żyć z Tobą w chwale wiecznej".

Mszę św. żałobną koncelebrowało 180 kapłanów z diecezji zamojsko-lubaczowskiej i lubelskiej oraz wielu kolegów kapelanów służb mundurowych. Homilię wygłosił ks. prałat Eugeniusz Derdziuk. Świątynia tomaszowska nie zdołała pomieścić uczestników Eucharystii, którzy przybyli z różnych stron diecezji i spoza jej granic.

Po Mszy św. pogrzebowej ciało śp. ks. Marcina Zaburko zostało przeniesione w kondukcie na cmentarz parafialny („Stary Cmentarz" przy ul. Lwowskiej) w Tomaszowie Lubelskim i złożone w grobowcu rodzinnym.

Requiescat in pace!

ks. Zygmunt Jagiełło

ŚP. KS. MGR JAN WALDEMAR JONIEC (1958-2014)

Ks. Jan Waldemar Joniec urodził się 12 stycznia 1958 r. w Bliszczycach, woj. opolskie, jako syn Edwarda i Heleny z d. Szczur. Sakrament chrztu św. otrzymał 26 stycznia 1958 r. w kościele parafialnym w Wechowicach. Do 1969 r. mieszkał w Wechowicach. Od 1969 r. zamieszkał w Tomaszowie Lubelskim. W 1979 r. zdał maturę w Technikum Mechanicznym. W latach 1979-1982 przebywał w klasztorze OO. Redemptorystów w Tuchowie, gdzie ukończył studia filozoficzne. W listopadzie 1982 r. powrócił do Tomaszowa Lubelskiego i pracował jako ekspedient w Urzędzie Pocztowym.

15 października 1984 r. poprosił Biskupa Lubelskiego Bolesława Pylaka o przyjęcie do Wyższego Seminarium Duchownego w Lublinie. Znający go dobrze, podobnie jak i całą jego rodzinę, ks. Stefan Wrzołek – proboszcz tomaszowski, wystawił mu bardzo dobre świadectwo moralności: „Jest znany jako wzorowy ministrant, a później lektor. Po maturze w 1979 r. wstąpił do OO. Redemptorystów. W czasie pobytu w klasztorze zachowywał się dobrze. Po odejściu ze Zgromadzenia w 1982 r. przebywał u rodziców. Zachowanie jego nadal jest nienaganne. Nie ma żadnych przeszkód do przyjęcia go do Seminarium Duchownego" (15.05.1984). Decyzją Biskupa Lubelskiego został przyjęty na III rok studiów. Podczas studiów napisał pracę magisterską pt. „Kerygmatyczna interpretacja poezji Czesława Miłosza" pod kierunkiem ks. doc. dra hab. Mieczysława Brzozowskiego.

Dnia 12 grudnia 1987 r. otrzymał święcenia kapłańskie z rąk ks. bpa Bolesława Pylaka w katedrze lubelskiej.

Posługę duszpasterską jako wikariusz rozpoczął 12 grudnia 1987 r. w kościele parafialnym pw. św. Józefa w Kraśniku Fabrycznym. Z dniem 25 października 1988 r. został skierowany na wikariat przy kościele pw. św. Stanisława w Lublinie. W związku z utworzeniem 25 marca 1992 r. nowych diecezji, w dniu 28 maja tegoż roku złożył pismo do ks. abpa Bolesława Pylaka o ekskardynację do nowopowstałej diecezji zamojsko-lubaczowskiej. Ks. bp Jan Śrutwa 19 czerwca 1992 r., stosownie

do przedłożonej prośby, wyraził zgodę na inkardynację ks. Waldemara do rodzinnej diecezji i mianował go w tym samym dniu wikariuszem parafii pw. św. Mikołaja w Grabowcu. Od 21 czerwca 1995 r. ks. Joniec objął obowiązki wikariusza w parafii pw. Trójcy Przenajświętszej w Dubience.

Z dniem 17 kwietnia 1996 r. ks. bp Jan Śrutwa mianował go proboszczem parafii pw. Najświętszego Serca Jezusa w Hulczu. 21 października 1999 r. podjął obowiązki asystenta kościelnego Katolickiego Stowarzyszenia na rzecz Osób Niepełnosprawnych z siedzibą w Hulczu. Z dniem 12 czerwca 2001 r. podjął obowiązki proboszcza parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Buśnie, które pełnił do momentu śmierci.

Ze względu na pogarszający się stan zdrowia ks. Jońca, Biskup Jan Śrutwa, pragnął odciążyć go od obowiązków duszpasterskich, jednakże ks. W. Joniec prosił o pozostawienie go na czas próby w dalszym ciągu w parafii Buśno (09.09.2004). Był świadomy konsekwencji swojej choroby i osobistej odpowiedzialności za siebie oraz za dobro wspólnoty parafialnej. Zobowiązał się też do kontynuowania terapii poszpitalnej (03.08.2007).

Ksiądz Waldemar czynnie angażował się w działalność Chełmskiego Inspektoratu Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość". Prezes powyższej organizacji w liście do ks. bpa W. Depo pisał: „Z ks. Waldemarem Jońcem współpracujemy od kilku lat i głęboko wierzymy, że doskonale sprawdzi się jako kapelan naszego kombatanckiego środowiska. Swoją dotychczasową postawą i działalnością w parafii i gminie Białopole udowodnił, że drogie nam – żołnierzom antykomunistycznego podziemia z lat 1945-1956 – ideały Wolności i Niepodległości Ojczyzny są stale obecne w Jego życiu i postępowaniu. Wielokrotnie byliśmy świadkami organizowanych przez Niego uroczystości religijno-patriotycznych, podczas których potrafił skupić wokół siebie nie tylko miejscowych parafian, ale też szerokie grono przedstawicieli niepodległościowych środowisk kombatanckich. Jako inicjator i główny realizator idei wzniesienia na cmentarzu w Buśnie symbolicznej „Kaplicy Katyńskiej", gdzie sukcesywnie umieszczane są nazwiska poległych i pomordowanych Polaków, szczególnie tych, którzy nie mają własnej mogiły, dał nam – byłym żołnierzom antyniemieckiego i antykomunistycznego podziemia –

możliwość upamiętnienia bliskich i kolegów. Gościnna plebania ks. Jońca pozwala nam zapomnieć o chorobach i problemach naszego środowiska i poczuć się znowu młodymi żołnierzami Rzeczypospolitej" (02.09.2011).

Ksiądz Waldemar Joniec zmarł w niedzielę, 25 maja 2014 r. o godz. 9.20 w szpitalu w Chełmie.

Uroczystości pogrzebowe rozpoczęły się Mszą św. żałobną sprawowaną we wtorek, 27 maja 2014 r. o godz. 19.00, pod przewodnictwem Biskupa Pomocniczego Mariusza Leszczyńskiego w kościele parafialnym pw. Wniebowzięcia NMP w Buśnie. Koncelebrowało 50 kapłanów.

Msza św. pogrzebowa została odprawiona w środę, 28 maja 2014 r. o godz. 12.00, w kościele parafialnym pw. św. Józefa w Tomaszowie Lubelskim pod przewodnictwem bp. Mariana Rojka, koncelebrowało 120 kapłanów

Po Mszy św. pogrzebowej ciało śp. ks. Waldemara Jońca zostało przeniesione w kondukcie na cmentarz parafialny („Stary Cmentarz" przy ul. Lwowskiej) w Tomaszowie Lubelskim i złożone w grobowcu.

Requiescat in pace!

Spis treści

STOLICA APOSTOLSKA

Orędzie Papieża Franciszka na 51. Światowy Dzień Modlitw o Powołania 171
Apostolskie Błogosławieństwo Ojca Świętego Franciszka dla Biskupa Jana Śrutwy z okazji 50 rocznicy święceń kapłańskich 175
Dekret Penitencjarii Apostolskiej o nadaniu odpustu dla Sanktuarium MB Sokalskiej w Hrubieszowie 176

EPISKOPAT POLSKI

Kochać i służyć – List do Kapłanów na Wielki Czwartek 2014 r. 183
Bądźcie apostołami miłosierdzia – List pasterski na Niedzielę Miłosierdzia Bożego 2014 r. 188
Oświadczenie Prezydium Konferencji Episkopatu Polski w sprawie wyborów do Parlamentu Europejskiego 2014 191
Komunikat z 365. zebrania plenarnego Konferencji Episkopatu Polski 193

BISKUP DIECEZJALNY

Życzenia wielkanocne dla Diecezjan 199
Komunikat Pasterza Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej na niedzielę 4 maja 2014 roku o świętowaniu niedzieli „Święta Niedziela” 200
Komunikat Biskupa Zamojsko-Lubaczowskiego na niedzielę 27 kwietnia 2014 roku z racji Jubileuszu 350-lecia objawień św. Antoniego Padewskiego w Radecznicy 202
Święcenia diakonatu 204
Pismo Biskupa Diecezjalnego do Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów w sprawie nadania tytułu „Bazyliki Mniejszej” Sanktuarium św. Antoniego w Radecznicy 205
Dekret w sprawie zmiany granic pomiędzy parafią pw. Chrystusa Króla i parafią pw. św. Marii Magdaleny w Biłgoraju 207
Zaproszenie na uroczystości odpustowe i jubileuszowe do Krasnobrodu skierowane przez Biskupa Diecezjalnego do Nuncjusza Apostolskiego w Polsce 208
Pismo Biskupa Diecezjalnego do Penitencjarii Apostolskiej w sprawie odpustu dla Sanktuarium MB Sokalskiej w Hrubieszowie 209

Święcenia Prezbiteratu 210
Dekret w sprawie ofiar na cele duszpasterstwa młodzieży 211
Pismo Biskupa Diecezjalnego do KRRiT w sprawie nowej częstotliwości dla Katolickiego Radia Zamość 212
Życzenia Biskupa Diecezjalnego z okazji 100 rocznicy urodzin Michała Skroka – ojca ks. Stanisława Skroka 213
Pismo Biskupa Diecezjalnego do Arcybiskupa Metropolity Lwowskiego z okazji Jubileuszu 600-lecia urodzin św. Jana z Dukli 214
Dekret erygowania parafii pw. Św. Jana Pawła II w Biłgoraju 215
Sprawy Personalne 218
Homilia Biskupa Diecezjalnego na Mszy Krzyżma 231

KURIA DIECEZJALNA

Księża wyświęceni 7 czerwca 2014 r. przez Ks. Biskupa Mariana Rojka w Katedrze Zamojskiej 241
Komunikaty z Konferencji Księży Dziekanów 243
Cmentarze i obowiązki oraz odpowiedzialność za szkody podmiotów zarządzających cmentarzami 251
Komunikat dotyczący spraw związanych z organizacją procesji, pielgrzymek i innych uroczystości religijnych 264
List Dyrektora Pieszej Pielgrzymki i Dyrektora Wydziału Duszpasterstwa Ogólnego zachęcający do udziału w Pieszej Pielgrzymce na Jasną Górę ... 267

INNE

Ks. Edward Walewander
Cenna książka o nauczaniu św. Jana Pawła II 273
Ks. Edward Walewander
Adoracja eucharystyczna z okazji jubileuszu 40-lecia kapłaństwa 277
Ks. Edward Walewander
Ks. Stanisław Kowalczyk, Z problematyki antropologii personalistycznej 280
Ks. Krzysztof Krukowski
Odkupienie – Boży plan wobec człowieka 283

NEKROLOGI

Ks. Zygmunt Jagiełło
Śp. Ks. kan. mgr Roman Jaworski (1947-2014) 291
Ks. Zygmunt Jagiełło
Śp. Ks. mgr Franciszek Buhajczuk (1955-2014) 295
Ks. Zygmunt Jagiełło
Śp. Ks. mgr Marcin Konstanty Zaburko (1975-2014) 297
Ks. Zygmunt Jagiełło
Śp. Ks. mgr Jan Waldemar Joniec (1958-2014) 301